

Publicat per:

Nova Casa Editorial

www.novacasaeditorial.com

info@novacasaeditorial.com

© 2019, **Joan Cifuentes**

© 2019, d'aquesta edició: Nova Casa Editorial

Editor

Joan Adell i Lavé

Coordinació

Silvia Vallespín

Portada

Vasco Lopes

Maquetació

María Alejandra Domínguez

Impressió

QP Print

Correcció

Abel Carretero Ernesto

Primera edició: Abril 2019

Dipòsit Legal: B 7799-2019

ISBN: 978-84-17589-45-5

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només podrà fer-se amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per llei. Adreça's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

JOAN CIFUENTES

EL PINTOR DEL TEMPS

Un vaixell enfonsat guardava
en silenci un secret que
podria canviar el destí de
la humanitat

Nova Casa Editorial

ÍNDEX

<i>Pròleg</i>	7
<i>Capítol 1</i>	13
<i>Capítol 2</i>	19
<i>Capítol 3</i>	25
<i>Capítol 4</i>	39
<i>Capítol 5</i>	43
<i>Capítol 6</i>	57
<i>Capítol 7</i>	73
<i>Capítol 8</i>	91
<i>Capítol 9</i>	103
<i>Capítol 10</i>	115
<i>Capítol 11</i>	135
<i>Capítol 12</i>	155
<i>Capítol 13</i>	171
<i>Capítol 14</i>	189
<i>Capítol 15</i>	203
<i>Capítol 16</i>	216
<i>Capítol 17</i>	233
<i>Capítol 18</i>	249
<i>Capítol 19</i>	269
<i>Diari Nou de Barcelona</i>	277

Davant la costa catalana, octubre del 1510

Amb les primeres llums de l'alba van albirar terra. El tràfec de la tripulació a coberta de seguida es va traslladar al castell de popa, on el capità esperava en vetlla el moment de l'albirament de la costa. Uns minuts després que aquest comprovés la proximitat del punt del desembarcament, va anar personalment a notificar-l'hi a l'enigmàtic passatger. Des que va entrar a la seva cabina la nit anterior només desitjava que arribés el moment de desprendre's d'ell i del seu equipatge.

Havia embarcat a la nau feia una setmana, al vespre, a resguard de les ombres, mentre els mariners eren a la ciutat, gaudint cadascun a la seva manera de l'última nit a terra ferma, si podien considerar-se com a tal els illots al voltant de la llacuna de Venècia. Només el capità, un genovès adobat en travessies i el contraban, i el seu contramestre, un portuguès malcarat i busca-raons, l'havien rebut a bord. L'havia acompanyat el mateix home que dos dies abans els havia abordat en una taverna mentre esperaven que els servissin el menjar. Aquell home estava ben informat: sabia que al cap d'un parell de dies deixarien anar amarres en direcció al port de Barcelona. En poques paraules els va exposar el negoci: embarcar amb ells a un passatger i portar-lo fins a un

punt de la costa catalana molt proper al seu destí. «No els apartarà del seu camí, els ho asseguro», els va jurar. Si acceptaven, el viatger els comunicaria el lloc exacte una vegada fossin a alta mar. L'única cosa que exigia d'ells i de la seva tripulació era total discreció. No hi hauria ni preguntes ni respostes i, tan aviat com desembarquessin el seu client a terra ferma, s'oblidarien de tot. Com a contrapartida obtindrien una bona recompensa. L'home, l'accent del qual el delatava com a venecià, va deixar sobre la taula una bossa de diners que va empènyer amb delicadesa cap a ells. El capità, després d'un breu titubeig, va estendre el braç i la va arrossegar cap a ell. Per fi es va decidir a agafar-la. La va fer saltar sobre el palmell de la mà i, després, la va obrir. La brillantor de l'or va dissipar qualsevol dubte que tingués. Els nervis li van impedir calcular quantes monedes hi devia haver dins, però del que estava ben segur és que eren ducats d'or comptants i sonants, més dels que havia vist mai.

—Els lliuraran una altra bossa igual que aquesta quan desembarquin el meu client a la costa.

—I després? —li va preguntar el contramestre, també enlluernat per la brillantor de l'or, al·ludint a la tornada.

—No hi ha després. Només ha de procurar que aquest cavaller arribi al seu destí. Després, com ja els he dit, vostès s'oblidaran de tot.

El capità i el contramestre van intercanviar una mirada d'assentiment. Malgrat aquell negoci tan estrany, cap dels dos va titubejar a l'hora d'acceptar la feina. Al cap i a la fi, aquells diners era moltíssim més del que ells dos podien arribar a guanyar en molts anys arriscant la vida al mar.

La nit abans que salpessin el mateix home amb qui havien tancat el tracte va acompanyar el misteriós passatger fins a la dàrsena del port on estava atracada la nau. Dos estibadors que els acompanyaven es van encarregar de pujar l'equipatge del cavaller

a bord: dos baguls, on presumiblement portava la roba i els seus efectes personals, i un bagul de grans dimensions on havia de deixar les seves pertinences més preuades, d'acord amb els dos cadenats que segellaven ambdós panys. El mateix capità els va guiar fins a la cabina del castell de proa que hi havia al seu costat. Durant les presentacions, breus i sense donar noms, el viatger no va articular paraula. Només al final, quan es va acomiadar del seu amic i li va agrair tot el que havia fet per ell. Va ser en aquest moment d'intimitat entre companys que, sense ni tan sols pensar, l'home va revelar el nom del viatger.

—No pateixis per res, Giorgio —li va sentir dir el capità—. D'aquí a dos dies m'ocuparé de fer córrer la veu que has mort. A ningú li estranyarà tenint en compte que cada dia moren per la pesta més de trenta persones a la ciutat. Si algú mostra especial interès, diré que vas ser enterrat a Poveglia, juntament amb els altres cadàvers. No crec que ningú vagi allà per comprovar-ho. Bastant en tenim ja tots per seguir vius en aquesta ciutat corrompuda i putrefacta.

Durant tota la travessia el viatger —d'entre trenta i trenta-cinc anys, segons càlculs del capità, cabells llargs, complexió forta i faccions suaus— no va creuar paraula amb ningú. La seva actitud reservada i distant i el seu posat taciturn mentre era a coberta li van fer guanyar fama entre la marineria d'esquerp i malhumorat. El capità, en canvi, intuïa que suportava un gran pes sobre les seves espatlles, com si estigués turmentat per una gran responsabilitat o una obsessió. Malgrat els seus intents d'entaular conversa, el jove sempre havia refusat parlar amb ell igual que feia amb la resta dels mariners. Aquest tracte tan aspre al cap de pocs dies el va apartar de tots, convertint-lo en una figura incòmoda a bord. Després de tres dies encallats al mig del mar per l'absència de vent, la marineria, procliu a les supersticions, va començar a parlar de mala sort i,

com que el viatger era l'única persona nova al vaixell en aquella travessia, totes les sospites del seu infortuni van recaure sobre ell, de qui van començar a murmurar que estava maleït. El capità, secundat pel seu contramestre, va haver de reunir la tripulació per tallar de soca-rel aquelles enraonies i, de passada, qualsevol conat de desprendre's, per una o altra manera, del passatger. L'únic argument plausible que se li va ocórrer per explicar el seu humor insípid va ser que patia de malenconia a causa d'un desamor, raó que els mariners van acceptar de mala gana a condició de deixar-lo en el primer port en què atraquessin. Afortunadament, l'endemà va bufar vent de llevant que impulsà la nau cap al seu destí, alhora que va dissipar les sospites sobre el jove, qui, a partir de llavors, es va convertir en motiu de llàstima entre la tripulació. El capità, però, sospitava que el seu mal era un altre molt diferent al mal d'amor. Estava segur que tenia a veure amb alguna cosa que guardava al bagul. Cada nit, abans d'anar a dormir, el sentia obrir els cadenats i treure'n un objecte pesat que ell intuïa de fusta a tenor del soroll, i que el jove examinava durant molt de temps abans de tornar-lo a l'arca i tancar-lo de nou sota clau.

Finalment, la curiositat del capità va arribar a tal extrem que va idear un pla per veure quin secret amagava. La nit abans que aconseguissin la costa enfront de Barcelona va demanar al contramestre que, un cop el viatger s'hagués retirat a la seva cabina, anés a buscar-lo perquè l'acompanyés al pont de comandament i, des d'allà, amb el pretext que estaven pròxims al seu destí, li comunicqués cap a quin port, cala o platja havien d'orientar el rumb. Ell, mentrestant, aprofitaria l'absència per entrar a la seva habitació i veure quin preuat objecte era aquell que guardava amb tant zel. Així que el capità va sentir que l'home abandonava la cambra i seguia el contramestre cap a coberta, va sortir de la seva habitació i va entrar a la cabina del costat. Sobre el jaç va veure un díptic pintat sobre taula. El descobriment va desil·lusionar les expectatives del capità, que esperava algun objecte

més valuós. Amb tot, la bellesa i la qualitat de la pintura van atreure la seva atenció. A la dreta, el quadre mostrava un paisatge campestre amb un petit bosc d'arbres i matolls i regat per un rierol procedent d'una cascada pintada entre roques al fons que convidava a endinsar-se i refrescar-s'hi. A l'esquerra, en canvi, es representava el mateix escenari però més llòbrec, i hi apareixia la figura d'un àngel custodi que enarborant una espasa flamígera semblava advertir del perill que suposaria aventurar-se en aquell paisatge. Tot d'una, igual que si d'una aparició es tractés, li va semblar veure que a través del paisatge es transparentava la imatge d'una jove de bellesa extraordinària que, des de la cascada, s'aproximava caminant per sobre de la verdor cap a ell. El capità va avançar un pas per assegurar-se que el que veia era cert, però llavors la imatge de la jove es va esvaïr de la mateixa manera que havia aparegut.

—Com ha gosat entrar a la meva cabina? —La veu del viatger a la seva esquena el va sobresaltar.

L'estrany, amb els ulls enfervorits de fúria, es va acostar al díptic i el va tancar violentament.

—Sortiu d'aquí immediatament —va etzibar amb una autoritat que va obligar el capità a abandonar la cambra en silenci. Durant la nit el capità no va poder deixar de pensar en la pintura. Desconfiava del que creia haver vist. Volia convèncer-se a si mateix que la imatge de la jove havia estat una il·lusió causada per l'escassa il·luminació de la cambra i els reflexos dels centelleigs de les espelmes sobre la pintura. I, no obstant això, la persistència de la imatge suggeridora i sensual d'aquella dona emergint de la cascada i caminant cap a ell (més real com més pensava en ella) i la reacció irada del passatger quan el va descobrir observant el díptic l'inclinaven a creure en el que havia vist, tot i saber que això era impossible... excepte si la pintura fos una obra de bruixeria.

Insomne amb aquest pensament, el capità va passar la nit en blanc esperant la veu del guaita que albirava la costa enfront de la platja de Gavà per desembarcar aquell home que ara sabia que estava maleït. Volia cobrar els diners i oblidar-se'n per sempre.

Pedro J. Fernández

CAPITOL 1

22 de novembre del 2016. Eren quarts de deu del vespre. La tarda havia estat força plàcida a la feina, i el bar irlandès situat en un carreró amagat enmig de l'eixample, que començava a vestir-se de llums per preparar el Nadal, era el lloc ideal per finalitzar el torn. O potser no ho era, però allà és on solia finalitzar-lo el caporal de la Unitat d'Homicidis dels Mossos d'Esquadra, Daniel Rando. Tot l'entorn li semblava confortable: aquelles parets de fusta vestides d'anuncis de cervesa i fotografies de llegendes del Rugby, en Connor, irlandès de front vermellenc que ja el coneixia i sabia què volia sense haver-ho de demanar...

El cert és, però, que el seu torn no acabava mai allà. Ni allà, ni enlloc. Deixava la vista perduda en un got de *whisky*, i la ment desperta. Donava voltes a totes i cadascuna de les circumstàncies que envoltaven el cas en el qual treballava; era igual quin. La qüestió era no pensar en allò que no tenia o que senzillament havia perdut.

Tenia quaranta-dos anys; el seu físic era fort però més descuidat que anys enrere. Una salut de ferro i una genètica privilegiada havien impedit un deteriorament més gran. Fins i tot, els pocs cabells blancs que s'abocaven a la part de la templa s'ofegaven en el negre del seu cabell gruixut si no els miraves de ben a prop.

Tenia una cicatriu al costat de l'ull esquerre. Uns ulls foscos que ja no sabien plorar i que destil·laven una mirada que intimidava sense voler.

Perdut en algun pensament, va notar que la butxaca esquerra vibrava; de fet, feia estona que vibrava. Era el telèfon de la feina: va despenjar i la veu aspra del seu cap va començar a parlar abans de rebre cap contesta.

—Rando, necessito que vagis al carrer Muntaner amb Còrsega. Hi ha un individu mort sobre l'asfalt que ha caigut de l'àtic d'un dels edificis.

—Què hi ha d'en Costa i en Delgado? —va respondre—. Que no fan la guàrdia?

—Sí, ja són allà, però abans han hagut de fer-se càrrec d'un altre *exitus*. Hi ha hagut un tiroteig al carrer Casp. La víctima és un capellà. —En Dani Rando va alçar les celles en senyal de sorpresa—. En Costa diu que els dos morts no tenen relació; que el segon cas és un suïcidi. Tot plegat els generarà molta feina burocràtica. Ves i dona'ls un cop de mà.

En Rando va penjar el telèfon i va guardar-lo de nou a la butxaca, emetent un so semblant al d'un animal grunyint en despertar. Era el so de la maquinària posant-se en marxa de nou. Va deixar un bitllet de cinc euros al mostrador i va acomiadar-se d'en Connor amb un gest. Aquest va respondre amb el cap mentre assecava un got, sense dir tampoc res.

Va sortir de l'establiment, mirant amunt i estirant els músculs del coll. La nit era tèrbola, i les llums i ombres de la ciutat es perseguien en aquella hora d'activitat decreixent. Reticent als canvis, vestia des de feia vint anys jaqueta de pell negra, texans i sabates fosques. Però ell no era el mateix i n'era conscient. Es posava a punt per a una altra d'aquelles vivències que sempre s'enduïen un bocí de la seva humanitat. Sabia que a en Costa no li faria gràcia la seva presència allà; però a ell això no li treia la son.

Els tacons de les sabates fosques d'en Dani Rando ressonaven per l'empedrat del carrer de Muntaner, mentre s'apropava al lloc del sinistre. En arribar, va observar que hi havia fins a cinc cotxes patrulla que havien acordonat el carrer i assegurat la zona, mentre desenes de curiosos es mantenien darrere les barreres que havien situat els agents, intermitentment engegats per les llums blaves dels vehicles.

Tal com en Méndez li havia dit, hi havia un cos sense vida amb una manta tèrmica de les que porten els cotxes patrulla al damunt. Quan va ser a pocs metres, en Costa va advertir la seva presència i va fer una ganyota visiblement descontent; semblava contrariat.

—Es pot saber què hi fas, tu, aquí?

En Dani Rando no va respondre. Estava centrat observant tot l'entorn; sempre observava. Era com un estat d'alerta constant. Havia après a mantenir aquella alerta com una part més de la seva personalitat. No és el mateix mirar que observar, i ell ho sabia.

Va escombrar el carrer sencer amb la mirada. De dalt a baix, de dreta a esquerra. Va albirar una finestra trencada a l'àtic de l'edifici número 178. Ben mirat, era millor així; una pregunta menys que hauria de fer-li a en Costa. Es va apropar al cadàver, es va ajupir i va aixecar lleugerament la manta tèrmica per observar el finat, detingudament. Era un home jove, no deuria tenir més de vint-i-set o vint-i-vuit anys; era gras, molt gras. Estava descalç, no duia samarreta i els pantalons eren de pijama.

En Dani Rando va alçar-se de nou decidit a entrar a l'edifici. En Costa va tornar a atacar:

—T'he preguntat que què hi fas, aquí —va dir apropant-se a ell—. Caram, quina ferum. T'has posat *eau de whisky* abans de venir, Rando?

—Bon olfacte, Costa... No, de debò. Està bé que el tinguis per una vegada —va respondre sense mirar-lo.

Es va adreçar a l'entrada de l'edifici mentre en Costa li dedicava insults de tota mena. L'edifici era antic però senyorial. L'entrada disposava d'un espai de fusta rogenca destinat a les tasques de porteria. Algú es feia càrrec encara d'aquestes tasques; hi havia documentació diversa sobre la taula i un cendrer utilitzat recentment. En Dani Rando va suposar que a aquelles hores el porter ja deuria haver plegat.

L'ascensor era molt antic, típic dels edificis barcelonins de principis de segle. Estava ben conservat i inclús restaurat. Va observar-ne detingudament l'interior, però va decidir pujar per les escales. Com era habitual en ell, preferia passejar-se per tots els racons possibles per si hi havia alguna cosa que li cridés l'atenció. En arribar al pis hi havia dos agents custodiant l'entrada, als quals va saludar i mostrar la seva credencial. El cert és que no calia. Tothom coneixia en Dani Rando, però preferia no saltar-se el protocol en aquests casos.

En fer la primera passa a l'interior del pis va respirar profundament. Intentava impregnar-se de tot l'entorn. Ell creia que era possible captar la vida que un habitatge desprèn i, així, elevar el seu nivell d'empatia amb totes aquelles coses bones i dolentes que rodejaven aquell individu que ara jeia sense vida sobre l'asfalt fred, i potser arribaria a entendre les circumstàncies que el van fer travessar la finestra, que ara ja sabia que pertanyia al menjador.

Va analitzar una per una totes les estances amb uns guants de làtex dels que sempre portava a la butxaca. Altres agents utilitzaven els guants anti-tall i anti-punxada, que durant molts anys havien hagut de comprar ells mateixos, per protegir-se. A hores d'ara, la "casa" ja els lliurava a tots els agents. En Dani Rando també els portava, però considerava que per a tasques d'anàlisi

o escorcoll no eren aptes. No hi havia dubte que l'individu era un *freak*. El pis estava ple de ninots de joguines dels anys vuitanta: Masters del Univers, Transformers i sobretot, era un gran fan de la saga Star Wars. Però tampoc hi havia dubte que era un home culte. Hi havia centenars de llibres al domicili, molts dels quals eren d'arqueologia, i també carpetes de la facultat amb treballs relacionats que devien tenir uns anys. Va estar observant metòdicament tot el domicili fins que va considerar que ja havia tret tot el suc possible a l'entorn.

En haver finalitzat va tornar a baixar al carrer i es va apropar de nou al cadàver. En Costa, que va tornar a mirar-lo amb menyspreu, ja havia activat la comitiva judicial i forense.

—Qui ha tocat el cadàver? —va preguntar en Dani.

—Qui vols que l'hagi tocat, Rando? Que potser has vingut a ensenyar-nos l'abecé del manual de policia a tots? —va respondre ofès en Costa mentre en Delgado somreia complaent al comentari burlesc del seu company.

—Aquest home deu pesar al voltant de cent vint quilos. Has vist la distància que hi ha de la finestra al lloc on es troba ara el cos? Creieu que aquest home podria haver saltat fins aquí?

—I digues... Creus que és més factible que algú l'hagi alçat i llençat per la finestra? Perquè no he vist cap catapulta al menjador, saps?

—Reconec que a hores d'ara no tinc resposta —va respondre en Dani traient-se els guants i marxant del lloc sense donar més explicacions.

Tot seguit va treure de nou el mòbil i va marcar el número d'en Méndez, el seu cap.

—Es tracta d'un homicidi, senyor —va dir trencant per un carreró en el qual la seva figura es feia minsa en allunyar-se i la seva ombra es feia gegantina sobre la paret.

Homicidi 1: Josep Soler i Díaz

Carrer Muntaner, 178

Homicidi 2: Desconegut

Carrer Casp, 28

CAPÍTOL 3

Els rajos de sol eren fràgils, però suficients perquè el matí gaudís d'una temperatura tèbia i agradable. S'agraïa el pas de l'aire suau que acariciava la nuca d'en Dani Rando, que ja estava a punt per a la seva visita a l'Arquebisbat. Havia arribat una mica abans de l'hora indicada, de manera que va preferir prendre una tassa de cafè, tranquil·lament, en una terrassa davant de la seva església principal: la Catedral de Barcelona, que s'alçava imponent de bellesa. Tan gran com el poder d'aquells als qui es proposava entrevistar. El cert és que no hi havia motiu aparent perquè les gestions no fossin fluïdes, però alguna cosa li deia que no seria un camí de roses. Era conscient de la possibilitat que la seva mala experiència a l'escola de capellans, a la qual va assistir quan era un nen, i que odiava profundament, restessin lleugerament aquella objectivitat necessària per a la tasca de l'investigador. Fet i fet, només hi havia una manera d'esbrinar-ho.

La cita havia estat concertada al Palau Episcopal, que es troba al carrer del Bisbe de la ciutat de Barcelona. En Dani va trucar a la porta i va quedar-se un instant observant l'escut amb emblemes episcopals i una data: 1769. L'espera va ser llarga, o potser era la seva pròpia impaciència que li demanava a cau d'orella que tot acabés com abans millor.

Quan finalment es va obrir la porta un individu de baixa estatura i amb un somriure amable es va plantar davant d'en Dani. Vestia una camisa negra, ben planxada i per dintre dels pantalons, també negres. Les sabates, impecables, semblaven dos miralls; portava unes ulleres de pasta gruixudes tant pel que fa al vidre com a la muntura i, naturalment, el clàssic alçacoll. Amb un gest servicial va fer passar en Dani.

—Bon dia, el meu nom és Miquel. L'estàvem esperant.

—Bon dia —va respondre—. Que potser faig tard?

—En absolut! Ha arribat vostè molt puntual. La puntualitat és una de les virtuts que més valora l'Excel·lentíssim.

L'interior donava a un pati senyorial envoltat de finestrals gòtics. Hi havia una font al pati central amb una escultura de la verge i el nen asseguts sobre un pedestal que s'aixecava entre quatre fanals antics, dels que ja en quedaven molt pocs a la ciutat.

—Per aquí, si us plau, inspector —va dir aquell home mentre indicava el camí sobre unes escales de pedra que conduïen al cor de l'edifici—. Avui he llegit a la premsa allò del capellà que va morir a trets. És terrible, no? Com està el món! Santa mare de Déu. I, digui'm, ja saben qui és qui va disparar?

—No, el cert és que ni tan sols sabem qui era el capellà en qüestió. Per això soc aquí.

—Ah... Caram! —El tal Miquel semblava desconcertat.

—Si no és especialment aprensiu, li fa res que li ensenyi una fotografia?

—No, i ara! —Aquell home va observar minuciosament una de les fotografies que la Policia Científica havia fet al cadàver. Va contreure la totalitat de l'expressió facial, tot amagant els llavis a l'interior de la boca, fent entendre a en Dani Rando que feia un esforç mental per procurar ser-li d'ajuda. Finalment va respondre—: Em sap greu, inspector, però no el conec. És clar que és

impossible que ens coneguem tots, encara que cada vegada en siguem menys.

—Sí, me'n faig càrrec —va respondre en Dani amb una certa decepció difícil d'amagar.

—De tota manera, i dispensi'm per parlar d'allò que desconec, però suposo que l'Església deu tenir un control dels seus capellans arreu.

—Sí, he d'entendre que així és —va dir en Dani, al qual cada vegada li queia més bé aquell capellà, deixant una mica enrere els seus prejudicis.

Van seguir caminant per l'interior de l'edifici. Els passadissos desprenien un caire senyorial. L'antiguitat i la qualitat artística de molts dels seus elements, tant arquitectònics com pictòrics i escultòrics, eren més que destacables. No és que en Dani Rando tingués una especial capacitat per a valorar-los, és més, tot plegat li semblava d'una opulència gairebé indecent. Però d'això ja se n'encarregava el tal Miquel, que anava descrivint tots aquests punts a mesura que passaven pel davant, com un arc romà que algú, això sí, havia tingut la sensibilitat i el bon gust de conservar.

Del que sí que era ben capaç en Dani Rando era de fixar-se en els detalls. En el moment en què van creuar una cambra immensa on hi havia una espècie de mobiliari metàl·lic amb guies als peus, com si fossin vagonetes de tren, i rètols que referenciaven tots els segles en números romans des de l'era de Jesucrist, va decidir fer la seva primera pregunta.

—Tenen arxius de tants segles enrere? —En Dani va donar per fet que serien arxius; en ocasions li era molt útil afirmar les coses com si les sabés del cert, per donar peu que la pregunta pugui derivar en una resposta falsa. Era un defecte professional. No ho va fer perquè desconfiés de la paraula del tal Miquel, que per altra banda tampoc tenia cap intenció d'amagar el

contingut d'aquells arxius immensos. Al contrari, va respondre amb to d'orgull:

—Sí, i tant! Ja fa moltes centúries que l'Església serveix el poble i proclama la paraula de Déu —va dir picant l'ullet—. Van creuar una espècie de biblioteca farcida de llibres per tots cantons, ubicats en un mobiliari de fusta que et feia sentir que viatjaves a una època ja llunyana. Al mig de la sala hi havia unes taules robustes amb petites làmpades que haurien il·luminat durant infinitat d'hores els seus lectors.

—És aquí —va dir en Miquel assenyalant una porta ampla, circular en la seva part superior i tan antiga com el mobiliari de la biblioteca. En Miquel va picar dues vegades i va obrir tímida-ment la porta. Una vegada devia rebre el gest d'aprovació la va obrir a de bat a bat, fent passar en Dani a l'interior.

—Excel·lentíssim, aquest és l'inspector dels Mossos que estava esperant.

Darrere de la taula hi havia un home d'uns seixanta anys, ben afaitat, més aviat gras, tot i que estava assegut, semblava tenir una alçada considerable. En apropar-se, en Dani va notar una forta olor d'encens que semblava adherida a la roba d'aquell home. Aquest va mirar-se en Dani de dalt a baix i el va fer passar assenyalant una cadira sense mirar en cap moment en Miquel, que va desaparèixer per la seva esquena.

—No tinc gaire temps, espero que se'n faci càrrec.

—Sí, m'ho puc imaginar —va dir en Dani sentint-se ara tan incòmode o més que al principi—. Ha sentit a parlar del capellà que van matar a trets ahir?

—Sí, n'he estat informat; d'altra banda, ja li dic que avui no he llegit la premsa encara.

—Doncs bé, necessitem saber qui era i esperem que puguin ajudar-nos a esbrinar-ho.

—No en tinc ni idea —va respondre com si no tingués per què saber-ho.

—Li hauré de mostrar algunes fotografies per si el reconeix. —El Bisbe va accedir amb un gest de conformitat impacient. Va atansar-se la fotografia un centímetre sense aixecar-la de la taula i va respondre negativament i amb rotunditat.

—Bé, necessitaré que el busquin, imagino que deuen tenir registres on se'l pugui localitzar.

—Caram! —va respondre el Bisbe—. Em penso que demana massa. Ho intentarem, però serà molt complicat.

—Puc fer-li una pregunta, Excel·lentíssim? —va dir en Dani posant un èmfasi gairebé de menyspreu en aquesta última paraula quan l'agulla de la seva paciència havia assenyalat el zero. El Bisbe va alçar les celles amb un clar senyal de sorpresa—. Tinc la sensació que li importa un rave tot plegat, i no em sembla gaire normal. Tinc un capellà mort a trets, i això no és quelcom habitual. La meua sensació és que no té cap interès d'ajudar-me, i això encara em sobta més. Al cap i a la fi, estic investigant la mort d'un dels seus amb la finalitat de detenir i posar davant de la justícia aquell que ho va fer, i... que podria tornar a fer-ho. Qui sap! Podria ser vostè, el següent.

—Com s'atreveix...? —va dir el Bisbe visiblement ofès i poc acostumat a un atac d'aquelles magnituds—. No sé com gosa venir aquí a dir aquests disbarats, però...

—Veurà... —el va interrompre en Dani Rando amb aquella mirada de pocs amics que no necessitava forçar—. Si soc a casa seva és perquè se li ha donat un tracte preferent tenint en compte el seu càrrec. Cregui'm que és una deferència ben poc habitual la de desplaçar-nos nosaltres aquí, quan el normal seria fer això mateix en unes dependències policials. A canvi, agrairia una mica de voluntat de col·laboració.

—I es pot saber què li fa pensar que no volem col·laborar?
—va respondre encara més contrariat.

—Miri, la diferència entre vostè i en Miquel al mirar-se les fotografies és més que evident. Ell les ha observades amb detall; mostrava interès per allò que li he ensenyat. Vostè ni les ha aixecat de la taula. És més, ni tan sols ha tingut la decència de posar-se les ulleres de veure de prop que té al prestatge del seu darrere per mirar-les. I jo em pregunto... Per què aquesta manca d'interès? Si la majoria de gent les hauria mirat, encara que fos per curiositat, o per saber si és algú a qui ha tingut a prop durant la seva carrera o al seminari. De fet... —va dir movent el tors una mica endavant i mirant-lo fixament—. Crec que vostè sap qui és. Sap per què?

—Sorprengui'm... —va respondre el Bisbe amb cara de pocs amics.

—La seva resposta ha estat precipitada i juraria que premeditada. Estava disposat a dir-me que no el coneixia, però haver de mentir-me l'incomoda i per això vol acabar com abans millor. I de debò vol que em cregui que no disposen d'un registre dels seus membres, quan tenen registres amb documentació de fa segles aquí al darrere? —Una vegada més en Dani Rando havia fet ús de tot allò que observa en benefici propi—. Tenia entès que calen uns estudis i uns requisits concrets per ser capellà. Ara entren per empresa temporal? Els diuen «Dilluns comences» i els donen l'alçacoll?

—Ja n'hi ha prou. Però qui s'ha cregut, vostè? El salvador del món? Hauria de saber que hi ha responsabilitats molt més grans que les que pugui assumir un policia fatxenda amb una arma i una placa a la butxaca. I ara, si em disculpa, tinc molta feina a fer, així que surti del meu despatx. Miquel! —va escriu el Bisbe. La porta es va obrir gairebé a l'instant—. Acompanya l'inspector a la porta. Per cert, tindrà notícies meves —va dir en un to amenaçant mirant als ulls d'en Dani.

—Si descobreixo que amaga alguna cosa i entorpeix la meua investigació, cregui'm que no m'haurà de buscar —va respondre amb molta més calma de la que era capaç de mostrar el Bisbe.

En Dani Rando va sortir de l'Arquebisbat. Caminava pensatiu; havia sortit amb més dubtes dels que havia entrat. Estava convençut que el Bisbe no havia estat sincer amb ell, i això li estranyava molt.

Es va quedar a dinar alguna cosa al Born. Li agradava més picar que menjar, així que va seure en una taula en forma de bidó per assaborir alguns *montaditos* amb una copa de vi. Era un establiment que no coneixia, però que li agradava perquè no despenia una olor excessivament forta de la cuina, d'aquelles que us persegueixen a tu i la teua roba durant tot el dia. Havia après a gaudir dels seus moments de soledat. Sabia que si estava sol almenys no es barallaria amb ningú.

El sol de mica en mica s'amagava entre els terrats i unes primeres gotes atrevides van posar-se sobre els vidres del bar, com si fossin llàgrimes de cristall. Deien que s'apropaven dies de pluja, però de ben segur que la tempesta més gran la patiria al despatx d'en Méndez quan s'assabentés de la seva petita picabaralla amb el Bisbe.

Quan eren gairebé les quatre de la tarda en Dani Rando va pujar les escales de la Comissaria en direcció a la tercera planta, on hi tenien el despatx. La pluja era ja més intensa i l'aigua es divertia lliscant sobre la pell hidròfoba de la seva jaqueta fins a caure sobre els esglaons plens de petjades estressades. En entrar al despatx va observar que les taules d'en Costa i en Delgado eren buides. Millor així. En canvi, l'Elsa i l'Agustí sí que es trobaven davant dels seus ordinadors. Ambdós el van mirar sense dir res, però els seus ulls li deien de manera inconfusible que en Méndez ja l'esperava. Encara no havia deixat la jaqueta al penjador quan la porta del seu despatx es va obrir.

—Rando, al meu despatx.

En Dani va passar a l'interior. En Méndez es va arromangar acalorat per la seva presència, mentre mirava per la finestra tot intentant mesurar-se, almenys fins que ell li hagués donat la seva versió dels fets.

—Bé, vull sentir de la teva boca què és el que ha passat.

—Senyor, hauria d'haver vist aquell Bisbe, si ni tan sols...

—Una merda per tu, tros de cabró! —va escridassar en Méndez, vermell com un misto i amb els ulls desorbitats—. Es pot saber quantes vegades m'han de tocar el crostó perquè estigueu contents? Però tu saps qui són aquesta gent, animaló de granja? —Es va girar per mirar de nou a través de la finestra amb les mans a la cara—. Amb un Bisbe, però que fill de puta! Per què no vas ara a cagar-te a casa del President?

En Dani no va respondre. Coneixia molt bé el seu cap i sabia que necessitava desfogar-se. Ja eren uns quants anys treballant plegats, de manera que mentre li durava la rabieta les seves paraules es tornaven sordes, incloses les malsonants i els insults; no hi havia mala fe. En Méndez apreciava molt en Dani, no només a nivell professional, també l'havia ajudat en moments personals molt delicats.

—Em sap greu, senyor. No tornarà a passar.

—Sí, i una merda per tu! Saps? Tinc els collons que m'exploten! —va dir seient a la cadira bruscament—. Dani... —Sempre el cridava pel nom, i es mostrava més complaent quan volia demanar alguna cosa semblant a un favor—. És un capellà, o això creu tothom. Tenim la premsa a sobre fent preguntes; tant dels que els són favorables com dels que els agradaria veure un membre de l'Església enmig d'algun afer terbolenc. La cúpula em demana respostes i les necessito aviat, entesos?

—Descuidi —va respondre amb la convicció de resoldre tots els enigmes que envoltaven la mort d'aquell home, capellà o no. Tot i que en realitat en aquell instant no sabia com ho faria.

—De tota manera, i ateses les circumstàncies, de moment et dedicaràs a l'arqueòleg que va saltar de la finestra. De moment no vull que treguis el nas a menys de mil metres d'on hi hagi un capellà. —En Dani va obrir els braços en senyal de desaprovació, però en Méndez va respondre amb un gest de *stop*, posant el palmell de la mà al seu davant, en senyal que no volia sentir ni la més mínima rèplica—. L'Agustí ha estat rasant i ha trobat informació interessant sobre l'arqueòleg; parla amb ell.

En Dani va sortir del despatx i se'n va anar de dret a la taula de l'Agustí. Pel camí va ser capaç d'advertir que l'Elsa el mirava de reüll i va contenir un somriure. Per molt que el volgués amagar, el clotet de la seva galta esquerra la va delatar. En Dani va suposar que li hauria fet gràcia la seva peripècia amb el Bisbe, o sentir les paraules enutjades d'en Méndez; potser ambdues coses, però arrencar-li un somriure a l'Elsa el va complaure. El cert és que no havia somrigut gaire des de la seva arribada. Havia passat les seves primeres setmanes plenament capficada a la feina i espantant voltors en els moments efímers de tranquil·litat que et permet aquesta feina. Des que havia arribat ella havia vist persones entrar bavejant, moltes d'elles comandaments d'altres àrees o unitats, i que no havia vist mai abans al despatx. En Dani sentia vergonya aliena davant aquest tipus de situacions i no voldria ser a la pell de l'Elsa.

Es va plantar al davant de l'Agustí, va agafar una cadira de rodes que va girar i va seure al revés amb els braços recolzats al respatllet de la cadira.

—Què tens per a mi? —va demanar-li.

—Ahààà! Sempre acabeu passant pels meus dominis. Soc imprescindible... Què dic, imprescindible?! Sense mi no sou res

—bromejava l'Agustí sense deixar de teclejar ni de mirar la pantalla de l'ordinador—. Ho tens aquí, a la safata, a dintre de la carpeta verda. Veuràs que hi ha unes diligències, corresponents a una denúncia que va posar un representant del Museu d'Arqueologia de Catalunya. Sembla que fa unes setmanes van trobar un derelictes en unes obres a la zona del Prat... No saps què és un derelictes, veritat? —va preguntar l'Agustí sense mirar en Dani—. Un derelictes és un vaixell enfonsat. Les seves restes estan subjectes a estudi i sembla que els va desaparèixer algun objecte rellevant. La investigació la porta la Unitat Central de Patrimoni Històric; qualsevol cosa parla amb ells. I saps per casualitat qui era el responsable d'aquest estudi? Tatxan! En efecte, el nostre home: el senyor Josep Soler i Díaz, que, per cert, una vegada estudiat el seu telèfon mòbil, sembla que tenia una relació amb una tal Noeliya. El telèfon d'aquesta noia, segons la companyia telefònica, consta a nom de Noeliya Orloff. Nascuda a Bulgària el 15 de febrer del 1986. Casualment, la senyoreta Orloff va ingressar vint mil euros fa tres dies al seu compte bancari. D'altra banda, la Policia Científica va localitzar empremtes de dues persones a part de les de l'arqueòleg al pis: unes pertanyen a la senyoreta Orloff, les altres s'han introduït a la base de dades, però de moment no les podem identificar. Podrien ser de l'autor dels fets. Tens la fitxa a la carpeta.

—Molt bé, molt bé! —va dir en Dani molt satisfet, adonant-se que una vegada més les seves intuïcions podrien tenir sentit—. Ets un geni, Agustí.

—Ja ho sé, no cal que m'ensabonis.

En Dani li va col·locar el palmell a l'espatlla en senyal d'agraïment i es va posar a treballar a la seva taula. Van passar les hores de puntetes pel seu costat mentre el sol s'extingia i el centelleig de les llums artificials de la ciutat es feia cada vegada més intens.

Va abandonar el despatx quan no quedava ningú a la tercera planta i només el torn de nit donava cobertura als carrers. Els companys de Seguretat Ciutadana tenien armada una bona gat-zara als passadissos; reien i feien bromes abans del *briefing* amb un humor envejable. En Dani Rando va ser patruller molt de temps abans d'especialitzar-se en investigació policial. La veritat és que en Dani estava predestinat a acabar a investigació donades les seves aptituds, però guardava un gran record dels seus anys de policia uniformat: els companys, l'ambient, la camaraderia... La tasca de Seguretat Ciutadana era poc valorada, al seu criteri, i per aquest motiu els agents sempre havien estat una pinya. Almenys aquesta era la seva experiència.

Va abandonar la Comissaria en direcció al bar irlandès d'en Connor. El mateix bar, la mateixa taula a la cantonada esquerra que li permetia observar qui entrava i no donar mai l'esquena a ningú, i el mateix *whisky*, on submergia la mirada i aquells pensaments que preferia ofegar. I com més volia ofegar-los, més *whisky* hi abocava; fins que l'alcohol s'endua part de la seva consciència cel amunt. O potser era ell qui viatjava cel amunt, momentàniament; on els seus malsons arrelats al paviment no el podien perseguir. Però tard o d'hora tot el que puja torna a baixar, i en Dani Rando no era una excepció.

Eren quarts de tres de la matinada; en Dani dormia a l'habitació del seu pis de quaranta-vuit metres. El tenia net i polit, però no endreçat. Com se sol dir, ell sabia moure's en el seu propi desordre. Dues habitacions amb armaris encastats: la seva era la més gran, a l'altra no hi entrava mai. Un menjador amb una taula plena de papers i un sofà de color crema, adjacent a una cuina americana petita, però moblada amb gust, i que acollia més menjars precuinats dels recomanables. Un bany amb dutxa i una petita estufa de les que s'instal·len al damunt de la porta per no ocupar espai, i per últim un safareig que donava a un pati

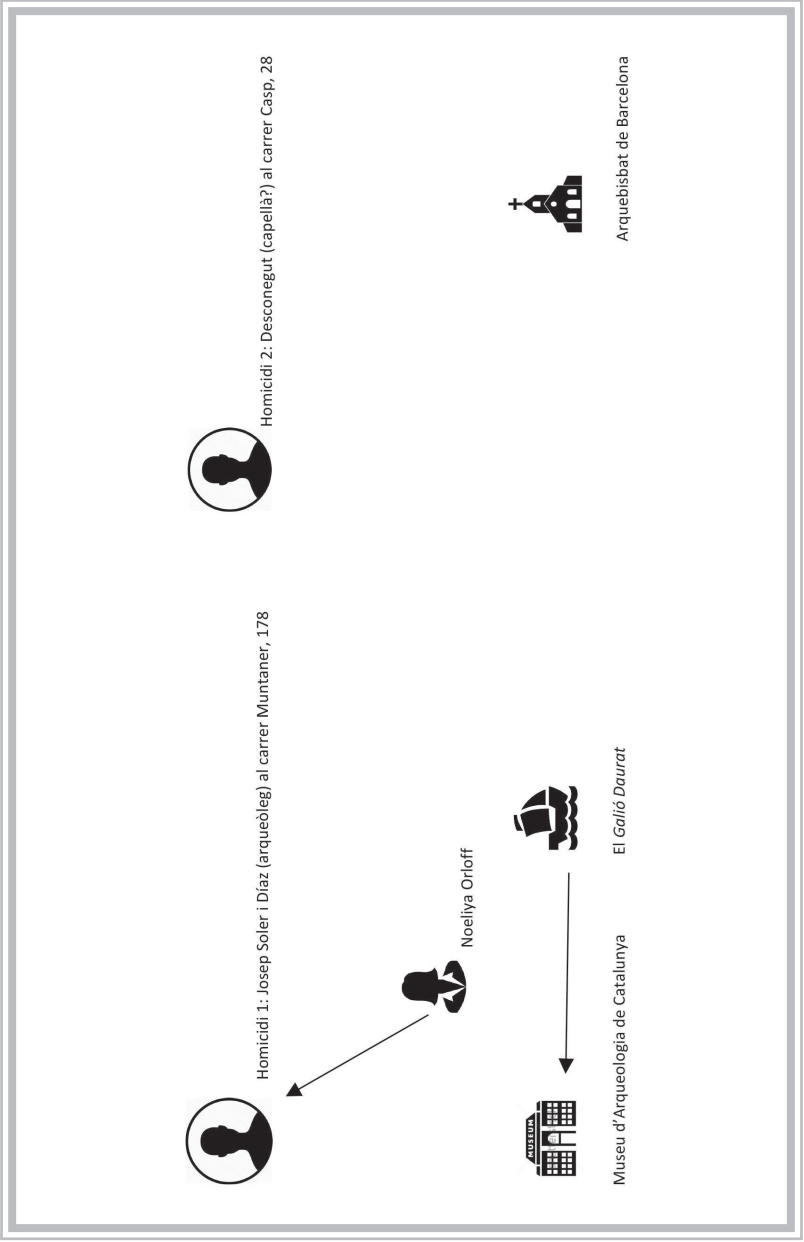
interior desagradable a la vista on hi tenia la rentadora. Aquests eren els elements que conformaven el seu habitatge, en el qual realment passava molt poc temps.

La seva respiració es va tornar més profunda i lenta; i del front van començar a brollar-li gotes de suor freda que lliscaven fins a morir al seu coixí de plomes gris. Aquestes són les reaccions físiques a allò que succeïa en el seu interior, mentre dormia atrapat en algun somni; un dels seus somnis: per a en Dani Rando els somnis no eren només aquells records de vivències irrealment i irracionals; en ocasions, eren alguna cosa més. On els altres hi tenim una paret, en Dani hi trobava una finestra, per la qual no sempre voldria mirar. Era la finestra dels somnis especials que no podia controlar, però amb els quals havia après a viure, i també a diferenciar-los dels somnis comuns. Aquest era el seu secret més ben guardat.

Ara en Dani es trobava en algun lloc fosc i humit, on un degoteig constant era capaç d'emetre un eco penetrant i el murmur d'una veu estrident li provocava un calfred que era capaç de travessar la barrera de la realitat i posar-li la pell de gallina. De sobte, el murmur es va tornar un alè al seu davant, i uns ulls groguencs es van obrir per arrencar-lo del seu somni bruscament.

Es va aixecar en direcció a la nevera, necessitava una glopada d'aigua fresca, provocat més aviat per la ingerència de *whisky* que per aquell somni tan estrany. Amb l'ampolla a la mà es va dirigir a la finestra; la intensa pluja havia embaldragat el paviment de miralls d'aigua, trencats únicament pel pas de vehicles solitaris que il·luminaven vagament la seva figura robusta a través dels cristalls.

Així es va quedar uns minuts, amb la mirada perduda i preguntant-se quin podia ser aquell perill que havia assetjat els seus somnis.

CAPÍTOL 4

Eren les 11.15 h del matí. El Bisbe es trobava al seu despatx immers en la seva paperada, amb les ulleres de llegir a la punta del nas i traient cada vegada més papada conforme conqueria les últimes paraules del full que tenia a les mans. En aquell instant algú va trucar a la porta, i la veu tímida d'en Miquel va fer acte de presència amb tota la subtilesa de què va ser capaç per no incomodar-lo.

—Excel·lentíssim... Han vingut a veure'l.

—Ara no, Miquel. Estic enfeinat; que esperin.

—Senyor —va insistir en Miquel, aquesta vegada obrint la porta i introduint el cap a l'interior—. És un d'aquells homes. Ja sap, els monjos...

El Bisbe es va treure les ulleres i el va mirar contrariat.

—Que passi.

En Miquel va fer passar l'individu que havia demanat audiència amb el Bisbe. Era extremadament alt i prim, d'espatlles amples. Tenia cabell canós i les celles negres. La seva mirada era rígida i ferma, intimidant, i, si no fos per l'alçacoll, ningú no diria que aquell home era un capellà, per molt que anés vestit tot de negre.

—Excel·lentíssim —va dir fent una reverència.

—Segui. Amb vostès volia parlar jo. Ahir vaig tenir aquí un policia fent preguntes. I no és precisament curt de gambals. A nosaltres no ens interessen els merders, sap? S'hi han d'estar gaire, encara, per Barcelona?

—No pateixi per la policia. Tingui una mica de paciència. Ens hi estarem tot el que convingui.

—Doncs espero que no apareguin més dels seus homes morts a trets. Tenir-los aquí és un problema per a nosaltres.

—Excel·lentíssim... Entenc el seu neguit, però ens hem mogut durant segles a l'ombra, i no ens ha anat tan malament. Ja sap el que ens hi estem jugant.

—Sí, ja ho sé. O així m'arriben les ordres des de les altes esferes. A mi em costen molt de creure totes aquestes històries.

—Ha aconseguit els dos còdexs?

—Sí, van arribar ahir —va respondre tot obrint un petit armariet de fusta que amagava una caixa forta. En obrir-la va treure dos llibres protegits en una caixa de vidre—. No me'n sé avenir. Dos tresors que pertanyen a la nostra terra i ningú s'ha plantejat de tornar-les aquí. Venen vostès, les sol·liciten i aconsegueixen treure la Bíblia de Ripoll de la Biblioteca Apostòlica Vaticana i la Bíblia de Rodes, objecte d'espoli en el seu dia i custodiada a la Biblioteca Nacional de França.

—Sí, senyor, però a nosaltres això ens és igual. La nostra tasca està per damunt dels interessos que tinguin entre països. Aquestes bíblies són molt més del que pugui imaginar. L'abat Oliba va ser un home que va arribar a coneixements que no es troben a l'abast de pràcticament ningú. En aquest context es van crear les tres Bíblies a l'*escriptorium* de Ripoll, que a diferència de tants i tants objectes que han rebut aquesta etiqueta per part de la mateixa Església, aquestes sí que són sagrades. Una d'elles ja no existeix, així que només queden aquests exemplars, amb els quals

impedirem que la despertin. En cas contrari, el món es veurà sumit de nou en una era sota el domini del mal. Exactament com la que vam patir als anys foscos. És de vital importància que no trobin *El Portal*. No subestimem els Cavallers de l'Avern o ho haurem de lamentar. Nosaltres no ho hem fet en un mil·lenni.

—Com porten la recerca d'aquell anell que busquen? —va dir el Bisbe assecant-se la suor del front amb un mocador.

—Els meus homes fa dies que el busquen sense descans al poblet de les roques blaves. Podria jugar un paper vital arribat el cas.

—I vol dir que funcionarà? —va preguntar escèptic.

—Hi ha coses que requereixen una dosi de fe, Excel·lentíssim —va respondre sense apartar els seus ulls negres i brillants dels del Bisbe.

—Crec que perden el temps buscant coses que, segurament, ni tan sols van existir. L'Església disposa de multitud de relíquies que poden combatre el mal com per estar buscant un anell fantasma. Què hi ha del Sant Sudari? O de la Creu de Crist? I de la Llança Sagrada o la Corona de Ferro?

—Amb tots els respectes, Excel·lentíssim, però nosaltres no ens podem permetre perdre el temps amb falses relíquies que només han servit per adoctrinar.

—Falses? Quines penques! Sincerament, hi ha moments en què dubto de quin costat estan vostès. Està bé. Facin el que convingui, però mantingui-me'n informat, i mirin de ser curiosos. Res d'això pot sortir a la llum o em tallaran el cap —va dir traient de nou el mocador per assecar-se la suor.

El mossèn es va alçar de la cadira; va fer una reverència i va sortir del despatx oferint un últim somriure enigmàtic sota el qual s'ocultaven molts més secrets dels que coneixeria mai aquell Bisbe. Secrets que eren custodiats pels millors guardians que han existit mai: el silenci i el temps.

CAPÍTOL 5

L'endemà en Méndez va convocar tot l'equip a primera hora. Tots els membres de la Unitat tenien una tassa de cafè a les mans, excepte en Costa, que no en prenia mai. Havien de fer el *briefing* on decidirien quines pautes o línies d'investigació haurien de seguir: en el cas del capellà es trobaven en un punt mort.

—Molt bé, tenim un individu amb un alçacoll mort a trets. Aquesta és l'única realitat. No sabem si era un capellà o no, les seves empremtes no ens han servit per identificar-lo, no duia documentació de cap tipus i no tenim cap denúncia per desaparició que concordi amb la seva descripció. És a dir, ningú l'ha reclamat ni l'esperen enlloc. Ni tan sols a l'Arquebisbat, que no només no ens l'han reconegut, sinó que a més no semblen gaire per la labor d'ajudar-nos. Les imatges de les càmeres de seguretat d'entitats bancàries properes estan demanades per si ens poden aportar una mica de llum. Tot plegat és molt estrany, crec que ens hem de començar a plantejar que el finat no fos del país; hem d'obrir el nostre ventall —va dir en Méndez, capficat en els informes, tot gaudint de l'atenció fidel de la resta de l'equip. Va fer una pausa i alçant el cap va espetegar els dits tot dient—: Vinga, pluja d'idees.

—Hauríem de fer un comunicat i difondre'l a la resta de països. És possible que algú el trobi a faltar fora dels nostres límits territorials —va dir en Costa.

—Correcte. Bé, Costa —va dir en Méndez en senyal d'aprovació—. Més idees.

—Senyor, si valorem el fet que pugui ser estranger és possible que estigüés allotjat en algun hotel o pensió. Podríem fer una recerca per si algú no va tornar o va deixar alguna factura pendent. També podríem demanar llistes de persones que hagin llogat vehicles els últims dies i revisar si hi ha alguna denúncia d'algun vehicle no retornat —va apuntar l'Elsa.

—Molt bé, Elsa, m'agrada la idea. —L'Elsa va assentir amb el cap satisfeta—. Nois, avui he rebut l'informe de la Unitat de Balística; una vegada han estudiat la munició i les beines, ens confirmen que el van matar amb una arma de repetició. És clar que ja ho podíem imaginar una vegada el metge forense ens va constatar que tenia quatre impactes de bala al pit. Però, a més, sapigueu que no li van disparar a boca de canó, sinó que estaven a certa distància. Això significa que la persona o persones que el van matar són gent preparada i amb bona punteria. He demanat a l'Agustí que revisi els arxius per si tenim algun candidat que s'ajusti a aquest perfil. —L'Agustí va alçar la mà sense deixar anar el bolígraf, donant conformitat—. Alguna cosa més?

—Què hi ha dels testimonis? —va dir en Dani, en silenci fins aleshores.

—Ja vam fer recerca en Delgado i jo, ningú va veure res. Les persones que es trobaven a prop no tenien ni idea de què havia passat —va respondre en Costa—. És a l'informe, si te'l miressis ho sabries.

—He revisat l'informe, Costa, però em sembla molt difícil de creure que ningú hagi vist res. No eren ni les deu del vespre, algú ha d'haver vist alguna cosa. Un vehicle fugir, algú sortir corrent...

—Insinues que ni jo ni en Delgado vam fer la feina bé, Rando? —va etzibar en Costa amb una expressió de ràbia impossible de contenir.

—No dic això, només dic que caldria fer una recerca més exhaustiva, lluny de la tensió del moment —va respondre en Dani mirant en tot moment en Méndez, sense cap interès per polemitzar.

—Tens raó, Dani. —Aquestes tres paraules li van caure com un tret, a en Costa—. Pel que fa a l'arqueòleg, no prendrem cap decisió ni seguirem cap línia fins que els de la Unitat Central de Patrimoni Històric ens expliquin què tenen. Ja he parlat amb el seu cap i avui mateix ens esperen a Egara. Rando... tenint en compte que no et vull involucrat de moment en l'altre cas, cosa que t'has guanyat tu solet, hi aniràs tu. —En Dani va acceptar fent un simple gest amb la galta, mentre en Costa i en Delgado gaudien del seu càstig—. I en Costa t'hi acompanyarà.

—Però, senyor, de debò que haig d'anar a Patrimoni Històric? I amb ell?

—Sí, hi aniràs! No ets tu qui va fer les primeres gestions? Acabes de dir-ho fa un moment. Au, vinga! No em toqueu més els collons i tireu cap a Egara.

El dos agents es van dirigir al pàrquing sense ni tan sols mirar-se. El camí de Barcelona a Sabadell seria d'una incomoditat gairebé insuportable. Van agafar un dels vehicles assignats a la Unitat i es van endinsar a la jungla de fum i asfalt en una hora especialment complicada; van trigar més de vint minuts a sortir de la ciutat, i una vegada circulaven més tranquils per l'autopista en Dani va decidir que era un bon moment per parlar:

—Costa... Soc conscient que no tens una bona consideració de mi, i tampoc intentaré canviar-ho. Però en ocasions t'excedeixes amb els teus comentaris, fas que la convivència sigui molt complicada.

—De debò? —va respondre en Costa amb un somriure. Semblava complaure'l el fet d'incomodar en Dani—. Doncs t'hi hauràs de posar fulles. No em vinguis amb romanços, ara; sé perfectament que a tu t'importa un rave a qui incomodis o a qui facis mal.

—Bé, almenys sembla evident que hi ha alguna cosa que et va molestar de mi. En dos anys treballant junts a la Unitat mai m'has dit què és. Per què no m'ho expliques? Potser podrem treure'n l'aigua clara.

—Està bé... Però no et facis il·lusions d'arreglar les coses. Recordes la Sara? —Aquest nom semblava despertar alguna cosa a l'interior d'en Dani. Una sensació que neix a l'estómac i erupciona com un volcà fins a atrapar-te el cor. En Costa va continuar—. Sí, home, aquella companya casada de Seguretat Ciutadana que et vas repassar fa set anys. Resulta que és la dona del meu cosí, que també és company.

—Entenc... —va dir en Dani amb un fil de veu i el cap baix.

—No ets conscient del mal que li vas fer. Per sort, ella va rectificar a temps i ara són feliços i pares d'una criatura. Però jo vaig ser allà quan li vas esmicolar el cor; quan es mirava la seva arma com una sortida al seu dolor. No t'ho perdonaré mai; tu no respectes res.

En Dani no va dir res més. En Costa semblava molt lluny d'entendre que a ningú se li va esmicolar més el cor que a ell, que no havia tornat a ser el mateix des d'aleshores i que mai ho tornaria a ser; que ho havia perdut tot. Però no va considerar oportú parlar-ho amb en Costa. Tampoc serviria de res. En Costa no es va aturar aquí:

—Tothom et balla l'aigua perquè vas atrapar l'assassí de les set claus. Els caps et tenen ben mirat, les companyes et miraven amb ulls diferents... Així vas enganyar la Sara; però a mi no m'enganyes, no ets més que un farsant.

—Costa, sé perfectament què és el que busques; en algun moment m'agafaràs de mal humor i ho aconseguiràs. Només espero que reflexionis i que t'adonis que no serà bo per a cap dels dos.

—Ho estic desitjant, Rando. Creu-me que ho estic desitjant —va concloure en Costa mossegant-se el llavi inferior, en un to amenaçant.

En Costa era més jove i havia fet arts marcial, per la qual cosa se sentia molt segur de si mateix. Era conscient, però, que atacar a en Dani no li repercutiria positivament a la feina; per això intentava treure'l de polleguera.

L'edifici Egara es feia gegantí una vegada van abandonar l'autopista. *Egara* és el nom romà del municipi de Terrassa. I si Roma era el centre neuràlgic a la seva època, això és el que era l'edifici Egara per als Mossos d'Esquadra. Allà es concentraven els més alts comandaments i les seves Unitats més especialitzades. La vigilància de l'edifici és molt més notable que en qualsevol altre, i en Dani i en Costa van accedir-hi tan bon punt els van donar pas al punt de control de seguretat, una vegada els van facilitar unes targetes que els servien per accedir a la zona prevista, i que haurien de tornar en abandonar el complex. Abans, però, haurien d'esperar que algun membre de la Unitat de Patrimoni Històric els vingués a buscar per acompanyar-los.

Uns minuts més tard es va presentar al punt de control un agent d'uns trenta-sis anys que diferia una mica de com l'havia imaginat en Dani. Associava Patrimoni Històric a una branca tan especialitzada que el va sobtar que aquell individu tingués pinta de policia; la tenia. L'individu es va presentar amb el nom de Jesús, els va donar la mà i el van seguir en direcció a la boca de l'edifici. Els passadissos eren llarguíssims, i semblaven tots iguals. Era un laberint de fusta grisa on el terra grinyolava a cada passa que feien. En Dani va recordar que en una ocasió va llegir que els *ninja* posaven un tipus de terra que emetés un so singularitzat al

caminar; els servia d'avís per si algú s'apropava. Es preguntava si aquell so estrident tindria la mateixa funció, o senzillament, era una casualitat conseqüència dels materials emprats.

—Disculpa la meva ignorància, company, però no estic gaire familiaritzat amb la vostra tasca —va preguntar en Dani—. A què us dediqueu exactament?

—Veuràs... La nostra tasca és la investigació de delictes que atempten contra el patrimoni històric, cultural i artístic. És a dir, que qualsevol activitat delictiva on l'objecte del delicte tingui un interès d'aquest tipus en principi és una tasca per a la nostra Unitat. Principalment investiguem robatoris, espoli, contraban, estafa i falsificació d'obres d'art.

—Interessant, i teniu estudis concrets sobre la matèria?

—Hi ha membres de la Unitat que sí: Història de l'Art, Belles Arts, Restauració de pintura, Arqueologia... Però som policies; aquesta és la nostra especialitat: investigar. Mai se'ns demanarà que fem un peritatge o una expertesa de res, perquè no ens pertoca a nosaltres. En cada cas concret busquem els millors experts en cada matèria perquè ens ajudin. Penseu que el nostre ventall és molt ampli: arquitectura, pintura, escultura, arqueologia, paleontologia, zones protegides... És impossible saber de tot. Un pot ser un expert en un artista o en un corrent concret, però no es pot abastar tot.

—És clar, és lògic —va respondre en Dani.

Finalment, van arribar a l'àrea d'investigació de Patrimoni, on la Unitat de Patrimoni Històric hi tenia el despatx. En entrar en Dani va observar que no diferia massa del despatx d'Homicidis. Era un espai fred; neutre, entre grisós i beix, amb diverses taules i ordinadors, però amb una particularitat més notable: hi havia una gran quantitat d'obres d'art amuntegades a les parets i peces de fang en una de les taules que van cridar la seva atenció.

—Són precolombines —va aclarir en Jesús—. Les vam interceptar a uns marxants que les havien entrat al país de forma il·legal. Pertanyen al període clàssic.

—I els quadres? Són bons?

—No, són falsificacions d'obres contemporànies de temàtica abstracta. Vam destapar una xarxa fa un parell de mesos de falsificadors i marxants d'art que les introduïen al mercat.

—Sí, crec que ho vaig llegir a la premsa —va respondre en Dani molt sorprès. Ja feia molts anys que era policia i encara hi havia racons de la professió que li eren totalment desconeguts.

—On és el vostre cap? —va preguntar en Costa, que havia estat callat fins aleshores.

—En Josep no hi és —va respondre en Jesús—. Ell i la resta de l'equip estan fent vigilàncies i seguiments al carrer.

—Ah... Caram! Al carrer. Honestament, us imaginava com un equip més... de despatx, no sé si m'entens.

—Sí, perfectament —va respondre en Jesús arquejant una cella, en senyal evident que no el comentari no li havia fet gens de gràcia.

—Però... Com és que no ha vingut el vostre cap? Ens havia de posar al corrent d'una investigació —va insistir en Costa—. Ell sabia perfectament que veníem.

—Ha vingut el teu cap? —va respondre ja visiblement molest en Jesús.

—No cal que et posis a la defensiva, company —va continuar en Costa, fent cas omís als senyals que li feia en Dani perquè es calmes. Aleshores va agafar una de les figures de fang precolombines i se la va mirar mentre deia—: Nosaltres no ens dediquem a buscar figuretes ni quadres horribles com aquests que teniu per aquí, saps? Nosaltres tenim gent morta al carrer i els que ho van fer podrien tornar a fer-ho. Així que us agrairíem que us pren-

guéssiu les coses més seriosament. Jo no tinc dos mil anys perquè m'atenguin com aquestes figuretes.

En Dani havia intentat aturar aquell atac de prepotència d'en Costa; vocalitzava clarament les paraules: tanca el bec. Això sí, sense que el tal Jesús el veiés. Existeixen una sèrie de normes no escrites entre els policies: una d'elles és la de no deixar en evidència el teu company davant de tercers, o la de donar-li suport davant d'una intuïció, encara que tu no la vegis. En Dani tenia molt interioritzat aquest codi, encara que el company fos en aquest cas en Costa.

El fet és que en Dani no ho va aconseguir. En Jesús no semblava dels que es llepaven el dit, i amb un to de veu pausat però ferm, va dir:

—Que la cultura no et desperti cap tipus d'interès no és bon senyal, però vanagloriar-se de menysprear-la és una manera com una altra de quedar intel·lectualment en evidència. I no conforme mostrant un nivell cultural baix, vens aquí a mostrar una falta d'educació desmesurada a l'agafar coses sense permís en una casa aliena. Així que deixa la figura on era, i amb molt de compte, que és delicada, i desapareixeu d'aquest despatx. Busques el cap? Hi veus algú més aquí? Això vol dir que momentàniament jo soc el cap; així que bon vent —va dir assenyalant la porta.

Ambdós van sortir del despatx mentre en Costa llançava al vol amenaces absurdes de represàlies contra l'agent que no havia volgut facilitar la informació a una Unitat que ell considerava que estava pel damunt de les altres. Tot i que això no era així, en Costa cavalcava sobre un cavall de supèrbia amb la vista fixada al cel, on hi fixava els seus objectius, de manera que era incapaç de veure el paisatge.

Ja enflaven el camí de tornada a Barcelona, i encara que semblés impossible, el Ford Focus anava més carregat de tensió que al viatge d'anada. La tensió no era l'única que els acompanyava:

també la ira ho feia. Aquesta vegada era diferent per a en Dani; no era només un moment en què havia d'aguantar les impertinències d'en Costa, sinó que ara havia entorpit una investigació en la qual hi tenia els cinc sentits

—Ets un ximple, Costa... —va dir en Dani enutjat.

—Vigila el que dius, Rando...

—Sembla mentida; amb el potencial tan gran que tens i que ni tan sols siguis conscient que has estat un autèntic imbècil amb aquell company.

—Ara et posaràs de part seva? El que faltava! —responia en Costa sense cap intenció d'entonar el *mea culpa*.

—No em menjaré aquest merder per culpa teva, que et quedis clar, ja tinc prou problemes amb en Méndez.

—Sí. Soc conscient que tens problemes molt més greus a la teva vida, Rando.

En Dani va preferir deixar la discussió just en el punt en què li hauria aixafat el cap contra el vidre. I el pitjor havia d'arribar: ara haurien d'explicar a en Méndez que tornaven amb les mans òrfenes d'informació per una lluita d'egos que segurament no compartiria.

En Dani i en Costa no van tornar a parlar en tot el camí de tornada. El moment més incòmode va ser a l'ascensor. Un ascensor és en si un lloc de privilegi per a aquella incomoditat social que se sol solucionar amb frases que fan referència al temps o a la poca velocitat del mateix ascensor, capaç de convertir uns segons en una eternitat. Aquell instant es va fer insuportable per a tots dos. Un espai reduït entre dos homes que estaven a punt d'esclatar; les distàncies curtes multiplicaven el seu estat d'alerta davant la presència intimidant que suposaven l'un per a l'altre. Tot i així els seus rostres mostraven actituds ben diferents: a en Costa li era impossible romandre quiet; respirava amb més pro-

funditat del normal i la seva expressió era molt més severa de la que mostrava habitualment. En canvi, en Dani mostrava una expressió de gel, com si la seva ment hagués estat capaç de fugir del seu cos, que seguia unes ordres bàsiques d'habitualitat. Ningú hauria estat capaç d'esbrinar el que li passava pel cap de no ser pels esdeveniments que estaven a punt de succeir. En Dani sabia sobradament que la primera batalla és la psicològica; era capaç de mostrar tranquil·litat absoluta davant del seu rival, perquè havia acumulat gel de sobres al voltant del seu cor en multitud de successos professionals, i personals també. Tothom sap que una ment freda està molt més capacitada per a la batalla que la d'aquell que perd els nervis. El teu rival es preguntarà per què tu no els perds i els seus augmentaran irremeiablement; en Dani ho sabia molt bé.

Així, es van plantar davant d'en Méndez, que els esperava dempeus a la porta del seu despatx mentre en Delgado, l'Elsa i l'Agustí es capbussaven als seus ordinadors amb l'esperança de no esquixar-se d'una tensió que faria tremolar els fonaments de la Unitat d'Homicidis. No els va servir de res, ja que en Méndez va decidir estendre el seu missatge a la resta, de manera que els va fer passar a tots al despatx.

En Dani va observar el rostre d'en Méndez; aquesta vegada tenia un caire diferent: d'una banda conservava l'expressió de ràbia habitual quan el vent no li anava de cara, però de l'altra els seus ulls envermellits reflectien una desesperació que evidenciava la manca de recursos per a redreçar aquella situació. Aquesta vegada les seves paraules no anirien carregades d'insults, paraules malsonants o d'una cua particularment còmica en el seu discurs. Aquesta vegada no només estava empenyat, estava decebut.

—Vosaltres dos, seieu —va dir mirant-los com si fos el pare d'uns adolescents rebels—. Es pot saber què és el que us he fet jo perquè m'estigueu fent la vida impossible?

En Dani volia respondre. Volia dir-li que en Costa era un imbècil i que ell no havia obert la boca. Però el seu codi ètic li impedia fer una cosa així. No volia assenyalar un company, ni ser el típic «jo no he estat». No suportava els «jo no he estat» i no en volia ser un. Però el seu codi ètic tampoc no li permetia admetre o ser partícip del contingut implícit de les paraules d'en Costa:

—Senyor, si m'ho permet, aquell individu de Patrimoni Històric és un mal educat, i en cap moment ens han pres seriosament. Vostè sap perfectament que una Unitat com la nostra desperta enveja i que en moltes ocasions els nostres propis companys policies són reticents a la nostra presència. Crec que és intolerable que no ens hagin facilitat la informació i hauríem de prendre mesures.

—Per l'amor de Déu, Costa! Però quina pel·lícula és aquesta? —va dir en Dani, incapaç de tolerar una mentida com aquella.

En Méndez els va interrompre en el moment que en Costa va llançar una mirada amenaçant a en Dani:

—Ho veieu? Això és el que no pot ser. M'importa una merda qui és el culpable de la discussió d'avui. Sé perfectament com funciona aquest negoci, i que les diferents unitats d'un cos policial poden ser fastigosament sectàries, acusant-se els uns als altres de manca de companyonia i de professionalitat, sense tenir ni idea de què és exactament el que fa el teu veí. No ho comparteixo, però com que no ho puc controlar me l'embeino i s'acaba la història. El que no puc tolerar és el que passa aquí. Sabeu? A l'empresa privada una de les mentides més grans que existeixen és el foment del treball en equip. En realitat als caps els agrada la competència insana entre els seus treballadors. Aquesta competència els fa més efectius a nivell individual i així mai fan pinya contra ells; sempre hi ha algú interessat a explicar-los els defectes dels altres. Però aquí... Aquí, senyors, no guanyareu més diners per més que sobresortiu, i si voleu escalar a nivell jeràrquic ho

haureu de fer per concurs d'oposició. Si a això li sumem la necessitat de vocació en una feina en la qual ja sabeu que mai no sereu rics, jo us pregunto... No creieu que aquí és on més sentit té el treball en equip?

—Amb tots els respectes, senyor... —va etzibar en Costa amb els ulls desafiants—. Si vol companyonia no em posi al costat a un individu acabat i sobrevalorat que el millor que sap fer és beure *whisky* fins a caure rodó.

—No et passis, Costa!! —va escridassar en Méndez aixecant-se de la cadira.

En aquest punt en Dani va mirar inconscientment l'Elsa. Aquesta va mirar també en Dani un instant i va abaixar el cap amb un gest de tristesa gairebé imperceptible. En Dani va alçar la mirada i va dirigir-la a en Méndez, indicant-li amb un gest amb la mà dreta que el deixés parlar, sense aparentment perdre la calma:

—Senyor, crec que és evident a hores d'ara que aquest individu i jo no podem treballar junts. No és més que un imbècil malcriat que es pensa que està per damunt dels altres quan en realitat no li ha empatat a ningú.

En Dani era conscient que aquestes paraules traurien de polleguera en Costa. Aquest es va posar vermell i els seus ulls es van encendre amb aquelles paraules que li donaven el motiu suficient que esperava feia temps per a saltar-se la responsabilitat professional i abraonar-se contra ell. Però en Dani ja l'esperava, i amb un moviment rapidíssim va girar la taula d'en Méndez gairebé 90 graus i la va arrossegar contra l'envestida ferotge d'en Costa. En Dani era més gran, no tenia la velocitat ni agilitat, i sobretot no sabia arts marcial com en Costa. Però ni aquest ni ningú li ensenyarien com és la lluita del carrer. Coneixia perfectament els seus avantatges i també sabia analitzar les debilitats dels seus rivals: el desavantatge d'en Costa era la seva ràbia i ceguera momentània,

i el seu avantatge era la força bruta. Aquella que havia heretat del seu avi, i que en si era una de les poques coses positives que podia treure d'ell.

En Dani va avançar amb la força d'un búfal arrossegant la taula contra l'embranchida d'en Costa, que no va ser capaç de contrarestar-la, reculant i quedant atrapat entre la taula i la paret, de manera que no podia fer servir les cames. Tot i així, va ser capaç de llançar dos cops de puny que van impactar contra el pòmul dret d'en Dani, que semblava tenir el rostre de pedra. Amb l'espai tan limitat, en Costa no era capaç d'articular els moviments que desitjaria, i en Dani va ser capaç de subjectar-lo dels canells i de pressionar-los amb força tot fent que en Costa quedés literalment encastat contra la paret. En Dani va creuar-li els seus propis braços i va pressionar-los contra el coll. En aquell instant en Costa havia anat canviant la seva expressió de ràbia per una d'indefensió, tot intentant capturar l'aire que en Dani li negava; acceptava la derrota a mesura que perdia la força. En canvi, en Dani mantenia la mateixa duresa al rostre.

Tots els membres de l'equip havien acudit a la baralla per intentar separar-los. Tots excepte en Delgado, que s'havia quedat congelat sota el marc de la porta d'entrada en veure el resultat de la baralla. Tot i així, cap d'ells va ser capaç de separar en Dani d'en Costa; una vegada l'havia doblegat li va clavar els ulls foscos i penetrants, i amb un to de veu més tranquil del que es podia esperar però alhora taxatiu, va dir:

—La propera vegada et mataré. M'has entès, marrec malcarat?

En Costa no va respondre, perquè encara conservava un fil d'orgull a l'interior. Però la seva derrota era evident, i allò seria una lliçó que no oblidaria mai a la seva vida.

En Dani havia demostrat ser un autèntic geni en aquest tipus de situacions; perquè lluny de ser un fet casual, ho tenia tot molt més ben calculat del que ningú es pensava. Decidit a no aguantar

més els comentaris malintencionats d'en Costa, va intentar apropar-se a ell al cotxe per intentar solucionar els seus problemes. Però en ser conscient de la riuada d'odi que corria per les venes d'en Costa es va adonar que seria del tot impossible. Així doncs, i després que la mala relació hagués afectat directament la seva feina, va decidir moure fitxa: el va treure de polleguera, just en el moment en què tothom va ser testimoni d'una de les seves acusacions més greus. I, conscient que en un espai obert tenia molt poques possibilitats contra ell, va decidir fer saltar l'espurna en aquell petit despatx. Allà on l'ús de la taula per deixar-lo sense espai i inutilitzar les cames d'en Costa va ser determinant. Aquest, tan limitat, no va ser capaç de fer servir les seves millors armes, i l'enorme força d'en Dani va créixer davant de l'adversitat fins a assumir el control total de la situació.

En Méndez, però, no estava disposat a valorar qui era el culpable o qui havia estat el primer provocador. Una vegada les seves paraules s'havien tornat més sordes que mai, va decidir prendre aquelles mesures a les quals hauria preferit no recórrer. Així que va suspendre en Dani i en Costa durant quinze dies de sou i feina. La seva última frase va ser lapidària:

—Deixeu les vostres armes i les vostres credencials a sobre de la taula. Si amb les paraules no arribo a tocar la vostra consciència, tocaré les vostres butxaques. Així segur que us faré reflexionar.

En Dani va decidir acabar el dia al Bar d'en Connor, com tots els altres. Aquesta vegada era diferent, perquè no hi va anar de nit, com feia habitualment, sinó amb el cel encara brillant quan li van servir el primer got de *whisky*; sol, sense gel ni res més, com el prenia sempre. Així va passar les hores, engolint-lo, com l'horitzó engolia els últims raigs de sol fent-ne desaparèixer el to daurat, alhora que en Dani el feia desaparèixer del got. La ciutat es tornava grisenca, ennuvolada, com la visió d'en, Dani que sentia un buit immens davant l'absència de l'única cosa per a la qual se sentia útil: la seva feina.

CAPÍTOL 6

No eren ni les 4 de la matinada i en Dani tornava a ser immers en un dels seus somnis diferents. Aquesta vegada quatre homes vestits de fosc amb jaquetes llargues i armes automàtiques formaven un cercle; parlaven entre ells davant la llum de dos tot terreny que il·luminaven una boira entremaliada que es passejava entre les cames d'aquells individus. De sobte, el so esfereïdor d'un tret va trencar el silenci, i un seguit de nous trets travessaven l'aire arreu de la figura d'en Dani. El somni el va abocar a un nou escenari on ara era ell el que sagnava. Podia notar el regust de sang a la boca mentre perdia les forces davant d'uns ulls groguencs que l'observaven impassibles.

La fuetada d'un llamp el va tornar a la realitat: va obrir els ulls i va sentir el so del rellotge que tenia a la tauleta; aquell que el despertava des de feia vint anys i que es negava a canviar mentre funcionés per molt que tothom s'hagi rendit a la fiabilitat del telèfon mòbil. Més llunyà era el so de la pluja que colpejava amb delicadesa sobre el seu entorn mentre intentava interpretar el significat d'aquell somni.

En Dani s'havia despertat amb l'albada després de donar tantes voltes al llit com al cervell. Ben entrat el matí va decidir continuar amb el cas, per molt que l'haguessin apartat. Es va posar la

seva arma personal a la funda del turmell: una Glock 26,9 mm. Després va sortir. El plugim encara era present, i va esmorzar alguna cosa a la *boulangerie* que tenia just a sota de casa. Sempre es deia a si mateix que compraria una d'aquelles cafeteres com les que tenien al despatx per estalviar diners, però fet i fet, era un home que no tenia gaires capricis; a ell li agradava que li servissin aquell cafè amb llet espumós mentre llegia el diari.

Una vegada havia esmorzat va decidir tornar a l'edifici Egara per intentar parlar amb en Jesús de la Unitat Central de Patrimoni Històric amb l'objectiu d'aconseguir informació. Va arribar-hi a les 10.05 h i va demanar parlar amb ell, sense poder acreditar-se com a policia, ja que havia hagut d'entregar la credencial mentre era vigent la suspensió. El mosso que era a la recepció el va informar que des del despatx li havien dit que l'agent en qüestió havia sortit un moment, però que no trigaria gaire a tornar.

En Dani va esperar pacientment en un dels seients que hi havia a la recepció de l'edifici sense perdre de vista l'entorn. En primer lloc, per si veia venir en Jesús; en segon lloc, per si passava algun comandament que sabés que l'havien suspès i el podria reconèixer. No van passar ni deu minuts que l'agent Jesús de Patrimoni Històric ja era de tornada. Va accedir per la porta d'entrada i es disposava a passar la seva targeta personal pel lector que els dona accés a l'edifici, sense advertir la presència d'en Dani, quan es va aixecar i el va cridar pel seu nom:

—Jesús —l'agent es va girar—, soc en Dani Rando, d'Homícidis.

—Ah, sí —va respondre amb poc entusiasme—. Què és el que vols?

—M'agradaria parlar amb tu del tema de l'arqueòleg.

—El meu cap ja va passar la informació pertinent al vostre —va respondre, reticent a la seva presència.

—Company, em sap molt de greu el que va passar l'altre dia. De debò que no tinc cap intenció de trepitjar-vos el terreny. Per a mi tots hem d'anar a una. L'única cosa que vull és que en traiem l'aigua clara. De fet, estic suspès de sou i feina...

—I això? —va preguntar en Jesús intrigat.

—Vaig estar a punt d'escanyar el company que va venir amb mi l'altre dia.

—Caram! —va dir amb un somriure de satisfacció—. Ara em caus molt millor.

En Jesús va fer un gest al mosso que l'havia atès a recepció perquè li donessin la targeta d'accés a l'edifici. En Dani el va seguir per aquells passadissos immensos fins que van arribar al despatx, el qual hauria estat incapaç de trobar, tot i haver-hi estat abans. En Jesús el va fer passar al despatx del cap que no hi era, i van ser seure l'un davant de l'altre.

—Bé, vols que comenci des del principi, suposo.

—Si us plau —va respondre en Dani amb un gest d'aprovació

—Tot va començar en unes obres per a la construcció d'un nou edifici al Prat de Llobregat. Havien de construir un pàrquing subterrani, per a la qual cosa van haver de fer unes excavacions força profundes; així va ser com van trobar una embarcació de fusta del segle xv.

En Jesús va posar l'expedient a sobre de la taula i en va treure una fotografia on es podien apreciar les restes de l'embarcació esmentada, que més aviat semblava un esquelet de fusta.

—Sí. Recordo haver llegit alguna cosa a la premsa, però... com és possible que una embarcació pugui trobar-se en terra ferma?

—Veuràs, company, la zona del Prat de Llobregat fa segles no era terra ferma. Aquella zona es trobava sota el mar, i hi havia una zona d'ancoratge anomenada Les Sorres. S'han localitzat altres embarcacions encara més antigues en aquella zona amb ele-

ments diversos com àmfores, cascots i metalls diversos. En créixer, el delta del Llobregat va fer que el mar reculés fins a convertir-se en el que és a dia d'avui, i va deixar soterrats els derelictes que hi havia enfonsats en aquella zona.

—Caram! És molt interessant...

—Ja ho crec, però això no és tot —va respondre en Jesús posant els ulls enigmàtics com a mostra que allò li encantava—. Una vegada estudiades les restes, els experts estan segurs que es tracta d'*Il Galeone d'oro*. Significa *el Galió Daurat*. Encara es podien apreciar parcialment les lletres «*one d'oro*» sota les restes d'una figura també tallada en fusta d'una sirena ubicada a la popa de l'embarcació. Coneix la història d'aquesta embarcació?

En Dani va respondre negativament amb el cap i obrint els palmells de la mà com a senyal d'una ignorància transparent. En Jesús va continuar:

—És difícil discernir la realitat, tenint en compte tota la llegenda que l'envolta. El seu primer nom era *El somni del dimoni del mar*, però li van canviar el nom després de ser restaurat amb tonalitats daurades. Se sap que va desaparèixer a mitjans del segle xv, suposadament en algun lloc de l'Adriàtic. Alguns deien que amb aquesta embarcació va desaparèixer un pintor de rellevància del Renaixement: Giorgio Barbarelli da Castelfranco, que amb poc més de trenta anys viatjava per motius que encara es desconeixen. En Giorgione, com se'l coneix, també és una de les figures més enigmàtiques de la història de l'art donada la manca de dades biogràfiques i de la incògnita del significat de les seves obres. De fet, la teoria més acceptada és que va morir a conseqüència de la pesta, però no està clar, ni tan sols, on el van enterrar. Es conserven molt poques obres que es puguin atribuir a aquest artista.

—Em sap greu, company, no havia sentit mai aquest nom —es va sincerar el Dani.

—La majoria de les seves obres són en museus, però sabem que hi ha algú molt interessat per elles que inclús en té alguna al seu poder. Es tracta d'un francès molt ric, la fortuna del qual li ve d'una llarga tradició familiar en la compra i venda d'art i antiguitats: es diu G  rald Brancovan.

—S  . Aquest nom em sona.   s un aristòcrata que va n  ixer a París, però els seus orígens familiars són balcànics. Ha fet exposicions a tot el món de la seva col  lecci   particular. He llegit que en farà una a Barcelona aviat.

—S  , senyor —va respondre en Jesús—. Tornant al *Galió Daurat*, algunes veus apuntaven que en Giorgione viatjava a l'embarcació amb la seva obra més representativa: *El Portal*. Un díptic del qual mai se separava. Un díptic és una obra dividida en dues parts, i habitualment es pot obrir i tancar com si fos un llibre. Representava en aquestes dues parts el mateix paisatge i personatges. En una part es veia el paisatge tal com es podria veure amb els ulls. L'altra part representava el paisatge i els personatges endimoniats. Diuen que representava la part fosca de totes aquelles ànimes en un entorn infernal. Sobre aquesta obra hi ha multitud de llegendes; en definitiva, alguns creien que aquest quadre era alguna cosa m  s que una obra d'art estrictament. —En Jesús va treure una altra fotografia de l'expedient i la va girar perquè en Dani la pogués veure. Després, va posar una expressió d'emoció demostrant novament que gaudia de la temàtica de la seva Unitat, i va continuar—: El cas   s que entre les restes del *Galió* es va trobar una inscripció i un mapa marcats amb ganivet o un altre objecte punxant en una de les seves fustes.

En Dani va observar la fotografia de la fusta esmentada. Efectivament, hi havia traces marcades, i just a sobre s'hi podia llegir: *Alibi clam occultis cavendum geminis*.

—Qu   significa? —va preguntar en Dani.

—Significa alguna cosa així com *Els bessons custodien el secret inescrutable enlloc més*. Suposem que al dir *bessons* es refereix al díptic mateix. El cas és que aquesta fusta... ha desaparegut, i un dels encarregats del seu estudi era l'arqueòleg que va saltar de la finestra.

—Quines mides tenia la fusta? —va preguntar en Dani amb la mirada perduda i recordant l'espai a la taula del menjador del pis de l'arqueòleg.

—Uns 90 cm d'amplada i 45 cm de llargada.

—Jesús... Crec que l'arqueòleg es va endur la fusta a casa seva, i que algú se la va endur després de fer-lo saltar per la finestra. La pregunta és... Qui estaria disposat a matar per una taula de fusta podrida sense més, per molt que es tracti d'una troballa arqueològica important?

—Que nosaltres sapiguem, només una persona es va posar en contacte amb el Museu, i estava disposat a pagar el que fos per la troballa: en Gérald Brancovan. Es van arribar a posar en contacte des del seu despatx fins a tres vegades oferint grans quantitats de diners; sempre va rebre una resposta negativa.

—Té prou recursos com per aconseguir allò que vol a qualsevol preu, i sembla que és un admirador de l'obra d'en Giorgione. Potser la vol com a peça de col·lecció —va reflexionar en veu alta en Dani.

—D'aquí a quatre dies ens hem citat amb la que sembla que era la parella de l'arqueòleg, segons el que s'ha extret del telèfon mòbil: la Noeliya Orloff. Li prendrem declaració una companya de la teva Unitat i jo. A veure si ens aporta alguna cosa.

En Dani li va donar les gràcies i el seu telèfon de contacte a en Jesús amb la promesa que l'informaria de tot allò que anés descobrint per a poder esclarir els dos casos que investigaven les seves Unitats: l'homicidi de l'arqueòleg i la desaparició de la

fusta del *Galió Daurat*. Ambdós considerats inicialment com a casos aïllats, però que podrien tenir en comú molt més del que semblava. Per això ambdues Unitats van iniciar unes pautes de cooperació.

En Dani sabia qui era la companya que s'entrevistaria amb la senyoreta Orloff: només podia ser l'Elsa. I no va trigar ni dos minuts a buscar el seu telèfon a l'agenda del mòbil; va sonar tres vegades i l'Elsa va contestar amb la seva veu dolça, i parlant en veu baixa, cosa que va fer pensar a en Dani que es trobava al despatx i que no volia que en Méndez la sentís:

—Sí? Digue'm, Dani. Va tot bé?

—Elsa, necessito que em facis un favor.

—Tu diràs...

—Vull venir amb tu a la declaració de la Noeliya Orloff —va dir en Dani amb convicció per no haver de sentir aquells missatges paternals, que, igualment, no es va poder estalviar.

—Però tu ets boig o què? —va dir l'Elsa parlant més baix però amb més intensitat en el missatge—. En Méndez està molt empenyat. Vols que acabi amb la teva carrera?

—No té per què saber-ne res.

—Però és que a mi també em compromets...

—Elsa, no faria mai res que et perjudiqui... però és important.

Es va fer el silenci durant uns segons en què en Dani es preguntava d'on hauria sortit aquella frase que acabava de dir-li a l'Elsa sense ni tan sols rumiar-la. Finalment, ella va accedir i van quedar que es trobarien tots dos l'endemà a Egara.

Eren les 21 h i en Dani va arribar amb el seu vehicle al carrer Casp, just on va aparèixer el cadàver del presumpte capellà. Va obrir la finestra i es va posar a sobre dels pantalons la llibreta de

notes. Allà hi tenia dibuixat un croquis dels carrers amb el punt exacte de la recollida del cadàver i l'hora aproximada dels fets: les 21.15 h. Es va quedar en silenci durant gairebé tres hores mentre anotava tot allò que li cridava l'atenció. Intentava que la seva presència fos imperceptible, invisible als ulls d'aquells que circulaven al pas de la seva rutina diària.

Així el va atrapar aquella nit, i també les tres nits següents, a la recerca d'algun patró comú que pogués repetir-se a diari, de manera que també ho hagués pogut fer el dia en què es va produir l'homicidi. En aquell moment la seva llibreta presentava un bosc d'anotacions on hi regnava la mala lletra. Algunes d'aquestes anotacions estaven subratllades, d'altres ratllades... i només tres es trobaven encerclades. En Dani es disposava a treballar sobre el seu contingut, que deia el següent:

«Individu d'uns cinquanta anys. Treballador del restaurant. Treu les escombraries a les 21.08 h el primer dia, a les 21.23 h el segon i a les 21.12 h el tercer.»

«Senyora d'uns seixanta-cinc que treu el gos a passejar. Ben vestida. Agafa la bossa de mà amb força en un clar senyal de desconfiança i por. No para gaire atenció a l'entorn. El primer dia passa a les 20.58 h, el segon a les 21.05 h i el tercer a les 21.28 h.»

«Nen amb bicicleta negra i vermella: uns catorze anys. Sembla una mica trapella i també molt murri. El primer dia a les 21.08 h, el segon a les 21.02 h i el tercer a les 21.14 h i ho fa a més velocitat que els dos dies anteriors.»

En Dani va decidir que l'opció més vàlida era el nen. Recordava haver llegit a l'expedient que en Costa i en Delgado ja havien parlat amb els treballadors del restaurant. Pel que fa a la senyora, li semblava un perfil molt poruc. Si passejava el gos a aquelles hores era per necessitats de l'animal, i en cas que hi hagués estat el dia del tiroteig segur que hauria sortit corrent sense veure res. Així que va decidir esperar el noi, aquesta vegada fora

del vehicle i sota la llum d'un portal que li permetria veure'l venir sense cridar la seva atenció en excés, ni la de ningú més.

A les 21.06 h en Dani el va veure girar pel carrer Casp, on es trobava ell. I abans que arribés a la seva posició es va posar al davant d'un salt.

—Policia... —va dir en Dani posant-se davant de la frenada obligada del jove.

—Jo no he fet res —va etzibar el noi amb una mirada de desconfiança.

—Jo no he dit que hagis fet res. Baixa de la bicicleta i caminem a la vorera —va dir en Dani, evitant així qualsevol intent de fugida—. Com et dius?

—Carles Ruiz... Deixi'm marxar, agent, o el meu pare em renyarà.

—Ja ho sé —va respondre en Dani—. T'he observat. Quan passes de les 21.10 h corres més. Imagino que això és perquè tens una hora d'arribada. Portes el DNI?

—No... —va respondre amb el cap baix.

—On vius?

—Al carrer Bruc, just a dues illes d'aquí.

—Molt bé, Carles. Ja ets un noi gran i et puc parlar sense embuts. Fa uns dies van disparar a un home. Just aquí. Va ser a les 21.15 h i estic segur que vas passar per aquí. No et devies aturar perquè llavors arribaries tard a casa, i perquè probablement per a tu hauria estat un problema que els teus pares sabessin que corries per aquí.

—No. Jo no vaig passar per aquí i no vaig veure res —va dir amb el cap baix.

—Carles... Et vaig veure fumant ahir a dos carrers d'aquí amb aquell amic teu del serrell llarg. Vols que parli amb els teus pares?

—No, si us plau... Li diré el que vaig veure, però no parli amb els meus pares o em castigaran de valent. —En Dani va assentir i el jove va continuar—. Jo no vaig veure qui va disparar, només vaig veure un cotxe gran i fosc que sortia a molta velocitat. Abans es va sentir com un terrabastall. La gent va començar a sortir i a apropar-se a aquell home que estava al terra. En aquell moment vaig veure una ombra que sortia del darrere dels contenidors. Em vaig apropar a ell amb la bicicleta. Em va mirar un moment, a mi em sonava d'alguna cosa. Després es va ficar en un carreró i va desaparèixer. Tenia curiositat per saber què havia passat i em vaig apropar a l'home que jeia a terra. Em va impressionar veure tanta sang...

—Ja ho imagino, Carles...

—El cas... és que jo tenia vist aquell home, i també l'altre. Hi vaig caure quan vaig veure'l al terra. Els havia vist tots dos a la fruiteria d'en Miquel aquell mateix matí.

—I com era el que va sortir corrent? Els podries reconèixer?

—Sí. Crec que sí. Ja era una mica *pureta*, no sé si m'entén... No sé, uns quaranta-cinc. —En Dani va posar cara de circumstàncies pensant que per a aquell jove ell també devia ser un *pureta*. El noi va continuar—. Era molt alt i prim i tenia el nas ganxut. Em va mirar a la fruiteria i la seva mirada feia por.

—Està bé, Carles. Això és el que farem: m'escris el telèfon de casa teva aquí. Marxes a casa i em comprometo a no dir res als teus pares, sempre que no torni a enxampar-te fumant. Entesos?

El jove va assentir i després d'anotar el telèfon a la llibreta d'en Dani va desaparèixer, pedalant tant de pressa com li era possible.

Aquella nit en Dani havia decidit no beure *whisky* per poder presentar-se decentment a la declaració de la senyoreta Orloff de l'endemà. Es mentia a si mateix pensant que era per tenir tots els seus sentits al cent per cent en la que considerava una declaració

important. Però el cert és que no li feia gens de gràcia presentar-se arrossegant una ressaca que es fes evident en el seu rostre. Després de tot, l'Elsa se l'estava jugant per ell.

Després de picar alguna cosa per sopar, es mantenia assegut al sofà pensant en totes les possibilitats que es podrien derivar del cas. Tenia la sensació que encara hi havia moltes coses que no lligaven. Quan la son el va vèncer se'n va anar al llit, on els seus somnis especials el van atrapar de nou per portar-lo al mateix lloc de la nit anterior: aquells homes vestits de negre, el tiro-teig... Només que aquesta vegada va poder veure l'Elsa estirada al terra amb els ulls entreoberts i envoltada de sang, incapaç de respondre als seus crits. Finalment, el van dur de nou a aquella cambra ombrívola on en Dani es dessagnava davant d'aquella ombra d'ulls groguencs que aconseguia allò que feia molts anys que ningú havia pogut aconseguir: aterrir-lo.

L'ANEL·L GURB

En el decurs d'aquella mateixa tarda, la vesprada es posava sobre el poblet de les roques blaves, tot i la resistència del sol a l'horitzó. Els seus raigs encenien els núvols de tal manera que vestien el cel de daurat quan la resta era ja tot ombres als seus peus. I entre totes aquelles ombres hi havia els sis monjos que acabaven d'arribar. Les seves passes es van escampar pels carrers cada vegada més silenciosos; avançaven amb pas ferm a una destinació concreta, tot i així, no van perdre l'oportunitat d'observar aquell campanar: la seva alçada era poc comuna; ells sabien molt bé el perquè. Feia més d'un segle havia estat testimoni de la batalla dels seus vilatans contra el mal. Ells havien sentit aquelles històries en multitud d'ocasions; de fet, en aquella batalla els monjos negres havien perdut el líder més influent de la seva mil·lenària història, així com quatre membres més. Realment van aconseguir apartar el mal d'aquell indret, però aquelles històries

parlaven també d'un anell sagrat que hauria estat clau en la victòria dels fidels. Un anell que hauria estat tocat per la mà de Déu: l'anell Gurb-Queralt.

Segons les llegendes, aquell anell hauria passat de generació en generació fins que un dia va desaparèixer. Els monjos, però, que tenien el privilegi de moure's a través de les arrels de les quals disposa l'Església, van localitzar un home que podria saber-ne alguna cosa. Era la seva única esperança.

Van caminar fins a la zona de la Gorgonçana, una de les zones més apartades de l'activitat actual de la vila. La natura vestia les seves ruïnes en un silenci absolut. Els monjos van albirar la figura d'un home que es mantenia immòbil al límit d'un barranc que oferia unes vistes fantàstiques a la zona més antiga i verge de la vila; en apropar-se, abans que els monjos diguessin res, aquell home va començar a parlar sense girar-se:

—Saben? Allà es va produir la batalla on els seus avantpassats i els nostres van caure. I ho van fer en silenci, sense fama ni glòria. Ningú els recorda, però les seves ànimes sobrevolen aquest paisatge per mantenir la pau per la qual un dia van morir.

El qui sense cap dubte era el líder d'aquells monjos que semblaven amagar les paraules i el rostre a la resta del món va fer un pas endavant:

—És vostè qui té l'anell? —va preguntar sense dilacions.

—Sí, des de fa anys. En soc el guardià —va respondre aquell home que semblava gaudir d'una pau interior infinita—. L'he mantingut ocult sota els fonaments de la que va ser l'església de Santa Coloma. Els seus vestigis són tan invisibles als ulls dels vilatans com el mateix anell. Fet i fet, és millor així.

Aquell individu va treure una capseta de fusta. La va obrir amb cura i va mostrar el seu contingut al monjo: un anell d'ivori absent de qualsevol opulència. El monjo el va prendre i se'l va mirar amb atenció.

—Així que aquest és l'anell Gurb...

—Sí, senyor. Aquest ivori ha estat tocat per la ma de Déu. Coneix la seva història? —va preguntar amb tota la intenció d'explicar-la tant sí com no—. Diu la llegenda que al segle x, en plena batalla contra els sarraïns, els guerrers del comte Borrell II es trobaven molt a prop de la derrota. Els defensors de la Marca Hispànica van implorar al nostre Déu que els ajudés contra l'enemic. De sobte, quan el castell estava a punt de caure en mans dels infidels, el cel es va enrogir sobre ells. Els guerrers van poder veure com uns desorbitats núvols de foc es van obrir camí a través de la muntanya de Montserrat. Quan el paisatge sencer es trobava sota la fúria d'aquell cel, els núvols van començar a llençar flames en forma d'espases que es van clavar als peus dels moriscos, tallant-los així el camí. Aquests, en veure aquell fenomen, van fugir deshonorats. Aquelles espases de foc es van consumir sobre les roques una vegada l'enemic havia fugit. Totes excepte una.

Al punt més alt de la roca, on regnava la torre del castell, hi havia clavada l'última d'aquelles espases de foc, que en extingir-se va descobrir una preciosa espasa d'ivori clavada sobre el sòl de l'esmentada torre. Els guerrers de la santedat van batejar el castell com el de les Espases. A més, van construir-hi una capella a sobre, que amb els anys rebria el nom de Sant Salvador de les Espases. Tot en honor al fenomen que es va produir. Quant a l'espasa d'ivori, la van batejar com l'espasa Gurb-Queralt en honor a Guillem Gurb-Queralt. El noble guerrer que va lluitar al costat de Borrell II.

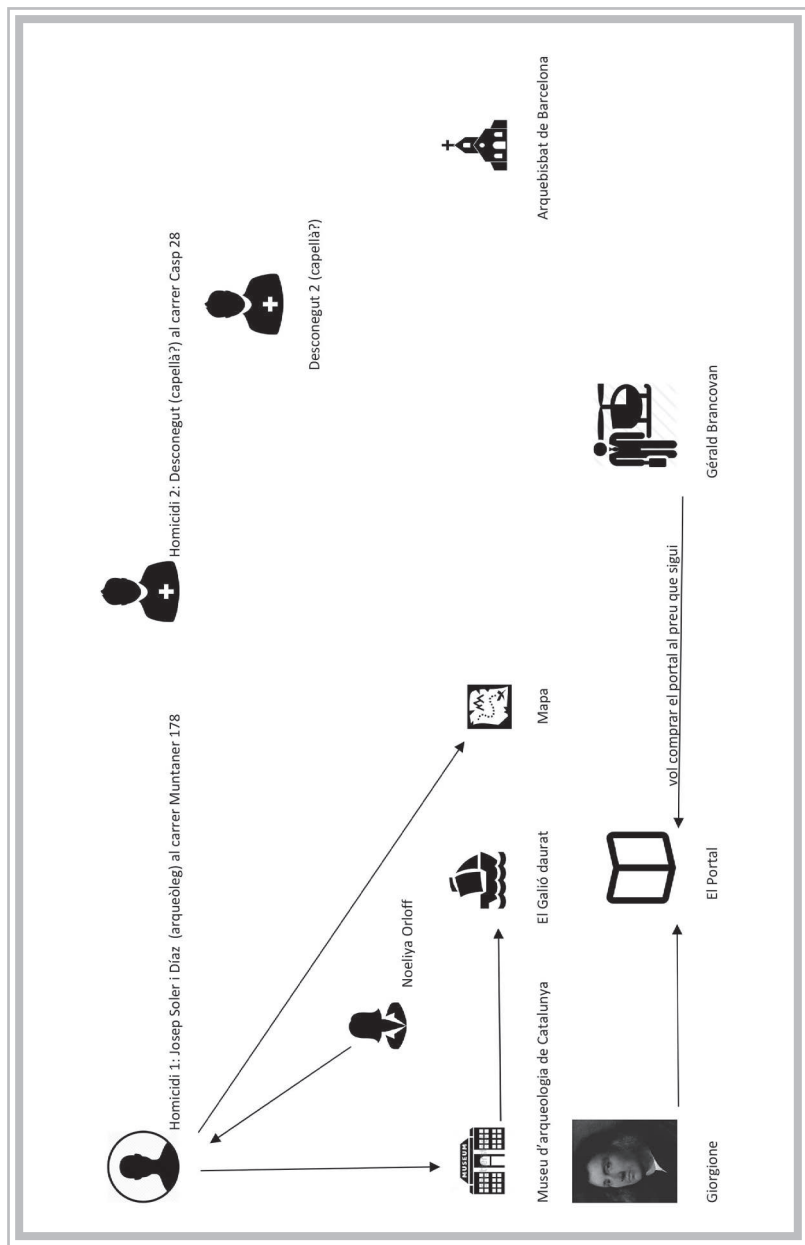
L'espasa Gurb-Queralt va presidir durant segles l'altar major de la capella del castell de les Espases. Deien que aquells paratges eren plens de màgia i de secrets. Les forces del bé i del mal desitjaven obtenir el control absolut del seu poder, que en realitat no es coneixia en tota la seva magnitud. Amb el temps, l'espasa

Gurb, per la similitud de les seves formes, va passar a dir-se la creu Gurb-Queralt o la creu d'ivori.

Va passar el temps i el castell va quedar en desús convertit en un lloc de pelegrinatge on els fidels visitaven la capella i tocaven la creu d'ivori que els proporcionava energia espiritual. El castell i la seva capella van anar perdent protagonisme fins a convertir-se en un emplaçament destinat als aplecs. Suposo que amb el pas dels anys els poders màgics de la Creu es devien tornar més aviat llegendaris per als cristians de les rodalies.

Ara bé, quan el mal es va apoderar del poble, un grup de vilatans va treure la Creu de l'altar i s'hi van enfrontar fins a trobar la mort; la Creu va ser destruïda per un dels éssers més malèvols que ha trepitjat aquesta terra i que només trobaria la seva fi gràcies a l'altruisme dels seus avantpassats: els monjos negres. No estaven sols, tot el poble els va acompanyar i... aquest petit anell, que va ser tallat de les restes de la creu Gurb va ser clau en la nostra victòria, fent desaparèixer els dimonis que assetjaven aquests paratges. Per aquest motiu són vostès aquí. I si ha de tornar a ser útil per mantenir lluny el mal, sigui on sigui, prenguin-lo. Això sí, vull que em prometin que el tornaran aquí. Quan finalitzin la seva tasca, l'anell ha de tornar al seu bressol.

Aquell monjo alt i ample d'espatlles va assentir amb els ulls brillants i un somriure amagat. El vilatà, convençut que els monjos complirien la seva paraula, es va girar i van abandonar el poblet de les roques blaves.

CAPÍTOL 7

En Dani s'havia llevat d'hora per arribar a Egara al més aviat possible. Abans va prendre el cafè amb llet a la *boulangerie* de sota de casa, on, a més, aquesta vegada havia demanat mig entrepà per si el matí es feia llarg. Es va dirigir al descampat on solia deixar el cotxe: un BMW 3.25 turbo dièsel de 24 anys que es passava allà llargues temporades. Normalment a la feina hi anava a peu, i com que hi passava gran part de la seva vida els desplaçaments els feia amb el cotxe de la "casa". Les poques hores que no passava a la feina feia servir el transport públic per moure's per Barcelona, i, en casos especials, agafava el seu cotxe particular; un vehicle que va adquirir de ben jove i que era el seu primer i únic cotxe. En Dani pensava que si seguia funcionant, per què hauria de canviar-lo? A més, li tenia una estima especial. Havia viscut tantes coses en aquell cotxe que creia que part de la seva ànima havia de romandre allà: en aquells seients de cuir plens d'estrips.

Es va posar en marxa en direcció a Sabadell. La pluja encara no havia donat treva i dificultava molt la visió a en Dani, que encara no havia canviat l'eixugaparabrises, fet malbé amb tantes hores a la intempèrie en aquell descampat. Va arribar sense incidències a un pàrquing proper a l'edifici Egara, on estacionaven la major part de les persones que hi treballaven, policies o no. Encara faltava gairebé mitja hora. Va posar el canvi de marxés

en punt mort i, en fer-ho, va mirar irremeiablement la fotografia d'una nena que en aquell moment deuria tenir uns sis anys: la seva filla. A la fotografia es podia veure en Dani, visiblement més jove, creuant el seu dit índex amb el d'ella. Va congelar la seva expressió durant uns segons, mentre la seva ment viatjava a la velocitat de la llum i li portava milers d'imatges del passat. Al principi li mostraven aquells temps en què era feliç, però després desembocaven en aquells altres on el seu cor s'esmicolava al pas dels seus últims batecs.

Va baixar del cotxe posant la ment en blanc. Havia après a fer-ho; i després alimentava el blanc amb els pensaments que el portaven de nou al cas fins que tornava a estar totalment concentrat.

Va preferir esperar l'Elsa a l'exterior de l'edifici, tot i la pluja, atès que no podia acreditar-se sense la credencial. Va esperar durant deu minuts a pocs metres d'un mosso uniformat que vigilava l'accés, subjectant un subfusell, i a qui en Dani havia saludat amablement, amb l'esperança que no li demanés què hi feia, allà, per si de cas. Aleshores la va veure des de lluny; l'Elsa caminava de pressa amb un paraigua a la mà dreta i una carpeta que subjectava amb el braç esquerre enganxada al pit perquè no es mullés. Era l'expedient, no hi havia dubte. Vestia amb uns texans clars i unes botes fosques, i el cabell recollit amb una cua. En veure'l va somriure amb aquells clotets que li sortien sobre les galtes pigades.

—Què? T'agrada mullar-te? —va dir en veure en Dani xop de dalt a baix—. On tens el paraigua?

—Jo... no en tinc, de paraigua —va respondre una mica avergonyit.

—Au, vine, que agafaràs una galipàndria —va dir l'Elsa oferint-li un lloc sota el seu paraigua per recórrer els pocs metres abans d'arribar a la zona de control d'accés a l'edifici.

En Dani va accedir-hi i, en apropar-se, encara més avergonyit, va notar l'olor del perfum que duia l'Elsa amb més intensitat. Aquella olor agradable que desprenia al seu pas pel despatx d'Homicidis i que semblava quedar-se adherida durant una estona al teu nas tot i que en realitat és el cervell qui te la recorda.

Una vegada van demanar per en Jesús al punt de control, aquest va baixar de seguida, i en menys de cinc minuts ja el seguien per aquells passadissos neutres amb les targetes d'accés penjades al coll.

—És aquí —va dir en Jesús obrint la porta d'un despatx igualment neutre i fred. Un espai reduït amb les parets blanques i sense finestres.

«És perfecte», va pensar en Dani amb un somriure. Al seu criteri, els espais freds i tancats com aquell eren el lloc ideal per als interrogatoris. Fan sentir incòmode el subjecte i és més fàcil obtenir-ne la col·laboració aprofitant la seva voluntat d'abandonar aquell lloc com abans millor.

En aquell instant el telèfon mòbil d'en Jesús va sonar. Era el mòbil de la "casa": un Nokia dels antics amb molt poques funcions en comparació als d'última gamma, però la bateria li durava una eternitat. A la Unitat d'Homicidis feien servir els mateixos.

—Sí? Ara baixo a buscar-la —va respondre en Jesús penjant el telèfon—. Companys, ja la tenim aquí.

En Jesús va baixar al punt de control de nou mentre l'Elsa i en Dani posaven en marxa l'ordinador i el deixaven preparat per a redactar l'acta de declaració.

En pocs minuts en Jesús va aparèixer amb una noia rossa de gairebé 1,8 m d'alçada. La seva pell era blanquinosa i sota els efectes del maquillatge semblava feta de porcellana. Els seus ulls eres negres i ametllats com els d'un gat murri. Portava un vestit Christian Dior; blanc trencat, curt i destil·lant certa elegància;

deixava a la vista unes cames fortes i estilitzades. La bossa de mà, Louis Vuitton, conjuntava amb la resta.

En Jesús la va fer passar i li va oferir la cadira de l'altra banda de la taula mentre es mirava en Dani bufant, en senyal que la noia estava per sucar-hi pa. Ella va seure sense dir res. Del seu posat no se'n despenia una actitud nerviosa. En Dani l'observava. Estava desitjant travessar la paret inicial que habitualment troben els investigadors i saber quines coses es passejarien per la seva ment. Però ateses les circumstàncies, en un primer moment preferia no participar-hi. Senzillament observaria i si havia de posar-hi cullerada ja ho faria arribat el moment oportú. L'Elsa faria les preguntes i en Jesús escriuria a l'ordinador. Tot i així, en Dani va demanar-li la carta d'identitat per a assegurar-se que estaven parlant amb la persona adequada. En Dani es va mirar la carta d'identitat un instant i li va tornar a la senyoreta Orloff, que la va guardar de nou al moneder i aquest a l'interior de la bossa de mà. A partir d'aquell instant en Dani es va quedar en un racó. L'Elsa va començar.

—Senyoreta Orloff, som aquí per esclarir les causes de la mort de la seva parella, el senyor Josep Soler. Som aquí per ajudar-la, prengui's el temps que necessiti. Si vol aigua o qualsevol altra cosa que estigui a les nostres mans, només ens ho ha de demanar.

La senyoreta Orloff va assentir. L'Elsa havia estat molt hàbil: va donar per fet que sabíem que eren parella. Els missatges del telèfon mòbil no concretaven quin tipus de relació hi havia entre ells. Podien haver estat amants ocasionals: un rotllo, com se sol dir. Els agents comptaven que probablement la senyoreta Orloff es preguntaria ara com és que ho sabien, i, encara millor: es preguntarà fins on sabien. Aquests condicionants juguen a favor de l'investigador en el cas que la persona que té al davant amagui alguna cosa. L'Elsa va prosseguir:

—Si no estem mal informats, en Josep no tenia família —la senyoreta Orloff va assentir—. Quan fa que van iniciar la seva relació?

—Aproximadament, fa un any —va respondre amb una veu més fina del que en Dani havia imaginat, i un to molt baix.

—Sap si tenia problemes greus o algun episodi recent de depressió?

—No. No en tenia. En Josep no es va suïcidar —va respondre amb una expressió de duresa.

—Sap si tenia algun enemic?

—No! En Josep era molt tímid. Tenia molt pocs amics i encara menys enemics.

—Aleshores... Té idea de qui, o per què, voldria fer-li mal?

—No. No en tinc ni idea. Esbrinar-ho és tasca de la policia, no? —va respondre ara més a la defensiva.

—Senyoreta Orloff, ja li he dit que som aquí per ajudar. En Josep mereix la garantia que algú investigui el seu homicidi, en cas que s'hagi produït. Només volem conèixer el seu entorn. L'experiència ens proporciona als investigadors la capacitat de donar importància a petites coses que acaben sent rellevants per a l'esclariment dels fets.

La senyoreta Orloff va assentir, aparentment més inclinada a col·laborar.

—En Josep tenia dues entrades per anar a veure l'estrena de *La Guerra de les Galàxies*. Hi havia d'anar amb vostè, o amb algun amic?

—Amb mi —va respondre ràpidament—. Tots dos som fans de la saga.

—Digui'm... Com li anaven les coses a la feina? —En Jesús va començar a teclejar i en Dani es mirava alguna cosa al telèfon mòbil en un racó de la sala.

—Prou bé, suposo. Si no tenim en compte la merda que li pagaven per a la quantitat de feina que feia.

—Però ell es queixava?

—Teníem plans, ens volíem casar. Sap quant val casar-se, avui dia?

—Sí, i també sé quant val un divorci —va respondre l'Elsa fent veure a la declarant que el camí per entendre's mútuament no era el menyspreu, i menys sense coneixement de causa—. Vostè de què treballa, senyoreta Orloff?

—No treballo, actualment.

—Actualment? Això vol dir que fa que no treballa des de... —L'Elsa es va aturar perquè la declarant contestés. Es va fer el silenci un instant, excepte pel so suau del teclejat d'en Jesús, que es mantenia mut davant de la pantalla de l'ordinador. Finalment, la senyoreta Orloff va respondre:

—Porto uns quinze mesos en aquest país. He treballat de cambrera i altres coses per sobreviure. Vaig fugir de la meua família i en Josep em va ajudar molt. Ell ho era tot per a mi.

La senyoreta Orloff es va posar la mà a la boca i va arrugar l'expressió. Les llàgrimes van fer acte de presència, però no van arribar a vessar. L'Elsa va assentir amb el cap en senyal que la podia comprendre i es va mantenir en silenci, fins que aquesta va recuperar la serenitat. Després va continuar:

—Dispensi que li faci aquesta observació... Si no treballa, com pot pagar aquesta roba? I la bossa de mà?...

—Vinc de bona família —va respondre aixecant el mentó en senyal d'orgull.

—Aquella de la qual va fugir?

La senyoreta Orloff va estrènyer els llavis, però aquesta vegada no va respondre. En Dani va endevinar un cert regust de violència en la seva expressió. L'Elsa ja tenia el que volia i va

decidir que era el moment de continuar la declaració per una altra via.

—Senyoreta Orloff, havia vist mai aquesta peça a casa de la seva parella? —va dir traient una fotografia de la fusta del *Galió Daurat* amb el mapa i la inscripció.

La senyoreta Orloff se la va mirar, però els seus ulls no van parar l'atenció deguda i els tres policies ho van advertir.

—No l'havia vist mai —va dir aixecant la vista i mirant fixament l'Elsa.

«Mentida», va pensar en Dani. Ell sabia llegir com ningú el llenguatge no verbal en les persones; hi ha multitud d'ítems que ajuden els investigadors a saber si una persona menteix, i aquest n'era un. La senyoreta Orloff es va quedar mirant l'Elsa fixament i amb la tensió pròpia de qui llença una pilota de bàsquet a la cistella: a veure si cola. Com la mentida que acabava de sortir dels seus llavis.

—Sap què penso? —va dir l'Elsa amb una expressió freda—. Penso que sap perfectament què és aquesta peça que li he mostrat. Penso que en Josep sabia qui podia estar interessat i la va voler vendre per complaure els seus capricis. Sabem que a dia quinze tenia setanta-quatre euros al seu compte bancari... i que vostè va ingressar vint mil euros aquell mateix dia. Què em dirà? Que li va fer una transferència el seu pare, del qual està fugint?

L'Elsa va tornar a mostrar una gran habilitat en treure la carta dels comptes bancaris just quan la senyoreta Orloff havia explicat la seva precarietat laboral i econòmica. Just en aquell punt el seu to va canviar:

—Espero que rumii bé les conseqüències dels seus actes. Puc mostrar certa empatia i comprensió amb la situació d'aquells que col·laboren; puc intentar suavitzar la seva situació quan parli amb el jutge... però els que em menteixen...

—Està bé... —va respondre la senyoreta Orloff, aquesta vegada amb llàgrimes que ara sí que lliscaven per les seves galtes de porcellana—. Tota la culpa és meva. Si no li hagués demanat aquell anell tan car tot això no hauria passat. Jo estava molt seca amb ell perquè les coses no anaven com jo volia i... de sobte un dia va venir exultant. Em va dir que podia aconseguir els diners amb un negoci no gaire legal. Jo li vaig dir que anés amb compte; que no volia que li passés res dolent. Ell em va dir que estigués tranquil·la, que tot aniria bé i... no el vaig frenar.

—Això ja és una altra cosa, senyoreta Orloff. Segueixi aquest camí i em comprometo a ajudar-la en tot el que pugui.

En aquell instant va intervenir en Jesús:

—Sap a qui li va vendre la peça, senyoreta Orloff?

—No. No en tinc ni idea —va respondre amb el cap baix.

Els tres agents es van retirar un instant amb el pretext de portar-li un got d'aigua per a compartir les seves impressions abans de continuar. En Jesús estava exultant:

—Caram! Molt bona feina, Elsa. Es nota que hi tens la mà trencada.

—Moltes gràcies —va respondre ella alegre pel comentari—. És clar, tu amb això resoldràs el cas de la desaparició de la peça, però nosaltres no hem tret encara l'aigua clara respecte a qui podria haver-lo matat. En tot cas, crec que arribats a aquest punt hauríem d'avisar un advocat.

—No dieu que es van posar en contacte des del despatx d'en Gérard Brancovan? Segur que hi té alguna cosa a veure. És un personatge fosc —va dir en Jesús.

—No sé... Trucar-lo des del despatx deixa molt evident el contacte, i en tot cas, si l'arqueòleg va rebre vint mil euros que va dipositar al compte de la senyoreta Orloff, vol dir que algú va pagar-li aquesta quantitat. Així doncs, per què matar-lo?

En Jesús no tenia resposta. En Dani va decidir intervenir:

—Companys, hi ha alguna cosa que no em quadra. Heu vist aquesta dona? De debò us fa per un paio com aquell?

—Home! Potser se l'estimava —va dir l'Elsa una mica decebuda pel que li semblava un comentari d'un pensament molt bàsic.

—Elsa, no m'empasso la seva actuació de nena mimada i vulnerable. Els seus ulls no em donen aquest perfil, i els seus quàdriceps tampoc. Us demano que em deixeu fer-li algunes preguntes abans de trucar a l'advocat. —En Jesús i l'Elsa van assentir una mica contrariats.

En entrar de nou a la sala, en Dani va treure un paper doblegat de la butxaca de la seva jaqueta de pell. Era una impressió en blanc i negre de la peça de fusta desapareguda que havia pertangut al *Galió Daurat*. La va desplegar i li va mostrar a la senyoreta Orloff.

—Sap què vol dir, aquesta inscripció?

—És clar —va respondre aixecant de nou el mentó—. Significa *els bessons custodien el secret inescrutable enlloc més*.

—Caram! —va dir en Dani aixecant les celles.

—Se sorpren que sàpiga llatí? Ja li he dit que vinc de bona família.

—No, de fet... El que em sorprèn és que ho hagi pogut llegir en una fotocòpia en blanc i negre, enfosquida i on pràcticament no es poden llegir les lletres, sobretot les de les dues últimes paraules.

—La seva companya m'ha ensenyat una fotocòpia a color abans on es llegia el missatge perfectament —va respondre amb certa habilitat—. Què vol que li digui? Tinc una memòria extraordinària —va presumir amb un somriure arrogant.

—Fantàstic! Li anirà molt bé per a les següents preguntes. Ha dit que és fan de la saga de *La Guerra de les Galàxies*. Em pot dir el nom de cinc dels seus personatges? —La senyoreta Orloff es va quedar muda amb cara de sorpresa—. No? Sap dir-me el nom de cinc dels seus actors?

—A què venen aquestes ximpleries? —La senyoreta Orloff va arquejar una cella com si sentís una amenaça molt més gran a sobre.

—Caram, no sé... És vostè qui ha dit que n'era fan, i com que té tan bona memòria... No passa res, seguim. Ha dit que en Josep tenia pocs amics. Em pot dir el nom d'algun d'ells?

—Ara no sabia dir-li...

—No? I d'algun company de feina? Sap en quina universitat va estudiar? O com es deien els seus pares? —La senyoreta Orloff va emmudir—. És clar que no. Vostè no sap una merda sobre ell perquè no fa ni un any que el coneix, ni li importa un rave la seva vida. En canvi, és vostè una dona molt orgullosa. No cal ser un geni per adonar-se'n, i el seu orgull és el que l'ha traït. No ha estat capaç de negar que sabia el que significa la inscripció perquè hauria detestat quedar com una ignorant. Vostè sap perfectament què és això —va dir clavant el dit violentament sobre la fotocòpia de la fotografia de la fusta del *Galió Daurat*—. Segur que deu haver tingut motius de pes per fer creure a aquest pobre desgraciat que se l'estimava, i molt em temo que no són els vint mil euros que és capaç de gastar-se en un tres i no res comprant vestits com aquest, amb els quals segur que es pensava que ens entabanaria també a nosaltres.

—Qui es pensa que és? —va dir la senyoreta Orloff amb un to amenaçant i una expressió d'odi que fins ara no havia mostrat. Es feia evident que en Dani era un geni portant la gent al límit. I en aquell límit és on habitualment aconseguia veure realment qui tenia al davant—. Es pensa que m'intimida amb aquesta pis-

toleta als pantalons i el seu posat de fanfarró? Per ara facin venir el meu advocat, però... vostè i jo ja passarem comptes en un altre moment.

—Sap? Crec que encara que no ho sembli aquesta és l'única veritat que ha dit des que ha començat a parlar. No dubti que ens tronarem a veure.

En Dani va sortir del despatx i va deixar les gestions següents amb la senyoreta Orloff a l'Elsa i en Jesús. No convenia encendre més els ànims tenint en compte que ell no hi hauria de ser, allà.

La Unitat de Patrimoni Històric ja tenia l'autor del furt de la peça del *Galió*. No és que ja es poguessin donar per satisfets, ja que els quedava trobar-la; la recuperació de la peça és la màxima prioritat de la Unitat per la seva idiosincràsia. Si una peça històrica es perd suposa un valor cultural irrecuperable. Però era innegable que eren els més beneficiats de l'entrevista amb la senyoreta Orloff. Pel que fa a la Unitat d'Homicidis, el resultant de la declaració no ofería cap prova, ni tan sols un indici de pes, que els servís per a esclarir el cas. Però en Dani considerava que havia trobat un breu centelleig de llum en un passadís on, ara com ara, només hi regnava la foscor. Un passadís que preveia que seria més llarg del que en un primer moment havia imaginat. Tenia clar que aquell fil de llum no era més que una intuïció: la intuïció d'un policia momentàniament apartat de l'escenari i, per tant, aquella llum fugitiva l'hauria de seguir tot sol. Estava decidit a iniciar una sèrie de vigilàncies i seguiments sobre la persona de la senyoreta Orloff. Perquè les vigilàncies i els seguiment fossin efectius convindria comptar amb un equip de policies experimentats en la matèria. Ara estava sol; però estava disposat a convertir-se en una de les mil ombres que envoltessin la senyoreta Orloff per la ciutat. Volia saber els emplaçaments que freqüenta, qui visita, quins vehicles fa servir... En definitiva, volia entrar a la seva vida tant com li fos possible.

Ja arribada la tarda, en Dani es va dirigir a la fruiteria on aquell vailet entremaliat havia afirmat veure el presumpte capellà i l'home que l'acompanyava el dia que el van matar. En entrar, va veure un home no gaire alt, calb i amb bigoti que donava ordres a un jove que devia treballar per a ell.

—Bona tarda —va dir en Dani mentre mirava a tots cantons.

Abans que aquell home respongués, en Dani va localitzar una càmera a la paret que donava a la caixa enregistradora i apuntava cap a la porta d'entrada. Això era un gran què. Moltes càmeres en establiments com aquell no estan pensades per identificar delinqüents sinó per controlar els seus propis treballadors. Així durant la seva carrera havia trobat càmeres que únicament apunten a la caixa enregistradora des de dalt, de manera que només es podia veure la part superior del crani o de la gorra que portava el delinqüent, fent-ne així impossible la identificació.

—Policia... —va dir obrint i tancant ràpidament una funda de credencial vella, ja que l'actual es trobava en poder d'en Méndez, ahora que apuntava a la càmera amb el dit—. Funciona? Digui'm que sí —va dir en Dani, coneixedor que moltes càmeres estan en desús i es mantenen per dissuadir als delinqüents.

—Sí, funciona. A veure si així no venen més fills de puta a atracar-me. Què necessita?

—Quant de temps es conserven les gravacions?

—Crec que dues setmanes.

—Fantàstic —va dir en Dani satisfet.

El temps de conservació de les imatges és molt variat. Alguns establiments les conserven durant setmanes, però n'hi ha que es perden en només vint-i-quatre hores.

—Vull les gravacions del dia 13 de novembre entre les 9.00 h i les 13.00 h.

—Sí. Passi a la rebotiga. Jo d'ordinadors no en sé gaire, el que sap com va el programa és el meu fill.

Van creuar per una porta a través d'una vella cortina i van travessar un passadís estret fins a arribar a un despatx que pertanyia a l'habitatge del fruiter.

—Jordi! —va escridassar aquell home amb una veu potent—. Baixa de seguida.

De les escales va baixar un jove amb l'expressió tímida. En Dani li va fer la mateixa petició que al seu pare i ambdós es van posar davant del monitor de l'ordinador. El jove tenia traça, i en pocs minuts va posar les imatges del dia i l'hora corresponents. En Dani li va demanar com podia passar endavant més de pressa. I així ho va fer, fins que, efectivament, va localitzar el presumpte capellà acompanyat d'un home altíssim que es corresponia amb la descripció facilitada pel vailet.

—Porta un llapis USB? —va preguntar el jove. En veure la cara de circumstàncies d'en Dani li va gravar les imatges en un DVD dels seus.

En Dani es va acomiadar donant les gràcies a pare i fill. Abans de sortir es va mirar la fruita i va pensar el mateix que cada vegada que la veia ben posada en una paradeta: que hauria de menjar-ne més.

La nit va arribar, i havia de ser *a priori* una nit qualsevol. Però no va ser així. El bar d'en Connor tindria un dia que en Dani recordaria sempre. Aquella nit seria d'un altre color, i el *whisky*, d'un gust més dolç. Tot va començar quan l'Elsa va creuar la porta d'entrada. En Dani, assegut al seu lloc de sempre, la va veure escombrar el bar amb la mirada. I sense saber per què, el cor li batejava més fort. Ella el va veure i s'hi va apropar. Estava clar que l'estava buscant.

—Puc seure?

—És clar —va dir en Dani assenyalant el banc de fusta amb coixins estampats que hi havia a l'altre cantó de la taula.

—He sentit que vens molt sovint per aquí —en Dani va assentir amb el cap baix, mirant a l'interior del got. L'Elsa va demanar un gintònic: amb aquella ginebra blava i una tònica francesa que preferia abans que aquelles que serveixen habitualment—. Saps? Avui creia que estava fent un interrogatori més que notable. Vens tu i en uns segons evidencies el contrari.

—No... Jo... No era aquesta la meva intenció. Disculpa'm si...

—Calla, tonto. El cert és que m'has impressionat.

—Elsa, de debò que crec que ho estaves fent genial. Ets una policia excepcional, però aquest és un dels meus punts forts, i d'alguna manera sabia...

—Sí. Això he sentit —el va interrompre per descongestionar la incomoditat que semblava tenir-lo atrapat—. Hi ha hagut un moment en què jo parlava amb ella i tu miraves el mòbil. Estaves buscant allò de *La Guerra de les Galàxies*, oi? Aquell rotillo dels actors i els personatges...

—Sí —va respondre en Dani amb un somriure entremaliat, i ambdós van esclafir a riure.

—Que fort! Ho tenies tot ben estudiat i l'has portat a l'hort com has volgut. Creus que està realment implicada en el robatori de la peça?

—Sí. Ho crec.

—Ara jo també. I en l'homicidi?

—És molt possible. No ho sé... ja ho veurem.

—Què creus que hem de fer? —va preguntar l'Elsa arrugant el front mentre feia una glopada al gintònic.

—Bé, jo no soc qui per decidir-ho —va dir interrompent la seva pròpia frase amb un singlot i reprenent-la amb la veu més aspra que al principi—. Però jo la seguiria amb total seguretat.

—I això és exactament el que faràs... —va dir l'Elsa inclinant-se lleugerament endavant per apropar-se a en Dani, amb el to de veu baix.

En Dani va assentir mirant l'interior del got al qual estava donat més voltes del normal, i on va veure reflectit el seu propi somriure. Va alçar el cap i va assentir mentre es fixava en els ulls de l'Elsa, que brillaven com quan els estels utilitzen el mar per emmirallar-se.

—Vull venir amb tu. En Méndez no té per què assabentar-se de res. Almenys aquells moments en què el servei m'ho permeti.

—Per què? —va preguntar en Dani estranyat.

—Dani... La meva feina m'importa molt. Ara mateix ho és tot. I no ha estat fàcil per a mi en molts moments. Vull aprendre del millor, i el millor ets tu. Si més no, totes les boques absents d'enveja ho deixen palès; i no només a la nostra Comissaria.

—Elsa, pensa que gran part d'aquesta fama es deu al fet que detingués l'assassí de les set claus. És un dels pocs assassins en sèrie que han existit a Catalunya i va cridar molt l'atenció de tots els estaments; la premsa inclosa. Però soc molt lluny de ser un model a seguir. En aquell cas es van donar uns condicionats que em van afavorir; condicionants dels quals prefereixo no parlar, però que no puc controlar, i per tant se'm pot atribuir menys mèrit del que creus.

—Per què no em deixes decidir-ho a mi? —va dir traient un bitllet de cinquanta euros del moneder—. Ets un home molt misteriós, Dani Rando —va dir aixecant-se i posant-se el dit índex al llavi quan en Dani volia protestar en adonar-se que l'Elsa volia convidar-lo—. Ens veiem demà.

Quan l'Elsa va sortir per la porta en Connor es va mirar en Dani. Sabia perfectament el que estava pensant. En aquell instant es va adonar que el *whisky* li havia donat suficient eufò-

ria perquè el seu aspecte li resultes més gracios del normal. Les entrades li deixaven un manyoc de cabells al centre; eren entre castanys i rogencs i els portava més llargs del normal, fent que els rínxols agafessin un volum semblant a l'escuma seca. El seu nas era petit però ample, i tan vermell com el front, li conferia un aspecte semblant a aquells pallassos que recordava de la infància i que sempre li havien semblat còmics i melancòlics a parts iguals.

—Ara entenc per què els porta a tots de cul —va dir-li a en Connor abans d'acomiar-se d'ell una nit més.

En Dani Rando feia molt de temps que havia assumit que les relacions no feien per a ell. Els temps l'hi havia demostrat. Havia estat incapaç de sentir res des de feia molt, i ho preferia així. Per a ell l'amor era aquell acte irracional on deixaves el timó dels teus sentiments a un altre, que molt probablement et portaria a la deriva sense importar-li el més mínim. Després d'alguns naufragis, preferia navegar sol. Al principi li entristia aquella idea, i les feia culpables a elles; però a hores d'ara estava convençut de ser el problema. Així que cada vegada que algú podia fer-li bategar el cor més de pressa, girava el timó en direcció contrària, fins que un dia, el mar va assolir un estat de calma inamovible; la mateixa que presentaven els seus batecs: absents d'una marea que representa la vida en forma de passió. I ara navegava en línia recta camí de l'horitzó, on tots ells es convertirien en vaixells fantasma irremeiablement.

Tot i així, va pensar que la parella de l'Elsa era un home afortunat. Aquell company de Seguretat Ciutadana alt i musculat; de pell morena i amb aquell coll llarg que s'enfilava fins a un mentó pronunciat i amb un clotet al mig, que s'accentuava quan somreia amb aquelles dents que no podien ser més blanques. El que més li agradava d'ella és la seva ambició per convertir-se en una gran professional. Més encara quan se li podia caure el pèl si la trobaven amb ell. Era un ambició sana. No volia grapejar

fent la rosca als caps com feien altres companys, volia ser millor començant a ser una bona companya. En Dani pensava que els millors sempre comencen sent els millors companys perquè no necessiten trepitjar els altres per fer-se veure, i ella tenia aquest perfil.

Va enfilar el camí a casa amb aquell pensament sense adonar-se que aquell dia el *whisky* no havia canviat la soledat per l'oblit, sinó per una eufòria pràcticament imperceptible.

CAPÍTOL 8

L'aire matinal es passejava per la ciutat escampant l'anunci de la propera arribada de l'hivern. En Dani va recollir l'Elsa a les 10.30 h a tres carrers de la Comissaria amb el seu BMW. Cap dels dos tenia interès que els veiessin junts, considerant les circumstàncies. Venia més tapada; duia un mocador al coll i una jaqueta marró que devia abrigar força. En Dani va oferir-li *croissants* i cafè que havia comprat abans de recollir-la, i ella els va acceptar de bon grat. Encara no havia esmorzat res.

—On anem? —va preguntar l'Elsa tapant-se la boca plena de *croissant*, en veure que en Dani no es dirigia al domicili que havia donat la senyoreta Orloff—. Ella va dir que vivia a Sarrià.

—Allà no hi viu. Ja hi he estat abans de recollir-te. Cap dels veïns la tenia vista, i el fet és que no em sorprèn gens.

—I on anem? La senyoreta Orloff no constava empadronada enlloc ni té cap domicili, ja sigui arrendat o de propietat —va dir movent els ulls d'un cantó a l'altre tot subjectant el que li quedava del *croissant* amb dos dits per no tacar-se els altres.

—Al gimnàs Powergym, al carrer d'Aragó. Quan li vaig demanar que tragués la carta d'identitat abans de la declaració vaig poder veure una targeta d'aquest gimnàs just quan va obrir el moneder —va dir picant-li l'ullet a l'Elsa, que va fer sortir els

clotets amb un somriure sense moure la posició de les mans mentre subjectava el *croissant*.

Els agents van arribar a les proximitats del gimnàs esmentat. Van parlar de la possibilitat de preguntar directament per la senyoreta Orloff. Així estalviarien temps. Però ambdós sabien que en funció del grau de confiança que tinguessin amb ella podrien informar-la que havien estat preguntant i comprometre les vigilàncies. Per tant, van decidir tirar pel camí llarg: esperar.

L'Elsa va advertir la fotografia de la nena al cotxe d'en Dani i va preguntar:

—Qui és aquesta nena tan guapa, i què feieu amb el dit?

—La meva filla, la Berta —va respondre en Dani amb una barreja d'incomoditat i nostàlgia—. Creuàvem els dits d'aquesta forma en senyal que sempre la protegiria. Un dia va tenir un malson i vam decidir que aquest seria el símbol de la meva promesa.

—Disculpa'm. No sabia que tenies una filla —va dir l'Elsa intentant no incomodar de nou en Dani amb una altra pregunta.

—És com si no la tingués. Fa anys que no parlem.

L'Elsa es va quedar callada amb els ulls oberts i plens de curiositat. Però va preferir deixar que fos en Dani qui li expliqués els detalls, en cas que volgués fer-ho. En Dani era conscient que per més que no li venia de gust parlar sobre el tema, si no ho feia podria quedar com un pare descuidat, i per alguna raó no volia que l'Elsa pensés així d'ell. Així que va continuar:

—El divorci va ser una mica traumàtic. Ja saps com són aquestes coses. Li van donar la custòdia a la meva exdona. I no conforme amb això, es va dedicar a enverinar la meva filla. Els pocs dies que podia veure-la venia a disgust o es negava a venir. Sempre em va fer responsable de trencar la nostra estabilitat familiar. I el fet és que tenia raó: la culpa va ser meva. Passava poc temps a casa, la feina m'absorbia molt, però sempre vaig tenir l'esperança que

un dia afluiria i podria passar més temps amb la meva nena. En trencar-se el matrimoni vaig perdre aquesta possibilitat i des d'aleshores he estat incapaç de recuperar-la.

L'Elsa es feia creus que pogués dir aquelles paraules sense plorar. Però el fet és que no havia vist mai en Dani tan trist. De fet la va sobtar veure'l mostrar algun tipus de sentiment.

—I ara ja no intentes tenir contacte amb ella?

—Sé que pot semblar terrible per part meva. Però vaig lluitar tant... Vaig vessar tantes llàgrimes... No sé què era pitjor: voler veure la meva filla i no poder o rebre el seu menyspreu continu quan ho feia. Em mirava amb odi, i un dia sents que estàs buit per dintre... i deixes de lluitar...

—I ara! Quina edat té?

—Setze anys. Elsa, si no et sap greu, parlem d'una altra cosa.

L'Elsa va assentir. Va descobrir una part d'en Dani ben diferent. Ara podia comprendre, en part, per què s'havia convertit en aquell home fred i solitari, que semblava que no s'immuntaria per molt que s'acabés el món. En Dani va passar a la seva millor tàctica en aquests casos: parlar de feina.

—Elsa, posa'm al dia dels avenços del cas del capellà.

—No tenim res, Dani. Encara esperem respostes de les sol·licituds que vam tramitar. Però no hem aconseguit avançar.

—Molt bé, ara escolta'm —va dir traient el DVD que li havien donat a la fruiteria de la butxaca de la seva jaqueta de pell—. Aquí tens les imatges d'una fruiteria a la qual va anar la víctima. Són del mateix dia de l'homicidi i anava acompanyat per un capellà molt alt que he pogut saber que anava amb ell en el moment del tiroteig. Ho sé perquè vaig localitzar un testimoni que el va veure. És un menor, així que contacteu amb ell només en cas que sigui necessari. Aquest és el seu telèfon.

—Però, Dani, com has...? Ets un crac! —va dir l'Elsa visiblement impressionada—. Uff! Quan ho sàpiga en Costa pujarà per les parets d'enveja. Encara recordo el dia que et va retreure que volguessis fer una recerca més exhaustiva de testimonis.

—No. En Costa no n'ha de saber res. Ni ell, ni en Méndez, ni ningú. Fes com si haguessis fet tu la gestió.

—Dani... —va dir l'Elsa fent-se una mica enrere i posant el palmell de la mà entre ella i el DVD que li oferia en Dani—. Jo no soc d'aquelles que s'atribueixen la feina que no han fet. El mèrit és tot teu. A més, serà una nova lliçó per a en Costa. El cert és que se la mereix.

—Elsa... —va dir en Dani apropant més el DVD a les mans de l'Elsa—. Saps molt bé que jo no puc fer gestions de cap tipus, i encara menys d'aquest cas. Estic suspès de sou i feina i en Méndez em vol ben lluny de tots aquells que duguin sotana. I a mi el mèrit m'importa un rave. No em preocupa el més mínim; som un equip. I tampoc em preocupa en Costa. Ell té fusta, i si un dia deixa el seu ego de banda es convertirà en un gran policia.

L'Elsa va tornar a assentir davant la solidesa dels arguments d'en Dani. Van passar les hores ficats al cotxe esperant que la senyoreta Orloff fes acte de presència. No hi va haver sort. Aquesta és la vida de l'investigador: treball, constància i molta paciència. El gimnàs va tancar a les deu i els agents van enfil·lar el camí de tornada. Van quedar de reprendre les vigilàncies l'endemà i es van acomiadar. L'Elsa es va tancar l'abric en aquella nit fresca, tot observant com el cotxe d'en Dani es perdia entre els llums blancs i vermells de la ciutat. Ja coneixia les seves aptituds, però, com molts, l'havia catalogat de bord i mancat de camaraderia; un llop solitari que no comptava amb aquells que el rodejaven. Ara sabia que no era així. Treballava sense descans per omplir una vida que havia estat castigada. Havia conegut una part seva que guardava sota aquella

aparença de gel que l'allunyava del món. En el que sí que seguia coincidint amb la resta és que, indubtablement, era el millor policia amb el qual havia treballat.

Els somnis van tornar a atrapar en Dani passada la mitjanit, deixant-li de nou la imatge de l'Elsa sagnant, i ja no va poder tornar a dormir. Va ser testimoni de l'alba assegut a la seva butaca davant de la finestra del menjador. Algun mal assetjava els seus somnis i no era capaç d'esbrinar quin. Però aquelles hores de meditació no van ser en va, ja que després de rumiar-ho molt, va ser capaç d'identificar el lloc on el van portar aquells somnis inquietants. Era la zona dels jardins de Joan Maragall, a Montjuïc. Just a la part posterior del Museu Nacional d'Art de Catalunya, el MNAC.

En Dani estava en un estat constant d'alerta; va agafar la seva arma de sobre de la taula i se la va enfundar. Li va passar pel cap que últimament hi passava molt poques hores, a casa. Menys del que ja era habitual en ell, però volia aprofitar el fet que s'havia llevat molt d'hora per iniciar el seguiment de la senyoreta Orloff al més aviat possible.

L'Elsa va arribar a quarts de nou. Es va treure la jaqueta a l'exterior del vehicle i va entrar amb ella a les mans. Mentre tancava la porta en Dani va tornar a sentir aquella olor que sempre l'acompanyava. Després de donar-se el bon dia en Dani li va oferir un got de cafè amb una tapa de plàstic; d'aquells per emportar. L'Elsa el va agafar i el va rodejar amb les mans per treure's el fred de sobre.

—Com ho tenim? Alguna novetat al despatx? —va preguntar en Dani mentre l'Elsa posava la jaqueta al seient del darrere.

—Poca cosa —va respondre—. En Méndez i en Delgado vigilen la fruiteria per si torna el capellà llargarut que sortia a les imatges.

—Molt bé, a en Méndez li anirà bé recuperar sensacions a peu de carrer —va respondre en Dani amb un to de serenitat, mentre l'Elsa se'l mirava amb un somriure. Després va desaparar:

—Sí, ja el coneixes. Si ha de posar fil a l'agulla ho fa. No li cauen els anells. I tu? No tens ganes de saber quina cara va posar en Costa quan es va assabentar que hi havia un testimoni abans desconegut que ens havia facilitat la informació?

—No. De fet no m'interessa —va respondre en Dani mirant-la als ulls.

—Molt bé. I tu? Com ho tens, aquí? Alguna novetat? —va preguntar abans de tastar el cafè—. Mmmm! Que bé que em cau el cafè al matí.

—No hi ha novetat. No en prens, de cafè, quan surts de casa?

—No. Sempre surto escopetejada —va respondre amb un somriure infantil com si fos una nena trapella que no havia fet els deures.

—Ja... i no tens ningú que te'l faci?

—No. Visc sola. Bé, amb el meu gat, però encara no ha après a fer-me el cafè, pobra bestiola. —Es va mirar en Dani un instant amb les parpelles mig abaixades però sense pestanyejar el més mínim. I amb la mateixa expressió va contraatacar amb una pregunta que en Dani no esperava i que el va incomodar lleugerament—. Per què no em preguntes directament el que vols saber i et deixes de romanços?

—Eh? No, i ara! Jo només...

—Au, va! Ja sé que tota la Comissaria comenta la meva relació amb l'Àlvar a la meva esquena. No soc idiota.

—Sí... Aquell company de l'escamot tres. Disculpa'm, Elsa. No és cosa meva.

—No passa res. Tu em vas explicar allò de la teva filla i no crec que ho facis amb gaire gent. —En Dani va negar amb el cap—.

Diguem que no passem per un bon moment. Ens hem donat un temps per saber cap a on anem.

A en Dani li hauria agradat seguir escoltant, però el destí va voler que la senyoreta Orloff aparegués en aquell instant, caminant amb decisió cap a la porta d'entrada del gimnàs. Tornava a anar ben vestida, tot i que més informal, amb colors més llampanants. Per la manera de caminar, amb aquelles cames llargues i estilitzades semblava més aviat una model. Portava una bossa esportiva penjada sobre l'espatlla i mirava a tots dos cantons com si busqués algú; o pitjor encara, potser imaginava que la policia podia vigilar-la.

En Dani i l'Elsa van romandre al cotxe sense mirar-la. Res d'intentar amagar-se sota la finestra. El millor en aquests casos és la naturalitat, i dos adults intentant amagar-se és de tot excepte discret. Això sí, van procurar que en cap cas els seus ulls es trobessin, tot girant la cara cap a una altra banda com si busquessin alguna adreça a l'altre cantó del carrer.

—Ja és dins —va dir en Dani tornant a mirar cap a la porta del gimnàs.

—Molt bé —va dir l'Elsa. Ara esperem que surti, la seguim, establim una rutina i la tanquem al domicili on pernocti, no?

—Sí, però abans voldria saber què hi fa, al gimnàs —va dir en Dani posant la mà al mànec de la porta del cotxe per sortir.

—Però què vols que hi faci, en un gimnàs? Mitja? Deu fer alguna classe d'aeròbic o *body pump* o qualsevol cosa d'aquestes. Entrar a dintre és molt arriscat, Dani. Si et creues amb ella la vigilància se'n va en orris.

—Has vist la façana d'aquest gimnàs? I la porta? Es veu vell i descuidat. Sembla un lloc petit i senzill, i no es correspon amb la imatge que dona aquesta noia. A ella li quadra més un gimnàs tipus DIR en amunt. És més, no he vist entrar gaires noies en

aquest gimnàs des que vam començar a vigilar-lo, i menys del perfil de la senyoreta Orloff.

—Ja... Ben vist, Rando. Com sempre. Per un moment he pensat que la volies veure amb roba ajustada i suant. Molt bé, hi entraré jo.

—No, Elsa, ja hi vaig jo...

—Vinga, Dani... Saps que soc la millor opció. No crec que els faci gaire gràcia que un individu amb aquesta fila vulgui treure el cap a la classe d'aeròbic per saber si li és d'interès —va dir picant l'ullet mentre sortia del cotxe, i en Dani es preguntava què hauria volgut dir amb allò de la seva fila.

L'Elsa va entrar per la porta. En Dani tenia raó, el gimnàs era molt humil i encara tenia pitjor aspecte per dintre que per fora. Es feia evident que li mancava ventilació i fins i tot a la recepció hi havia una barreja d'olor entre suor i pell de guant, o inclús, aquells materials emprats per a recobrir els bancs i altres màquines de la sala de peses. L'home que hi havia a la recepció la va mirar de dalt a baix. Portava una samarreta de tirants i estava grotescament musculat. Quan va començar a parlar l'Elsa es va adonar que tenia accent de l'est.

—Vostè dirà, senyoreta.

—Bon dia. He decidit apuntar-me al gimnàs per posar-me en forma i estic valorant els que tinc a prop de casa en funció dels preus i les activitats.

—Què és el que vol fer exactament? —va preguntar una mica estupefacte.

—No ho sé ben bé. Ja li he dit que estic valorant. Potser algunes classes, una mica de musculació... No massa, eh! Que tampoc vull semblar un *madelman* —va dir l'Elsa intentant sense èxit que aquell home fes un somriure que el mostrés més natural. «És clar, que amb aquests trapezis ho tenim complicat», va pensar per a si mateixa.

—Senyoreta, aquí li deixo un full informatiu amb els preus. Tot i així, aquí no es fan classes d'aeròbic, sap? En canvi, sí que tenim una sala de musculació. És aquella que hi ha al fons a l'esquerra. Aquest gimnàs està més especialitzat en boxa i altres arts marcial. L'especialitat és MMA.

—Entenc. Li fa res que hi faci un cop d'ull?

—No. Endavant —va dir aquell home de braços immensos recolzats als mostrador.

L'Elsa va avançar cap a la sala de musculació sota l'atenta mirada d'aquell home. Els seus passos eren curts i prudents. No volia trobar-se la senyoreta Orloff de cara per no comprometre la investigació, però el cert és que tampoc li hauria fet gràcia trobar-se-la en aquell ambient on es respirava hostilitat. Va avançar fins a la porta d'entrada a la sala de musculació. A l'interior només hi havia un parell d'individus tan musculats com el que l'havia atès al mostrador. Ni rastre de la senyoreta Orloff. Tot i així, li va semblar sentir una veu femenina que cridava darrere d'una porta que es trobava a l'altre cantó de la sala de musculació. L'Elsa va decidir treure el cap; va creuar la sala gairebé de puntetes mentre els dos individus se la miraven de dalt a baix. La porta era tancada, però tenia una finestreta que permetia mirar a l'interior. A través d'aquella finestreta va poder veure la senyoreta Orloff colpejant amb gran violència un sac de boxa mentre un entrenador personal el subjectava. Estava xopa de suor i la seva mirada era salvatge.

—Senyoreta —va dir-li l'individu del mostrador, just al seu darrere, provocant-li un sobresalt.

—Sí. Dispensi, ja he vist les instal·lacions. Qualsevol cosa ja els diré... —va dir abandonant aquell gimnàs llòbrec.

Una vegada va sortir es va dirigir de nou a l'interior del cotxe. L'Elsa va entrar i va informar de seguida al seu company:

—Caram amb la senyoreta Orloff! Tenies raó. No fa aeròbic, però reparteix unes plantofades que m'he quedat de pedra. És àgil, elàstica i molt forta. No m'ho pensava pas. —En Dani no va dir res. No era el típic «ja t'ho deia», però el seu gest feia evident que ell sí ho esperava, així que l'Elsa li va preguntar directament—: Però tu sí que ho esperaves, veritat?

—Sí. El dia que em va amenaçar a Egara no vaig tenir la sensació que fos la típica fantasmada que es diu quan t'escalfes. Ho feia convençuda que n'era capaç i amb el ferm desig de complir cadascuna de les seves paraules.

En aquell instant l'emissora que portava l'Elsa a la bossa de mà, i que la mantenia en contacte amb la resta de la Unitat, va sonar. Portava el portàtil amb una veu molt alta perquè se sentís en cas de necessitat, i això va produir que el seu primer so fos estrident. L'Elsa va abaixar la veu, i tot seguit van sentir en Méndez:

—El tenim aquí. L'altre capellà acaba d'entrar a la fruiteria.

En Dani i l'Elsa es van mirar emocionats. Era aquell moment en què la pujada d'adrenalina, causada en part pels nervis i la incertesa de com esdevindran els moments següents, es barreja amb l'emoció de poder arribar a bon port en aquell fet al qual has dedicat tantes hores. En resum, és un d'aquells moments que tot policia ha sentit, i que ha de seguir sentint per més batalles en què s'hagin vist immersos. En Dani va accelerar el seu BMW en direcció a la fruiteria sense pensar ni un sol moment com explicaria la seva presència allà. Ja pensaria en alguna cosa. Necessitava els cinc sentits al volant. Quan un policia es dirigeix a una actuació ha de pensar que una actuació diligent pot canviar el desenvolupament de la mateixa. Però, alhora, no pot posar en perill la integritat d'altres conductors o vianants. Així que la responsabilitat es multiplica. En aquest cas encara més, tenint en compte que en Dani estava suspès i que el vehicle que conduïa era el seu i no un cotxe patrulla.

Mentre creuaven la ciutat tan ràpid com els era possible l'emissora va tornar a sonar. No se sentia amb claredat, per la qual cosa l'Elsa se la va apropar a cau d'orella.

—Dani, afanya't. Alguna cosa no va bé.

L'Elsa va mantenir l'emissora enganxada a la galta; en aquell instant els dos van sentir clarament la veu d'en Delgado demanant ajuda. Es van tornar a mirar i en Dani va prémer l'accelerador.

CAPÍTOL 9

En Dani i l'Elsa van arribar a la fruiteria. Van estacionar sobre la vorera i es van dirigir ràpidament cap a un grup de persones que es trobaven al davant de l'entrada. Havien arribat tard. En Delgado jeia al terra estomacat i encara no havia pogut alçar-se. En Dani va ajudar-lo mentre mirava al seu voltant, va localitzar en Méndez parlant per telèfon, de ben segur que amb el cap de l'Àrea d'Investigació per posar-lo en coneixement. Tenia un trau a la cella i un cop al pòmul esquerre.

—Què ha passat aquí? —va preguntar en Dani

—El capellà. Bé, no sé si era un capellà o què, però quan l'anàvem a identificar ens ha clavat una pallissa. Tot ha anat molt de pressa —va respondre en Delgado visiblement adolorit.

—Portava alguna arma?

—No. Si la portava no l'ha esgrimit.

En Méndez, que havia vist en Dani, en penjar el telèfon va atendre les primeres patrulles de Seguretat Ciutadana que havien estat enviades per la Sala Central de Comandament. Una vegada va donar les primeres instruccions destinades a prendre declaració als testimonis dels fets, es va apropar a ell:

—Què hi fas, tu, aquí? —va preguntar amb aquells ulls de *bulldog* que posava quan algú el feia empenyar.

Aquell era el moment en què en Dani havia de posar una excusa, i el cert és que no la va trobar. Per sort, l'Elsa va ser mot més espavilada:

—Estàvem fent el cafè plegats. M'havia demanat que li portés certa documentació a Administració i tot just ha saltat el vostre avís. En tot cas, pot donar-li les gràcies per jugar-se una altra sanció per venir a ajudar.

—Molt bé, tros de cabró —va respondre en Méndez, conscient que tenia un merder molt més gran que requeria la seva atenció—, encara et queden tres dies de sanció. Ara desapareix abans no em doni per fer més preguntes. Elsa —va escribossa—, encarregat que tots els patrulles tinguin la descripció de l'individu i que facin controls en un radi de dos quilòmetres. No pot ser més lluny. També vull que cobreixin les sortides del metro. Que els agents no uniformats pentinin el barri. Portal a portal. Que algú parli amb els taxis de Barcelona a veure si algú ha recollit aquell capellà karateka dels collons...

—Sí, senyor —va respondre l'Elsa picant l'ullet a en Dani mentre en Méndez caminava ja d'esquena a ells. En Dani la va mirar un instant amb un somriure de complicitat i es va esfumar entre la multitud.

En Dani, ja sense la companyia de l'Elsa per no comprometre-la més, va passar els tres dies previs a la finalització de la sanció seguint la senyoreta Orloff. Convertit en una ombra. Es passejava imperceptible pel camí que marcaven les seves petjades. Així va poder saber on vivia realment, a qui veia, la seva rutina i en quin vehicle es desplaçava: un tot terreny negre, just com el dels seus somnis. Al veure-la pujar en aquell vehicle des d'una cantonada lluny de l'atenció d'aquella dona i de l'home que conduïa, li va entrar un calfred. Els seus somnis especials mai l'havien dut per una senda errònia, i aquesta senda deixava l'Elsa als peus del Palauet Albéniz dessagnada.

No tots els seguiments van ser efectius. Un sol home no pot seguir una persona a tot arreu sense ser vist. Hi ha moments en què s'ha de trepitjar el fre. Va ser el cas de l'última nit. El tot terreny on viatjava la senyoreta Orloff circulava per l'autopista; a una distància prudencial no hi ha problema. Més tard, van agafar una sortida que els portava a la població de Gavà, on el seguiment es tornava més complicat perquè és impossible gaudir de la mateixa discreció que a la ciutat. Finalment, en Dani va haver de deixar molta distància quan el tot terreny es va endinsar per la carretera BV-2041. En Dani la coneixia perquè el tram entre Gavà i Begues és considerat el tram amb més risc d'accidents a Catalunya. Un camí on la mort serpenteja de parany en parany. Va recórrer aquella carretera lentament i observant al seu voltant, però no hi havia cap rastre del tot terreny.

Això sí, gràcies a la seva capacitat d'observació permanent, va ser capaç d'entreveure unes roderes que agafaven un camí estret. Era el camí que portava a les restes del castell d'Eramprunyà.

En Dani sabia que no podia apropar-se més. Va arrufar el nas amb el vehicle aturat al davant del camí sense asfaltar, mentre la pols que aixecava el seu BMW s'alçava davant de les llums com si fos fum. Després va girar cua. «Per avui ja n'hi ha prou», es va dir a si mateix.

En Dani es va llevar ben d'hora, aquell matí. Era el primer dia després de la sanció. Finalment, podria treballar sense amagar-se. Va arribar el primer al despatx i es va dirigir a la seva taula. Era tal com l'havia deixat. La tassa de cafè era a sobre de la taula amb una mica de pols a l'interior que va mirar de treure amb el dit índex mentre seia a la cadira. El va envair una sensació agradable; probablement la sensació que tenia la majoria de gent en arribar a casa després de treballar. En Dani n'era conscient i de sobte va posar una expressió més trista mirant al buit. Poc després es va desfer de la tristesa de l'única manera que ho sabia fer: treballant.

Va revisar els casos de l'arqueòleg i el del capellà de dalt a baix, mentre feia temps per trucar a en Jesús: el company de Patrimoni Històric. El derelict va aparèixer a la zona de Les Sorres; molt a prop del castell d'Eramprunyà. Aquest detall no li havia passat per alt. A les 8.05 h va trucar al despatx de Patrimoni Històric i va demanar per en Jesús.

—Bon dia, Rando. Què passa? Tu no fas cafè? —va preguntar al veure que en Dani el trucava a primera hora.

—Sí... Ara estava a punt. Jesús, escolta... Ahir la senyoreta Orloff va anar acompanyada d'altres persones al castell d'Eramprunyà. El coneixes?

—Sí, el conec. És un dels castells bastits cap al segle ix per a la defensa de la Marca Hispànica. Què hi feia, ella, allà?

—No et sembla estrany que la persona sospitosa de matar l'arqueòleg i de fer desaparèixer la fusta del *Galió Daurat* vagi ara a les ruïnes d'un castell que es troba a tan poca distància de la zona on va aparèixer? I que ho faci de nit?

—Sí. És molt estrany. De tota manera, ara no et puc ser de gaire ajuda. Deixa'm investigar a veure si trobo alguna relació.

Els agents es van acomiadar. En Dani es va fer un cafè a la cafetera ben carregat, mentre esperava que la resta arribessin. El primer a fer-ho va ser l'Agustí. Al ser l'analista de la Unitat, havia de tenir preparades les novetats que siguin d'interès abans de l'arribada d'en Méndez. L'Agustí va donar la benvinguda a en Dani de forma sincera. També l'Elsa semblava contenta de tenir-lo de nou al despatx, tot i que no es va mostrar efusiva davant de la resta. En Dani ja ho esperava, però el seu somriure de complicitat en entrar per la porta ho deia tot. Inclús en Delgado es va esforçar per fingir alegria amb la seva tornada. La d'en Costa va ser una actitud molt més freda. Va saludar tothom en entrar i va rebre la benvinguda, com en Dani, per part dels seus companys. A ell, però, amb prou feines va mirar-lo. És possible que les ferides entre ells seguisin obertes, però almenys semblava disposat a no generar més polèmica.

En Méndez va arribar esverat com sempre al despatx amb el seu maletí descosit. Va iniciar el *briefing* on no semblava que la situació hagués canviat massa. No hi havia rastre del capellà que els va agredir a la fruiteria i les investigacions semblaven en un punt mort. En Dani va preferir esperar a tenir dades més concretes de la presència de la senyoreta Orloff a Eramprunyà abans de fer cap comentari. Tot i així, es va adonar que en Méndez tenia una línia d'investigació que li feia més el pes: en Gérald Brancovan. El fet que s'hagués interessat per la fusta del *Galió* poc abans que l'arqueòleg l'hagués tret de forma il·lícita del Museu, i que haguessin ingressat una bona quantitat de diners al compte bancari de la senyoreta Orloff, li semblaven motius suficients per a tenir-lo molt en compte.

La figura del francès és força enigmàtica tot i la seva fortuna. Poc se sabia d'aquest multimilionari de naixement, tret que és poc amant de les aparicions en públic. Tenia propietats a tot el planeta i la seva empresa Brancovart és puntera pel que fa a la compravenda d'obres d'art. És conegut que pateix una malaltia degenerativa poc corrent que limita força els seus moviments, i hi havia certa controvèrsia sobre la seva edat exacta.

En Méndez va treure del maletí el diari del dia anterior i el va obrir per una plana on s'anunciava l'exposició de la seva col·lecció d'art a l'Hotel Arts de Barcelona.

—Aquest individu és gairebé intocable. Si a la premsa li costa arribar a ell amb tots els seus recursos, imagineu el que seria que respongui davant d'un jutjat en un cas com aquest, on no tenim proves de càrrec contra ell. Els seus advocats el protegiran i les Comissions Rogatòries Internacionals entre jutjats de diferents països poden no donar el resultat esperat. Tenim una oportunitat en aquest acte, on a diferència de la majoria d'exposicions que fa arreu del món, hi serà present —va dir mirant-los a tots sense deixar d'assenyalar l'article del diari—. Dani, hi aniràs tu. Costa, tu ajudaràs la resta de l'equip a la recerca del capellà que ens va atonyinar. Seguiu revisant imatges de metro, ferrocarril i establi-

ments propers, alhora que mantenim la vigilància a la zona per si el veiem aparèixer.

Tots van assentir i van posar fil a l'agulla. En Dani va passar gairebé tot el matí investigant la figura del francès. Articles de premsa, propietats... No tenia més família més enllà del seu fill, que es trobava en parador desconegut, però sí avantpassats influents que li havien llegat una col·lecció única d'obres d'art: Rubens, Van Gogh, Caravaggio, Picasso, Cézanne, Matisse, Modigliani, Dalí i molts altres artistes de diferents èpoques i estils. Tots ells d'un valor incalculable. També era el propietari de dues obres de l'artista Giorgio Barbarelli da Castelfranco. L'autor del díptic que viatjava amb ell a bord del *Galió Daurat* el dia que presumptament es va enfonsar en alta mar. Ara, però, se sabia que el *Galió* es va enfonsar arran de la costa catalana. Volia dir que potser ell i la seva obra mestra es podien haver salvat? En Dani es preguntava si aquest dubte havia despertat també la curiositat d'en Gérald Brancovan i per aquest motiu voldria fer-se amb la fusta del *Galió Daurat* a qualsevol preu i amb el seu mapa indesxifrable fins a la data.

En Dani va començar a elaborar un diagrama on situava els fets i les persones investigades. Era una pràctica habitual en ell cada vegada que treballava en un cas. Li era de gran ajuda a l'hora de situar-se; després, el penjava a la paret del darrere de la seva cadira. La figura central: en Gérald Brancovan. Va enganxar la seva fotografia al centre del diagrama mentre la seva ment preparava el següent moviment. La seva concentració era tal que no va advertir el so del telèfon fins a la tercera trucada. Era en Jesús:

—Hola, Dani. Tinc informació interessant. No ha estat fàcil; no és el tipus d'informació que trobes a la Viquipèdia, saps? He hagut de recórrer a un dels contactes que tenim a Patrimoni Històric. És una eminència en història de l'art antic, t'ho ben asseguro.

—No esperava menys de tu... —va dir en Dani amb un somriure.

—Sembla que en Giorgione havia viatjat al castell d'Eramprunyà durant la segona meitat del segle xv per a fer un encàrrec de la família March: una família de cavallers i poetes molt influents en aquella època. Possiblement el retrat d'algun d'ells, que tampoc ha arribat als nostres dies. És ben curiós que el *Galió* on viatjava en Giorgione s'enfonsés més tard en una zona tan propera al mateix castell, no creus? —En Dani va respondre amb un so d'afirmació pensatiu i en Jesús va continuar—. N'hi ha més: és possible que el *Galió* s'hagués enfonsat durant la Guerra de les Remences, on el mateix castell va quedar malmès de manera irreversible. La pregunta és: què hi feia, allà, el *Galió Daurat*? Potser en Giorgione va fer una amistat més gran amb els March de la que es coneix.

—Això és tot? —va demanar en Dani.

—Et sembla poc? —va respondre en Jesús amb certa decepció.

—No, amic meu. Has fet una molt bona feina. Te'n mantindrè informat.

En Dani va penjar el telèfon i acte seguit va fer girar la cadira per dirigir-se a l'Agustí:

—Necessito els plànols del castell d'Eramprunyà. Pots trucar a l'Ajuntament de Gavà i dir-los que vaig cap allà?

—I amb qui vols parlar?

—M'és ben igual. El regidor de cultura o la persona que s'encarregui de l'arxiu municipal —va respondre en Dani mentre es dirigia ràpidament a la sortida posant-se la jaqueta amb més aviat poca traça.

En arribar a l'Ajuntament de Gavà el van fer esperar una bona estona a la recepció, tot i haver avisat de la seva visita. En Dani era un home educat i pacient. No era dels que pretenia que tothom deixés el que estava fent per atendre'l; sabia molt bé que no era el

melic del món i que tothom havia de respondre de la seva feina. Però la senyoreta que hi havia a la recepció semblava reticent a la seva persona des del moment en què havia mostrat la credencial. A més, mentre en Dani esperava, ella feia tot el possible per eludir qualsevol contacte visual amb ell. Amagava els ulls entre les llargues pestanyes i unes ulleres força extravagants, alçant el coll de forma poc natural; com qui vol mantenir ferma la seva posició.

En Dani va esperar que hagués acabat d'atendre les persones que feien cua, pensant que en aquell moment ella es decidiria a atendre la seva petició. En canvi, es va quedar perplex en veure que en acabar es va posar a fer fotocòpies. En aquell moment en Dani va considerar que ja n'hi havia prou.

—Senyoreta... —va dir amb cara de pocs amics—, fa més de mitja hora que li he demanat poder parlar amb la persona que gestiona l'arxiu municipal, i encara no ha fet ni el gest de trucar a ningú. Seria tan amable d'indicar-me almenys on es troba l'arxiu i si cal ja hi aniré jo a picar a la porta?

—Sí, miri... Tots tenim feina, sap? —va respondre la funcionària sense mirar-lo i amb un to de veu impertinent.

En Dani va passar a l'altra banda del mostrador sense demanar cap tipus de permís i es va apropar a aquella noia lentament, mentre ella llençava protestes que s'ofegaven en la mirada d'en Dani, ben diferent de la que tenia uns segons enrere. Aquella noia va retrocedir un parell de passes. Un dels nois que treballava allà i que seia a poca distància de la funcionària va fer el gest d'aixecar-se per intervenir.

—Senyor, vostè no hi pot entrar, aquí...

Però en Dani li va clavar els ulls i el va assenyalar amb el dit sense dir-li res. El noi va tornar a seure. No tenia aspecte de ser un milhomes. Semblava l'informàtic de l'Ajuntament. En Dani es va tornar a dirigir a la funcionària impertinent.

—Què passa, senyoreta? No li agrada la feina que fa? Que potser no valem per estar de cara al públic? Ho hauríem d'haver rumiat abans, no?

—A mi m'agrada molt la meva feina! —va respondre ella subjectant els folis que fotocopiava sobre el pit, i amb els ulls vidriosos.

—Molt bé. Així doncs, què és el que no li agrada? La Policia? Li han posat alguna multeta i ara vol pagar-ho amb mi creient erròniament que aquí és vostè qui mana? És així? —La noia va vessar les primeres llàgrimes de ràbia, mirant ara fixament en Dani. Però quan tot just obria la boca per respondre-li, en Dani la va interrompre—. M'importa un rave! On és l'arxiu municipal?

—A la segona planta —va respondre ella amb un fil de veu.

En Dani va pujar a la segona planta i va seguir els rètols que indicaven la ubicació de l'arxiu. Va trucar a la porta i va entrar. Allà hi havia una senyora de mitjana edat, però amb el cabell molt canós. Portava una bata blanca i unes ulleres rodones a través de les quals va mirar en Dani i el va fer passar. El tracte que va rebre per part d'aquesta funcionària va ser ben diferent. Es deia Olga i era historiadora. Ella sí que semblava gaudir molt de la seva feina. En Dani va sol·licitar còpia de tots els plànols de què disposaven del castell. Ella va accedir-hi, i la passió per la seva professió la va empènyer a preguntar per a què volia els plànols d'un castell en ruïnes un policia d'investigació. En Dani va donar la resposta habitual. Aquella que en el decurs d'una investigació no es podien donar massa dades per no comprometre l'assoliment dels objectius marcats. L'Olga ho va entendre sense problema.

—Agent, esperi... —va dir quan en Dani es disposava a marxar amb les còpies dels plànols que l'Olga li havia donat—. Hi havia un altre plànol que ja no es conserva, però disposem d'una fotografia en un llibre que cataloga els béns de la vila. —L'Olga

va treure el llibre al qual feia referència i el va obrir per la pàgina que mostrava el plànol desaparegut.

—És una mica diferent de la resta —va observar en Dani—. A més, aquí hi diu castell Rodanas.

—Sí, és el nom amb què es coneixia el castell abans d'anomenar-lo d'Eramprunyà. És el mapa més antic que tenim. Fixi's aquí, ens assenyalava una estança de la qual ja no en queda res. Formava part del castell palau gòtic. Ho veu? El conjunt consta de tres recintes fortificats. Aquest és el principal, situat a 402 metres d'altitud.

—Vist així, m'és d'alguna manera familiar —va dir en Dani pensatiu.

—Doncs, tret que hagi llegit aquest llibre, ho veig complicat. No surt enlloc més —va dir l'Olga rient mentre assenyalava la fotografia.

En Dani va girar el llibre i el va posar a l'inrevés. De sobte va obrir els ulls com unes taronges i es va furgar la butxaca de la jaqueta, d'on va treure la còpia de la fotografia de la fusta del *Galió Daurat*, la que contenia aquella espècie de mapa. Les traces marcades a la fusta semblaven imitar el plànol antic del castell. No es podia negar que hi havia coincidències suficients per a valorar-ho. A més, hi havia una creu marcada al lloc on suposadament es trobaria l'estança que ja no es conserva.

Va sortir disparat cap al despatx una vegada havia fet una fotografia del plànol amb el mòbil. Conduïa amb una mà mentre intentava escriure un missatge al telèfon d'en Jesús i després el mateix al de l'Elsa: «Crec que tinc alguna cosa. T'espero a les ruïnes del castell d'Eramprunyà».

En Dani va arribar al primer al castell. Volia posar-hi els peus abans que la llum del sol no el deixés orfe en aquell emplaçament, que segurament molt poc hauria canviat amb el pas dels segles. El castell coneix milers d'històries de persones de diferents èpoques entre les seves ruïnes i, encara ara, és capaç d'aguantar

dempeus mentre la llum del sol es consumeix al vesprejar i el recobreix d'aquell color que li recorden els seus anys daurats.

En Dani es va situar a la part on hi havia marcada una creu a la fusta. On presumptament hi hauria hagut una altra estança. No hi havia res més que vegetació i fang sec. Mentre buscava van arribar primer l'Elsa i després en Jesús. Ambdós es van emocionar amb la pista d'en Dani. La pregunta era què havien de buscar allà que no s'hagi trobat en més de mil anys d'història i de petjades a través del temps.

—No us sembla com si tota aquesta bardissa l'haguessin amuntegat? —va apuntar l'Elsa.

—Potser tens raó, Elsa —va dir en Dani posant-se els guants de pell per no punxar-se.

Acte seguit es va posar a apartar la bardissa. L'Elsa tenia raó. Una part estava sobreposada, i just a sota d'aquesta part semblava que algú havia remogut la sorra.

—Aquí algú hi ha fet excavacions.

En Dani va començar a remoure la sorra cap a l'exterior, deixant la roba que portava feta un nyap. De sobte, va topar amb una superfície més dura: una fusta. Algú l'havia deixat allà expressament. La va apartar fent molta força; pesava molt.

—Veniu! Mireu això.

En Dani va encendre la llanterna que sempre porta a la jaqueta.

—Què dintre és, això? —va preguntar l'Elsa.

—És una sitja de pedra. És preciosa! —va respondre en Jesús, que en veure que en Dani i l'Elsa desconeixien el terme va mirar de ser més específic. És semblant a un pou. Es feia servir antigament per guardar-hi aliments. Devia quedar enterrada amb els anys.

—Doncs algú l'ha desenterrat i està buscant alguna cosa. Hi ha uns tres metres de terra excavat, i és recent —va etzibar en Dani.

—La senyoreta Orloff —va apuntar l'Elsa mentre en Dani i en Jesús es miraven i assentien mútuament.

En Dani va trucar a en Méndez perquè activés la Unitat de Subsòl. Li va costar molt convèncer el cap, i, de fet, no ho va aconseguir fins que va explicar tots els detalls que s'havia guardat fins a tenir alguna cosa més concreta. No va començar a escoltar-lo fins que va recordar-li que, sigui el que sigui el que buscaven aquelles persones en aquella sitja oculta, estaven disposats a matar per aconseguir-ho. I que possiblement en G  rard Brancovan hi estaria al darrere. Havien d'aprofitar els mitjans que ofereix la Unitat de Subsòl per posar-se un pas per davant dels delinqüents.

En Dani va proposar muntar vigilància amb agents uniformats del torn de nit al camí que porta al castell per evitar que la senyoreta Orloff o qualsevol altre pogués continuar excavant aquella sitja misteriosa que s'havia mantingut oculta durant segles. En Méndez hi va accedir.

Havent abandonat ja el castell d'Eramprunyà, en Dani no va anar al bar d'en Connor aquella nit. Volia arribar el primer l'endemà per parlar amb els companys de la Unitat de Subsòl i explicar-los les seves sensacions. Va descongelar unes croquetes a la paella i es va plantar davant del televisor, que feia dies que no engegava. A l'arribar més d'hora a casa va poder veure les notícies, on van anunciar l'aclamada exposició del senyor Brancovan a l'Hotel Arts. També van mostrar una imatge de la seva arribada. La seva pell era p  l·lida com la neu i el portaven en una cadira de rodes. Sembla que el seu estat de salut era molt feble.

La son el va atrapar al mateix sofà. Igual que la foscor m  s crua va atrapar el cel i va endinsar-se per les finestres del menjador. Finestres com les que s'obrien en el seu món de somnis. L'Elsa, la sang i aquells ulls brillants que el miraven als peus de la mort.

CAPÍTOL 10

El castell d'Eramprunyà s'alçava entre penya-segats, amb els rajos del sol encara a mitja llum filtrant-se pels seus finestrals, i amb vistes al delta del Llobregat. Segurament hauria estat testimoni de com la natura havia enfonsat primer sota el mar i després a terra ferma el *Galió Daurat* a la zona de Les Sorres, i amb ell el secret que semblava amagar sota les seves pròpies ruïnes. Les tasques per a desenterrar la sitja van ser més costoses del que en Dani podia imaginar en un primer moment. Cada metre que avançaven a les seves entranyes es feia més complicat treure la sorra del seu interior. És evident que no és una zona de fàcil accés, per la qual cosa no disposaven del millor material per a fer l'excavació. A més, la sitja va resultar ser més profunda del que havien previst, així que l'equip de muntanya i els operaris municipals van treballar-hi durant tot el dia.

En Dani, per la seva banda, s'havia mantingut a la zona del castell durant tot el dia, i ja ben entrada la tarda va aparèixer de nou en Jesús, que no s'ho volia perdre.

Cap a les set de la tarda ambdós van sentir uns crits; semblava que havien trobat alguna cosa a la sitja. Van córrer fins als peus de la mateixa i van sentir un dels homes que era a l'interior, el qual no podien ni arribar a veure per la profunditat a què es trobava.

—No és una sitja —cridava algun dels agents que s’havia endinsat—, sinó un túnel que porta a una espècie de cambra mortuòria. Hi ha alguna cosa més! Crec que és una espècie d’arca —deia l’eco de la seva veu.

Els agents van fer servir els arnesos i les cordes de què disposaven per pujar-la a la superfície. En fer-ho, els ulls dels presents van observar com aquella peça tan antiga, confeccionada a base de materials vastos i pesats, i guarnit amb elements de la flora i la fauna, ressorgia centenars d’anys després que algú l’hagués dipositat en aquella cambra. El cert és que estava en un estat lamentable.

Els telèfons mòbils van començar a funcionar de forma estrepitosa. Tothom tenia algú a qui informar. Els agents d’Homicidis, Patrimoni Històric, Subsòl i els operaris enviats per l’Ajuntament posaven al corrent els seus caps de la troballa i discutien entre ells la conveniència d’obrir-lo allà mateix o de portar-lo a un lloc més segur. Finalment van decidir obrir-lo, i en funció del seu contingut es decidiria quin seria l’emplaçament més adequat per a la seva custòdia. L’arca va ser oberta sense dificultat amb una pota de cabra. En fer-ho, van poder contemplar com el material vastament construït quedava atenuat amb un interior recobert de teixits tous que custodiaven alguna cosa embolicada també amb teixits naturals, que no havia escapat al pas del temps. Els agents van retirar l’embolcall amb cura de no fer malbé allò que protegien: eren dues tapes d’ivori amb relleus d’escenes litúrgiques cristianes que van deixar-los a tots bocabadats.

—Déu del cel —va dir en Jesús, empal·lidint com si hagués vist un fantasma. Va fer unes passes endavant per ser el primer de tocar aquelles tapes, que en obrir-se com si fos un llibre van descobrir una pintura extraordinària a cada banda del díptic que s’obria de nou com si acabés de renéixer—. És el díptic desaparegut... És *El Portal* de Giorgione!

Aquelles paraules quedaran per sempre gravades a la memòria dels presents, que, tret d'en Jesús, encara no eren conscients de la troballa que acabaven de fer. De fet, alguns com en Dani feien servir el cervell en una altra direcció. Lluny de valorar artísticament o econòmicament l'obra, ara sí, es va inclinar a pensar que en Gérald Brancovan estava al darrere de tot.

L'obra era una pintura a l'oli sobre taula d'unes mides de 142 x 75 cm per cadascuna de les taules. En cadascuna s'hi representava un paisatge molt semblant a l'obra *La tempesta* del mateix Giorgione, tot i que en un cantó de la taula el paisatge es representava amb normalitat i a l'altre cantó tant el paisatge com els personatges es representaven endimoniats.

El fet és que aquella troballa suposava un fet extraordinari a nivell històric i artístic: una obra pictòrica desapareguda feia centúries i que se suposava perduda acabava de reaparèixer als ulls del món des d'una estança oculta d'aquell castell que resistia el pes dels segles enlairant les seves ruïnes al cel. Lògicament sorgirien preguntes: Qui va amagar una obra d'art allà i per què? Quina relació tenia el *Galió Daurat* amb un mapa del castell gravat en una de les seves fustes?

El que estava clar és que si en Giorgione era una de les figures més enigmàtiques de la història de l'art això no faria més que encendre aquelles flames de misteri que envoltaven la seva figura.

En Dani pensava en com podria relacionar en Brancovan i la senyoreta Orloff amb la mort de l'arqueòleg, que d'alguna manera semblava que havia arribat a desxifrar el mapa a la fusta del *Galió*.

Pel que fa al díptic, van decidir posar-lo en mans del Museu Nacional d'Art de Catalunya. Una entitat que pels seus mitjans tècnics i professionals qualificats era el lloc més idoni per a dipositar l'obra. La iniciativa va ser d'en Jesús; la Unitat de Patrimoni Històric tenia estreta relació amb la direcció i el personal

del MNAC, amb el qual havien col·laborat en multitud d'ocasions. Allà seria objecte d'un estudi acurat i gaudiria de les millors condicions de cara a la seva conservació, i, si escau, la seva restauració. En Jesús estava exultant. No deixava de repetir «Sou conscients del que hem fet avui?».

La cúpula del cos va decidir enllestir les gestions abans que els membres de la premsa posessin els seus nius sobre la teulada d'un cas que encara era lluny de ser resolt. En el decurs d'una investigació una de les coses que menys convenen és que es facin públics detalls que posin sobre avís els autors. Però en un cas així, on hi participen diverses entitats autonòmiques i locals i amb un descobriment d'aquelles magnituds, era molt poc probable que la notícia no es filtrés. En poques hores els mitjans de comunicació se'n feien ressò: ràdio, televisió, internet i premsa escrita volien saber en quines condicions havia aparegut una obra de la qual fins feia unes hores només se'n coneixia una llegenda que deia que havia desaparegut feia segles en alta mar. També volien saber la identitat del policia que havia fet el descobriment, però en Dani Rando es mantenia aliè a tot aquell rebombori. Només tenia una cosa al cap: l'exposició i el còctel que se celebraria l'endemà a l'Hotel Arts; una oportunitat d'or per a conèixer en Gérald Brancovan, el propietari de Brancovart.

Feia estona que la matinada havia atrapat el rellotge de la seva tauleta de nit, quan en Dani va arribar a casa de la feina. Va seure al llit un instant després de deixar la jaqueta al penjador. Aquest va ser el primer moment de plaer del dia; el segon va tenir-lo a l'alliberar els peus de les sabates. Per últim, es va treure l'arma oficial de la funda i també la personal que portava al turmell. Va recolzar-se sobre els genolls un instant i va alçar el cap en direcció a l'armari. Allà hi tenia una americana que feia anys que no es posava i que tornaria a fer-li servei per assistir al còctel d'en Brancovan. Va fer un esforç més per aixecar-se i va obrir-ne

la porta. Allà seguia l'americana; tan òrfena com l'havia deixat. Va acariciar-la suaument recordant l'última vegada que la va dur posada: el casament del seu cosí, i li va venir al cap la seva filla i el vestit blau que portava aquell dia. Va tancar la porta i també la nostàlgia per deixar-se caure sobre el llit; vestit, i amb la llum de la lluna il·luminant a través de la finestra els seus ulls pobres de llàgrimes. Ulls que es tanquen; somnis que comencen. I, en qüestió de minuts, els llavis d'en Dani murmuraven el nom de l'Elsa ofegat contra el coixí: el tot terreny, el terrabastall d'un foc creuat, sang...

Al matí següent en Dani i l'Elsa havien d'anar al MNAC per a concretar detalls de la col·laboració d'ambdues entitats. Van quedar a les 13.00 h. El Museu va donar màxima prioritat a aquest tema, amb la qual cosa ja els podrien informar del resultat d'alguns dels estudis que havien dut a terme amb la que, suposadament, era l'obra de Giorgione. Allà es trobarien amb en Jesús.

Els agents van arribar a l'edifici: un palau construït entre el 1926 i el 1929 per a l'Exposició Internacional de Barcelona del 1929 i que des del 1934 és la seu del MNAC.

Les seves magnituds (té una superfície de 32.000 m²) i el seu estil, on el renaixement i el barroc conflueixen sobre la muntanya de Montjuïc, li donen un aspecte senyorial. L'edifici es troba coronat per una cúpula el·líptica a la part central, i les cascades i els brolladors de l'escalinata del Palau conviden els visitants entre nou grans projectors que emeten uns intensos feixos de llum que escriuen el nom de la ciutat al cel.

Si l'exterior del palau és majestuós, l'interior no és menys impressionant. Al contrari que a l'exterior, hi regna un estil noucentista on diversos artistes catalans hi van desembocar el seu talent deixant embadalits els seus visitants en un viatge visual que els porta des de les escalinates a les cúpules.

En arribar van estacionar els vehicles policials a la part posterior de l'edifici, on hi ha un espai destinat a serveis diversos del propi museu. L'equip de Registre i Conservació esperava la visita dels tres agents. Van accedir a l'interior, on hi havia una sala immensa en què es troba la recepció. Allà van demanar per la Susanna López, cap de l'àrea de Registre i Exposicions, que uns minuts més tard va arribar a la planta principal en un ascensor de cristall provinent del pis superior. En Jesús es va fer càrrec de les presentacions; i així tots plegats van baixar per un muntacàrregues gegantí fins a la sala on es trobava *El Portal* de Giorgione. Una sala que disposa de les condicions ambientals més idònies a l'antiguitat i l'estat actual de l'obra. El personal del Museu estava visiblement entusiasmat. La Susanna va explicar als agents que l'obra es trobava en un estat de conservació notable, tenint en compte que ha estat soterrada durant cinc segles. No deixaven d'admirar-ne la qualitat dels detalls. La delicadesa de la pinzellada d'en Giorgione els deixava bocabadats.

—Sembla que no tenen gaires dubtes de la seva autenticitat —va dir en Jesús, esperant que així fos. D'altra banda la troballa no tindria el valor que tothom li donava.

—No hi ha motius per pensar que no és així —va respondre l'Ernest, un dels membres del sector de conservació. De baixa estatura, només tenia cabells als cantons i a la part posterior del cap, però els tenia una mica llargs i estranyament rígids. Portava unes ulleres fines i una bata blanca, i obrint els braços en creu sobre l'obra però sense tocar-la, va dir—: A nivell físic les anàlisis confirmen que és una obra d'època i a nivell tècnic crec que es tracta indubtablement del traç d'en Giorgione.

—Hi ha més sorpreses —va dir la Susanna amb un somriure enigmàtic—. L'obra ha estat sotmesa a proves radiològiques. Significa que podem veure les diferents capes que hi ha sota la pintura. Allò que no es pot veure amb els ulls, just com la radiografia

que et fa un metge. Gràcies a aquestes proves podem detectar retocs en la pintura com va passar amb *El cavaller de la mà al pit* del Greco, on es va poder veure que originalment havia pintat la mà més avall. També podem detectar coses com signatures afe- gides amb posterioritat que posen en dubte l'autenticitat de les obres i, com en aquest cas, si l'artista en qüestió va pintar l'obra a sobre d'una pintura anterior. En aquest cas hem pogut detectar que en Giorgione va pintar el paisatge endimoni- at d'*El Portal* a sobre del retrat d'una dona.

La Susanna va mostrar una fotografia del retrat que s'amagava sota l'obra més significativa d'en Giorgione. No es podia veure perfectament, més aviat era com veure a través del besllum que creua un cos translúcid. En tot cas, era cert que hi havia una figura femenina: jove, de cabells rogencs i amb un contrast sorprenent entre la seva bellesa, i una manera un tan macabra de representar-la. Tenia el contorn dels ulls desdibuixats, enfosquits; la pell pàl·lida com la claror de la lluna i unes faccions tan fines com absents d'innocència.

—Aquesta obra ens permetrà conèixer moltes coses sobre la figura d'en Giorgio Barbarelli da Castelfranco. El fet que es conservin tan poques obres d'ell el converteix en una figura molt enigmàtica —va dir el conservador mentre els seus ulls grisos brillaven d'emoció.

A quarts de sis de la tarda en Dani ja havia tret l'americana de l'armari. Abans, intentava recordar com es feia el nus de la corbata, tot arrufant el nas en veure el resultat davant del mirall. Aquella tarda era el còctel que en Brancovan havia organitzat a l'Hotel Arts i volia tenir bona presència, tot i que certament el fet que l'Elsa l'acompanyés el motivava encara més. Havien quedat al despatx, i des d'allà sortirien en un cotxe de la “casa”.

En Dani va arribar abans. Aquell dia no va furgar entre la paperassa del despatx; ni tan sols va seure. Es va passejar per aquell

terra de color pissarra que feia més visible la pols acumulada. Mirava a través de la finestra com els rajos de sol, més fràgils a aquella hora de la tarda, acaraven delicadament la seva pell fent-li sentir certa pau. El cert és que ben afaitat semblava uns anys més jove, i havia escurat la gomina d'un flascó que devia fer anys que tenia en un calaix del bany, per pentinar-se els cabells enrere.

En Dani va sentir un so ascendent sobre el terra del passadís que cruixia una mica diferent. Sense cap dubte, era el pas dels talons allargats de les sabates de vestir de l'Elsa. En Dani va respirar profundament sense girar-se. Com si no l'hagués sentit arribar.

—Caram, senyor Rando, si que s'ha posat elegant —va dir l'Elsa en entrar. En Dani es va girar com si l'hagués agafat per sorpresa. En fer-ho, va veure l'Elsa amb un vestit vermell; ajustat i elegant. Les sabates eren tal com les havia imaginat al sentir-les, i ara ja sabia que eren de color vermell, com el vestit. Tenia els cabells recollits, es notava que havia anat a la perruqueria, i a tot plegat s'hi afegia un toc de maquillatge: ni poc ni massa.

L'Elsa es va apropar a ell i en Dani va sentir l'olor del seu perfum. Aquest sí que era el de sempre.

—Què tal si posem bé aquesta corbata?

L'Elsa va desfer el nus que havia fet en Dani amb les seves mans graponeres i el va tornar a fer. La distància era curta, i en Dani es mantenia tan immòbil com podia. Se sentia incòmode i alhora pertorbat. Com si fos un ocell presoner d'una gàbia que no volia tornar a veure. L'Elsa va acabar de fer el nus i va alçar la mirada directament als ulls d'en Dani. Els seus s'havien tornat més clars, com si la llum del capvespre obrís una passarel·la directa a la seva ànima a través d'aquelles dues maragdes que intentaven fer el mateix a través dels ulls foscos d'en Dani. Aquest els va tancar un instant i en obrir-los va dir:

—Anem passant?

—Sí, és clar —va respondre l'Elsa.

En Dani va fer el mateix que feia amb el dolor: tancar les portes de bat a bat i pensar en la feina. El seu subconscient va apartar la seva de la de l'Elsa, però aquesta perduraria tota la tarda a la seva memòria.

Van arribar a l'Hotel Arts: un dels millors de Barcelona. La seva estructura s'il·luminava majestuosa fins a l'àtic, on es trobava allotjat en G rald Brancovan. Des d'all  podria observar com el cel i el mar es troben en harmonia a l'horitzó, envoltats d'un espai luxós, mentre els llums grocs de la ciutat es passegen entre les cruïlles com fi fossin rierols de lava candent. Es respirava un ambient festiu. La gent més influent i culta de la ciutat hi seria present. En Dani i l'Elsa es van presentar a l'entrada de l'hotel on hi havia força personal de seguretat. Tot i aix , no els van demanar cap tipus d'invitació;  s més, des d'all  els van indicar quina era la sala on se celebraria el c ctel posterior a l'exposició. A l'entrada de la sala, però, la cosa va ser ben diferent. Hi havia dos "armaris" vestits amb americana i pantalons negres que tenien cara de pocs amics. En Dani es va fixar que ells s  que demanaven invitacions a l'acte a les persones que hi volien accedir.

—Problemes —va dir en Dani a l'Elsa a cau d'orella.

—Bona nit —va dir un d'aquells individus ros i de cap quadrat, amb accent de l'est d'Europa i un to de veu educat—. Tenen invitació?

—No. No en tenim —va dir en Dani sabent que hauria de recórrer a la credencial; hauria preferit no fer-ho per no cridar l'atenció de ningú—. Som Mossos d'Esquadra, de la Polícia Judicial.

—Molt em temo que es tracta d'una festa privada, agents —va dir aquell cap quadrat sense la m s mínima intenció de deixar-los passar.

—M'és ben igual si és una festa privada, senyor. Li estem dient que hem d'entrar —va respondre en Dani fent un pas endavant.

—Tenen una ordre? —va dir l'individu mentre uns altres tres membres de seguretat s'apropaven en detectar el conflicte.

—No necessitem una ordre. No entrarem pas en una habitació de l'hotel, sinó en un espai d'accés al públic. Però ara no tinc temps d'ensenyar-li com funciona la llei. Per última vegada, hem d'entrar a la sala. Estem investigant un fet greu tutelat per un jutge; estem legítimats a entrar i ho farem.

—S'ha adonat que en som cinc? —va respondre aquell individu, desafiant.

—No són cinc —va respondre en Dani amb serenitat, fent un pas més per situar-se a poc més d'un pam d'aquell home—. Son quatre, perquè vostè caurà el primer.

En Dani sabia que no tenia cap possibilitat contra aquells homes; potser ni tan sols amb el cap quadrat, però era conscient que havia de mostrar-se ferm. De fet, aquell home es va mostrar contrariat per la seva resposta. En tot cas, l'Elsa va decidir canviar la tàctica:

—Dispensi, senyor. Només hem de parlar amb una persona que ha accedit a la festa. Si s'hi fixa, no hem vingut d'uniforme per no cridar l'atenció. No ens interessa, i a vostès tampoc. És igual si són cinc; nosaltres serem deu, vint, trenta o els que calguin. Si ho posen difícil omplirem aquest recinte d'agents uniformats i després haurem d'explicar-li al seu cap que tot ha estat culpa seva. M'entén per on vaig?

Aquell individu va fer un pas enrere, es va girar i va fer algun comentari a través del comunicador que duia penjat a l'orella amb un petit micròfon a prop de la boca. Era evident que estava comentant el tema amb algú que li donava ordres. Acte seguit, es va girar amb la mirada perduda en senyal de disconformitat,

i fent un pas al costat, va dir: «Endavant». Els altres membres de seguretat van fer el mateix, permetent l'entrada als dos agents.

—Què volies? Enfrontar-te al monstre de *Frankenstein*? —va dir l'Elsa deixant entreveure un riure dissimulat i agafant-lo del braç una vegada ja havien accedit a la sala.

—Què puc dir? La teva tàctica ha estat molt més efectiva. M'has derrotat i a ells també —va respondre en Dani, a qui el va envair una brillantor estranya als ulls quan va notar el braç de l'Elsa agafant el seu. La seva mirada freda s'havia quedat allà amb aquells homes sense que ell en fos conscient en cap moment.

La sala era plena de persones influents. Un bon nombre de cambrers servien cava i vi, i també hi havia un servei de càtering de qualitat. La sala estava il·luminada per làmpades que penjaven dels altíssims sostres; tan antigues com senyorials. Els convidats portaven vestits dels millors dissenyadors del món. Aquest fet era advertit més aviat per l'Elsa, ja que en Dani estava molt desconectat del món de la moda. De fet, no s'hi havia connectat mai. Molts d'ells parlaven de la troballa del díptic d'en Giorgione. Que poc imaginaven que en tenien l'artífex tan a prop. En Dani, per la seva banda, no deixava de mirar a tots cantons. L'única cosa que el motivava a ser en aquella sala era trobar en Gérald Brancovan.

Va passar més d'una hora; a en Dani li va semblar molt més, però el fet és que en un moment determinat, un dels convidats que va resultar ser membre del Departament de Cultura va demanar atenció als assistents amb una copa de cava a la mà:

—Un moment d'atenció, si us plau. Durant uns dies tindrem el privilegi de gaudir d'una de les millors col·leccions d'art que existeixen al món. La col·lecció Brancovan: alimentada a través dels temps per la família que porta el seu nom. Ha begut de totes les fonts, de tots els corrents artístics. Una col·lecció on descansen part de les ànimes dels millors artistes de la història, impreg-

nades pinzellada a pinzellada sobre llenços en els quals un dia hi van vessar els seus pensaments; el seu món interior. I, tot plegat, gràcies a l'home que els presentaré a continuació, ja sense més dilacions. Senyores i senyors, amb tots vostès, Gérald Brancovan.

En Brancovan va entrar per la mateixa porta que tant els havia costat creuar a en Dani i l'Elsa. Va aparèixer amb un bastó, però caminant per ell mateix. Era més alt del que en Dani havia imaginat. La seva pell era blanca, malaltissa, tenia el cabell de color cendra i les mans molt fines. En entrar va saludar tímidament aixecant el braç, sense mirar al front, i es va situar al costat de l'home que l'havia presentat. Quan van finalitzar els aplaudiments va alçar el cap i va observar els assistents. En fer-ho, va arrugar el gest; semblava que les llums de la sala li molestaven als ulls, i amb un to de veu més greu i potent del que es podia imaginar en un home en aquell estat, va dir:

—Bona nit a tothom. És un plaer per mi tornar a posar els peus en aquesta ciutat meravellosa, que s'ha vestit de gala per assistir a l'exposició de la meva col·lecció d'art. Com ja saben, l'art és la passió de la meua vida, però en realitat és molt més que això. L'art és l'expressió de l'ànima, la manera de fer tangibles aquelles esferes on només arriba la imaginació. És el camí cap a horitzons desconeguts, empíricament parlant. En realitat, coneixem només una petita part del que ofereix; les seves dimensions són encara una incògnita. Les seves magnituds romanen inexplorades pels seus camins intemporals. Jo només m'he dedicat a engrandir el llegat dels meus avantpassats i espero que el meu fill, que ara viatja per tot el món amb altres objectius, algun dia continuï alimentant el nostre llegat. Per ells, per l'art i per tots vostès voldria fer un brindis, i ara, beguin, ballin i gaudeixin, que avui estem de festa.

El públic va aplaudir entusiasmat. Tothom va quedar meravellat del domini que tenia en Brancovan de la nostra llengua.

Aquest fet va agradar, tot i que és un fet conegut que es tracta d'un home molt culte i que domina un nombre considerable de llengües. Sobretot les romàniques. Però a en Dani li va semblar que les seves paraules destil·laven un cert to de misteri. Com si hi hagués molt més darrere d'aquell discurs ensucrat.

Molts dels assistents es van apropar a ell per conèixer-lo en persona. En Brancovan no semblava del tot còmode. Es notava que és una d'aquelles persones que no gaudeixen d'aquest tipus de situacions socials. Tothom sabia que no era amic de les càmeres ni de la vida pública, sinó de tancar-se a la seva mansió a l'extraradi de París, o de qualsevol altra de les seves possessions. La vida i figura del propietari de Brancovart era una de les més difícils de perseguir per la premsa sensacionalista. També ho era el seu hereu, esmentat en el seu discurs, del qual no hi havia pràcticament informació.

En Dani i l'Elsa van preferir esperar el moment oportú: quant totes aquelles persones deixessin de sobrevolar-lo a ell per sobrevolar els canapès i el cava. Tant d'esperar, gairebé els costa el contacte, ja que en Brancovan va decidir que havia arribat l'hora de girar cua per retirar-se a l'habitació. En aquell instant, en Dani va accelerar el seu pas i el va cridar:

—Senyor Brancovan. —Aquest i els dos homes que l'acompanyaven es van girar.

—Sí? —va respondre el milionari, més incòmode encara per haver d'interaccionar amb algú més quan ja creia que havia acabat.

—Disculpi. El veig molt millor que en el moment de la seva arribada a Barcelona. Té millor color de pell i pot caminar per si mateix.

—Sí. La meua malaltia em dona moments molt complicats i altres de treva.

—Molt emotiva la descripció que ha fet de l'art. Es nota que la passió per aquest món el porta a límits inimaginables.

—L'art és molt més del que la gent pensa —va respondre amb els ulls ara més enigmàtics que abans—. Com li diria... Veurà, si una mosca es posa sobre la branca d'un arbre, creu que arribarà a entendre algun dia que aquell arbre passarà per diferents estacions, canviant d'aspecte en el decurs de les mateixes i el perquè de tot plegat? I, sobretot, creu que serà conscient que aquell arbre té la seva pròpia vida? Probablement no, tenint en compte la vida tan curta de la mosca i la seva limitada capacitat intel·lectual. Més o menys és el que li passa a la humanitat amb l'art i amb molts altres aspectes de la vida. En desconeixem els límits.

—És clar... Molt interessant, la veritat. Però a mi m'agradaria saber què en pensa, de la troballa d'*El Portal* d'en Giogione —va preguntar en Dani.

—Sí. Vostè i la meitat d'aquesta sala —va respondre de forma seca—. Em sembla que és una troballa excepcional, evidentment.

—És clar... Bé, li preguntava perquè està vostè en possessió d'algunes de les obres supervivents d'aquest artista, a part del díptic, és clar, i suposo que n'estarà interessat.

—Sí, ho estic. Ara, si em dispensa, la meua salut no és de ferro i necessito descansar.

—Bé. No ha contestat a la meua pregunta, però suposo que no cal respondre el que és evident. Només una cosa més, senyor Brancovan. Estaria disposat a qualsevol cosa per aconseguir el díptic? A assumir qualsevol preu?

—Senyor Rando —va respondre, davant la sorpresa dels agents en veure que coneixia en Dani—. Sorprès? Sí, sé qui és. El policia que va trobar l'obra d'en Giogione soterrada. El mateix que un dia va engarjolar l'assassí de les set claus... Sé per què fa aquestes preguntes; sé que investiga la mort d'aquell arqueòleg corrupte, però tret que tingui alguna cosa en contra meua que no siguin sospites, m'haurà de disculpar —en Brancovan va fer una pausa, i entre les mirades de males puges que els dos homes que

l'acompanyaven dedicaven als agents va fer un somriure inquietant amb els ulls immòbils sobre en Dani—. Li desitjo molta sort.

En Brancovan va creuar la porta acompanyat del seu bastó i dels dos goril·les que no se separaven d'ell; després, va desaparèixer.

—Ostres! Quin espant de tio. Has vist quins ulls tenia? Com un home amb aquesta aparença de cadàver pot tenir la mirada tan penetrant?

—Sí. Juraria que m'ha amenaçat de forma implícita. És intel·ligent, ja ho podíem esperar. Crec que portava lentilles de color. T'hi has fixat?

—No —va respondre l'Elsa—. M'ha semblat que tenia els ulls marrons. Qui es posaria lentilles de color marró? La gent se les posa de color blau o verd.

En Dani va arquejar les celles un instant sense respondre, i retrobant els seus ulls perduts en aquell pensament, es va mirar l'Elsa. Aquesta va somriure i li va dir:

—Aprofitem que som aquí i ballem una mica?

—Ostres —va respondre en Dani—. Jo de ballar no en sé gaire.

L'Elsa va agafar-lo de la mà i el va portar a l'espai destinat a pista de ball sense atendre el més mínim el que acabava de dir. En Dani no havia mentit: tenia molt poca traça a la pista de ball, però a l'Elsa li va agradar que fes l'esforç de complaure-la, tot i la vergonya evident que estava passant. En aquell instant no semblava aquella panna de glaç que s'estimava més passar desapercebut pels passadissos de la Comissaria. Semblava més aviat un xai a la mercè dels passos que marcava l'Elsa, a la qual li brillaven els ulls.

Més tard, van abandonar l'Hotel Arts i van entrar a un bar de copes. L'espai era modern; decorat amb gust. Tenia una barra

farcida d'ampolles més ben il·luminada que la resta del local, que només sortia de la foscor gràcies a uns fils de llum blava que semblaven sostenir-se en l'aire. En aquestes condicions, a les taules i cadires transparents es podia gaudir de certa intimitat, no es veia ni tan sols cap a on mirava la resta del món.

Ambdós van demanar un gintònic d'aquells ben elaborats: amb una copa de *baloon* freda i els glaçons grans, consistents per a evitar que es desfacin mentre l'assaboreixes. Servida lentament amb una cullera per no trencar les bombolles i potenciar el sabor dels seus components. El d'en Dani portava pell de llimona i regalèssia negra, el de l'Elsa pètals de rosa i maduixes. Ell recordava amb certa nostàlgia aquells temps en què podies acompanyar un moment com aquell amb una cigarreta sense ser mal vist. Tot i així, estava content d'haver-ho deixat. Ja no feia pudor de cendrer mal rentat, i no patia aquella tos matinera que feia les funcions d'alarma de la seva pròpia salut. En el decurs del segon gintònic ella va preguntar allò que feia estona que li ballava pel cap:

—Com t'agraden les dones, Dani? M'he fixat que no te les mires mai. És com si no anés amb tu.

—Doncs... Ben lluny, suposo —va respondre en Dani, que va mirar amb una ganyota l'Elsa i tots dos van esclafir a riure—. No, seriosament... No he tingut gaire sort amb les dones. No pretenc fer-me la víctima, possiblement elles tampoc han tingut sort amb mi. Com ho diria? Crec que el millor estat possible és estar en parella, si estàs bé. El pitjor és estar en parella si estàs malament; i, després, pots estar sol. És cert que no tens a ningú que et faci feliç, però tampoc et turmenten. A poc a poc ho acceptes, t'acostumes a la soledat i un dia assumeixes que no passarà res, i tampoc ho vols.

L'Elsa no semblava satisfeta amb aquella resposta. En Dani va pensar que potser estava sentint pena per ell: no era la seva inten-

ció. Uns segons més tard es va adonar que amb aquell discurs estava tancant les portes del seu cor; a l'Elsa inclosa. I aquella idea no el satisfia en algun lloc del seu interior. Ell, que havia donat per acabada la seva lluita en aquest camp feia tant de temps, va voler reaccionar, i gairebé sense pensar va dir:

—I tu? Què tal amb aquell company? Ja saps, el guapot.

L'Elsa va girar lleugerament el cap i va somriure. Semblava evident que després del gerro d'aigua freda que acabava de rebre aquell interès per la seva situació va ser com un raig de sol en un matí hivernal.

—Doncs... No gaire bé. Em va ser infidel amb una companya de la Comissaria de Mollet del Vallès.

—Caram! Em sap greu —va mentir en Dani—. És a dir... Com es pot estar amb una noia com tu i fer...?

En Dani se sentia com si caminés pel fang. Insegur, com fora de la seva àrea de confort. L'Elsa ara somreia amb els ulls més brillants, mentre en Dani pensava que era una llàstima no poder apreciar-ne el color amb tanta foscor. Però tan incòmode se sentia en aquell escenari movedís que va decidir córrer.

—En vols un altre? —va dir-li subjectant la seva copa buida, ben conscient que a l'Elsa encara n'hi quedava més de la meitat.

Van passar gairebé dues hores en què van parlar de moltes coses. Algunes més personals, però també de temes d'actualitat i, com no, de feina. Aquí en Dani se sentia més còmode; dominava aquell camp com ningú; a més, tenia la sensació que l'Elsa l'escoltava amb certa admiració. Aprenia amb totes aquelles experiències que en Dani posava sobre la taula mentre les copes es buidaven d'aquelles bombolles vacil·lants, captives en una cel·la de cristall.

Finalment van decidir marxar. La temperatura de matinada havia davallat i a l'Elsa li va caure la jaqueta a l'intentar posar-

se-la. En Dani va ser més ràpid i la va agafar del terra abans que ella. En lloc de donar-li a les mans, l'hi va posar al damunt, notant amb més intensitat aquella olor que li despertava una espurna de vida. En aquell instant, en Dani va notar el pessigolleig d'aquelles papallones que diuen que viuen a l'estómac. Aquelles que només surten en ocasions molt especials. L'Elsa es va girar i els seus rostres eren més a prop del que no havien estat mai. Els seus llavis eren a tocar, i de sobte, les papallones havien arribat ara al pit d'en Dani amb ales de foc. No gosava moure's ni un mil·límetre; l'Elsa va mirar-lo fixament als ulls, va tancar els seus i va posar els llavis sobre els d'en Dani. El seu petó va durar només uns segons. En Dani es va fer enrere, la va subjectar de les espatlles i li va dir:

—Elsa... hem begut. Estic molt a gust amb tu, però no voldria ser aquell que et distregui d'allò que t'ha passat amb el guapot.

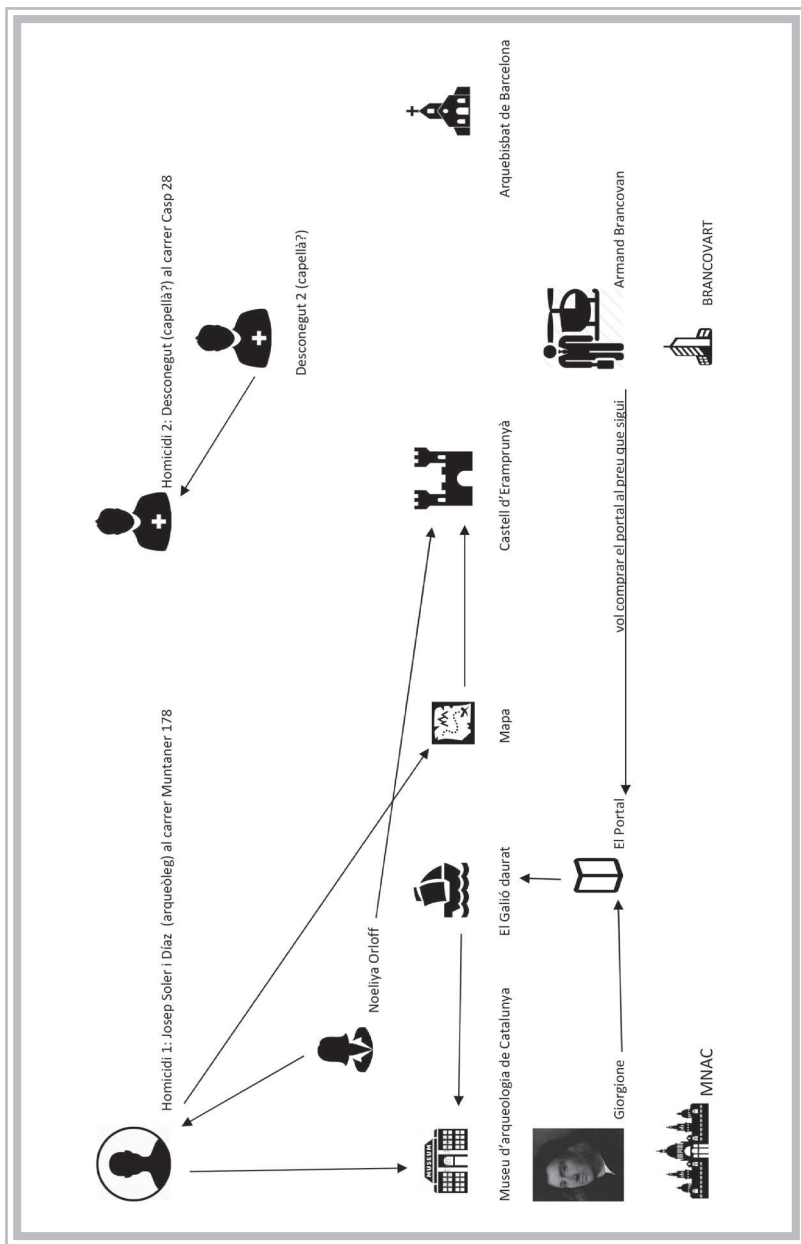
—Com? —va dir l'Elsa contrariada. Es va posar la mà dreta sobre el cap i es va girar sense respondre—: Taxi!

—Espera, Elsa. Jo només...

—Pots estalviar-t'ho, Dani. Bona nit.

L'Elsa va pujar al taxi i va marxar. En Dani es va quedar mirant com els llums vermells que se l'enduïen es perdien en un horitzó desdibuixat per l'embriaguesa.

—Jo només... volia estar segur que t'agrado de veritat —va dir acabant la frase que volia dir-li a l'Elsa.

CAPÍTOL 11

La figura rabassuda del Bisbe es perdia escales avall en algun lloc de la Barcelona més antiga. Unes escales de pedra que romanen invisibles sota la magnanimitat de l'edifici de l'Arquebisbat i que semblaven conduir a un passat llunyà a través d'un llarg passadís: era un indret oblidat; creat per alguns monjos benedictins feia segles per ocultar-se de la resta del món per centrar-se en aquella tasca a la qual havien entregat les seves vides. Aquell passadís el va portar a una espècie de monestir subterrani esculpit sobre la roca: tancat i il·luminat per la ínfima llum que es filtrava per uns forats ideats intel·ligentment per a facilitar la seva ventilació i il·luminació. La resta la suplien amb la llum de les espelmes. A l'interior hi havia un grup de túniques sense rostre que celebraven rituals ancestrals, on les seves parets adormides s'omplien de càntics litúrgics i el fum dels encensers.

El Bisbe caminava de puntetes al seu voltant amb certa expressió d'incredulitat i, fins i tot, de desaprovació. Es va apropar lentament al que semblava el líder espiritual del grup de monjos, que era de cara a la resta i que semblava marcar els seus moviments. Aquest va alçar el cap i va posar el seu rostre al descobert.

—Què el porta aquí, Excel·lentíssim?

—Jo també tinc gent per sobre meu i em fan preguntes, sap?
Com està el tema de l'anell que busquen?

—Ja el tenim. No ha estat gens fàcil. Els meus homes van haver de passar uns quants dies al poblet de les roques blaves per localitzar-lo... El vol veure?

El Bisbe va assentir, i aquell home es va girar i va pujar tres esglaons de pedra que conduïen a un altar, també de pedra grisa, molt lluny de l'opulència que presenten altres edificis religiosos. Al damunt de l'altar només hi havia una capseta. La va obrir i va descobrir un anell d'ivori. El seu color era blanc càlid, un blanc antic, i no tenia cap inscripció ni distintiu. Tan poc opulent com aquell petit claustre ocult als ulls del món.

—Això és el que buscaven? No sembla especial.

—Aquest anell, Excel·lentíssim, va ser tocat per la mà de Déu. En l'època del Comte Borrell II, al poblet de les roques blaves van caure espases de foc del cel en plena lluita contra els sarraïns. Així els enemics van fugir d'aquella terra, just quan estaven a punt de conquerir-la. Una de les espases va caure sobre la torre del castell que delimitava la Marca Hispànica.

—L'Imperi Carolingi contra el Califat de Còrdova —va apuntar correctament el Bisbe.

—En efecte, Excel·lentíssim. Aquella espasa va ser l'única que no es va difuminar i, en extingir-se, les flames van deixar al descobert una preciosa espasa d'Ivori. En realitat, aquest anell no és més que un fragment d'aquell ivori sagrat: l'únic que ha arribat als nostres dies. El seu poder serà clau per a aconseguir el nostre objectiu, tal com ho va ser al poblet de les roques blaves en el passat. Creiem que és capaç d'evitar que ella corrompi l'ànima de qui el porti posat.

—Romanços! —va respondre el Bisbe, incrèdul—. Si això fos cert, jo i la resta en sabríem alguna cosa.

El monjo va tancar la capsa sense perdre el seu somriure enigmàtic i no va donar cap altra explicació. El Bisbe, per la seva banda, es va perdre escales amunt remugant, mentre els monjos es movien amb la delicadesa de les ombres: travessant la pobra llum del santuari i el fum de l'encens com si fossin esperits errants, perduts en una altra època.

En un altre punt de la ciutat en Dani entrava per la porta del despatx. Tenia bosses als ulls: havia dormit ben poc i la barba tornava a puntejar-li la pell. Havia passat les hores que no havia pogut dormir flagel·lant-se per haver enviat la cita amb l'Elsa en orris. A hores d'ara no podia negar-se a si mateix que ella era important per a ell. Però les poques hores que havia aconseguit dormir havia tornat a somiar amb aquella tragèdia que es repetia una i altra vegada: la mort de l'Elsa. La dona que se li havia ficat al cor sense permís.

Estava decidit a parlar-hi i dir-li el que li passava amb ella. A demanar-li perdó per la seva malaptesa. No seria fàcil. L'Elsa va entrar amb cara de pocs amics al despatx i era evident que intentava evitar el contacte visual amb en Dani. A més, abans havien de fer el *briefing*. Allà l'Elsa es va mostrar com sempre, professional, i entre els dos van explicar a en Méndez i la resta de la Unitat les seves sensacions amb en Gérald Brancovan. En Méndez va explicar que havia demanat una Comissió Rogatòria Internacional perquè el jutge que portava el cas rebés la col·laboració necessària per part dels Jutjats de París i també de la Gendarmerie Nationale. Volia tota la informació disponible en base a la seva persona. Les seves propietats, els telèfons que feia servir, amb qui parlava, els seus ingressos i les seves despeses. Tot. Però era conscient que a hores d'ara no tenia proves ni indicis sòlids de la seva participació en l'assassinat de l'arqueòleg i seria molt complicat que el jutge hi accedís. A més, hi havia més males notícies: els efectius de seguretat ciutadana no podien cobrir la vigilància al MNAC per manca d'efectius, i únicament podrien

fer passades esporàdiques per la zona que comunicarien a la Sala Central de Comandament amb una ordre de servei específica. En Dani va voler deixar clara la seva opinió:

—No podem deixar la vigilància del MNAC, senyor —va dir convençut.

—No tenim alternativa, Dani —va respondre en Méndez amb fermesa.

—Sí que la tenim —va insistir—. Podem fer-la nosaltres.

En Costa i en Delgado es van mirar. Sabien que la idea d'en Dani els costaria passar nits de vigilància, sumades a tota la feina que ja tenien a sobre de la taula. Tot i així, no van dir res.

—No ens ho podem permetre, Dani. Tenim molta feina —va dir en Méndez.

—Hi aniré jo —insistia en Dani.

—No vull que hi vagis sol. Està bé, tria un dels teus companys i aguantarem la vigilància fins a final de setmana. Després s'haurà acabat.

En Dani va mirar l'Elsa. Ella va semblar oblidar la nit anterior, el va mirar també i va intentar amagar un somriure de complicitat. En Dani va abaixar els ulls, va recordar el seu reiterat somni on l'Elsa perdia la vida als jardins del palauet Albéniz. Aleshores va alçar la mirada de nou i va dir:

—Vull que m'acompanyi en Costa.

Absolutament tots es van sorprendre per la decisió d'en Dani; en Méndez el primer. En Costa evidenciava la seva sorpresa amb una ganyota però, no s'hi va negar. El que era indiscutible és que era un individu entregat a la feina. En canvi, l'Elsa estava visiblement decebuda. En Dani ho va advertir.

En finalitzar el *briefing* l'Elsa va sortir del despatx i en Dani va anar al seu darrere. Volia donar-li explicacions. No sabia quines, però volia fer-ho.

—Elsa, espera...

—Deixa'm en pau, Dani.

—Però vull explicar-te...

—Què vols explicar? Que no té res a veure amb el que va passar ahir? Encara és pitjor. Saps el que la meva feina significa per mi. He passat un munt d'hores al teu costat treballant en aquest cas. Donant-te suport, donant la cara per tu inclús en els pitjors moments, quan estaves suspès. —L'Elsa contenia les llàgrimes amb fermesa—. I ara vas i poses un dels teus pitjors enemics per davant meu?

—No vull que et matin! —va dir en Dani parlant amb el cor més que amb el cap.

—Què passa, Rando? Et penses que busco un milhomes que em protegeixi? O ets d'aquells que no volen una dona policia quan les coses es posen lletges?

—No és això... —va dir en Dani desesperat.

—T'has equivocat molt amb mi. Ves-te'n a l'infern, Dani —va concloure l'Elsa, que no va tornar a entrar al despatx i va marxar escales avall. En Dani, en canvi, va entrar i va seure a la seva cadira. Va posar el colzes a sobre de la taula i es va tapar la boca amb la mà dreta en un gest inconscient que denotava que es penedia de no haver trobat les paraules adequades. Com quan un nen es tapa la boca després de dir una paraula malsonant davant dels pares. En Dani coneixia aquest gest i molts altres que li eren de gran utilitat per detectar les mentides d'aquells als qui interrogava.

Així va passar uns minuts; pensatiu. Volia excusar-se amb l'Elsa, però realment no sabia què dir-li. Finalment va agafar la jaqueta i va sortir del despatx. Just en el moment en què era als peus de l'escala, va veure l'Elsa parlant en un racó amb el guapot. Ell parlava amb cara de xai mentre li acariciava el cabell, segu-

rament disculpant-se. Ella el mirava amb els ulls ofesos, però amb debilitat. En Dani es va quedar mirant-los un instant. El guapot era d'esquenes a ell i no el va veure; l'Elsa, sí. Va mirar en Dani un instant, i aquest va abaixar el cap i va enfil·lar el camí de sortida. Ho va fer aixoplugat. Allò li va fer molt més mal del que podia haver imaginat. Una vegada més li havia tocat patir la cara amarga, aquesta vegada sense ni tan sols haver gaudit de la cara amable abans. Estava en el punt que havia volgut evitar per sempre més. I amb aquells ulls que ja no sabien plorar, però sí posar-se tristos, va agafar el cotxe i va sortir de les dependències policials. Volia fugir de tot plegat i ho faria de l'única manera que sabia fer-ho: no pensar en res que no fos la feina. Enfonsar-se en el cas fins que la resta de pensaments desapareguessin. Tot i així, estava en un moment en què se sentia perdut. Així que, en un impuls irracional, va conduir cap al carrer d'Entença fins que va arribar a un dels edificis més freds i ombrívols de la ciutat: la Model.

En Dani va deixar el vehicle a l'aparcament del centre i va accedir mostrant la credencial. Cada vegada que entrava en una estança es tancava una porta metàl·lica a la seva esquena abans no s'obris la següent. Es tracta d'un lloc tan llòbrec que en Dani havia arribat a sentir pena pels homes que havia tancat allà. Va fer els tràmits necessaris perquè li permetessin parlar amb un dels interns. Per ell no havia sentit cap pena. El van fer passar a una sala i va esperar davant d'una taula i una cadira metàl·liques, en una habitació grisa on no hi havia res més. Al cap de quinze minuts, la porta es va obrir, i tres funcionaris de presons van fer passar un individu emmanillat que van seure al davant d'en Dani. Era prim però alt i corpulent. Els seus ulls eren buits; tan buits com la seva ànima. Tenia el cap afaitat i un tatuatge de serps recargolades que li cobria la part esquerra del crani que s'allargava des del coll fins l'ull esquerre.

—Inspector Dani Rando —va dir amb una veu que es feia més sinistra acompanyada de l'eco que es produïa a l'interior de la pròpia cambra—. A què dec aquesta sorpresa?

—Suposo que necessito consell —va respondre en Dani fregant-se les mans i mirant de no apartar la mirada d'aquell individu al qual no volia donar el més mínim avantatge psicològic. En cas contrari, sabia que l'aprofitaria.

—No busca consells, busca respostes, inspector. Està perdut, puc notar-ho. Ja ni tan sols tracta de sortir de les seves pròpies ruïnes. Ara que necessita estar més concentrat que mai, intueix que està a punt de passar alguna cosa i necessita trobar aquell home que va ser un dia. Però els miralls només li mostren aquest espectre en què s'ha convertit. Tan desesperat està que ha de baixar aquí, a aquest forat, a parlar amb l'assassí de les set claus... Aquell a qui li va robar la vida. El que no imaginava és que jo també li robaria a vostè. El seu matrimoni, la seva filla... Ho va sacrificar tot, inspector. Tot per salvar un món que no l'entén i que el turmenta. I ara és aquí perquè en el fons sap que no som tan diferents —va dir mostrant un somriure que es feia més maligne en mostrar les seves dents esgrogueïdes.

—Vostè i jo no ens assemblem en res —va respondre en Dani.

—Com pot dir això!? —va respondre el reclús amb un crit que va ressonar per tota la cambra. Després va tornar a abaixar el to—. Sap molt bé que si no fos per la seva... habilitat no m'hauria atrapat mai. Som diferents a la resta; tenim un vincle especial. Una habilitat compartida, inspector. Som germans de somnis. És per això que ha vingut.

—És cert, soc aquí perquè estic tenint somnis de nou, però... germans, diu? Els germans no tenen per què triar el mateix camí. Insisteixo que vostè i jo som molt diferents.

—De debò? —va preguntar alçant una cella amb una expressió despietada.

—Vostè té un do, però en lloc de fer-lo servir per a fer el bé s'ha dedicat a fer atrocitats —insistia en Dani.

—Se suposa que havia d'haver fet alguna cosa per aquest món podrit? La gent és envejosa, egoista i dolenta. No veig per què s'ha de salvar res. El que el món necessita és el caos.

—La gent no és dolenta. Una mica egoista, sí, però no dolenta. Tenim una visió diferent de les coses. Vostè és una persona freda. Li manquen un seguit de qualitats bàsiques que se suposa que tot ésser humà ha de tenir i que imagino que devia perdre en algun moment, a saber per quines circumstàncies. Però, en fi, tots els dimonis van ser àngels algun dia, veritat? —va respondre en Dani sense perdre en cap moment els nervis.

—És vostè un àngel, inspector?

—Alguns àngels decideixen lluitar contra els dimonis perquè tenen la capacitat de lluitar amb armes similars a les seves: la força i la violència. Tant és així que acaben semblant dimonis. Fins al punt que els dimonis t'odien i els àngels també, però que és l'única manera d'evitar el caos que vostè desitjaria; i per caçar aquests dimonis algú ha de baixar a l'infern.

—Així veu el món el policia sobre les ruïnes de la seva ànima —va dir amb un somriure inquietant. Aleshores es va inclinar lleugerament endavant i va dir—: vostè no s'ha enfrontat mai a un dimoni, inspector. Jo també he somiat amb vostè, i cregui'm, està a punt de fer-ho.

En Dani va decidir que la visita havia arribat al final, així que, amb la mirada clavada de l'assassí de les set claus, es va aixecar de la cadira i se'n va anar tan de pressa com va poder de la Model. En Dani sabia molt bé que l'assassí de les set claus no l'ajudaria. No eren amics, i detestava aquell monstre per damunt de tot. Però entre ells havia sorgit un vincle en el passat, quan es van robar la vida l'un a l'altre: els somnis especials. En Dani sentia soledat i incomprensió per fer front als seus somnis, per això

no ho compartia amb ningú. És més, quan els tenia es negava a creure allò que li mostraven. I aquell home era l'única persona que coneixia que també els tenia. Només volia saber que no era boig, saber que tenien algun sentit i l'assassí de les set claus li va confirmar allò que es ja temia. Això era el que buscava; ara sabia que alguna cosa sinistra planava sobre ell.

En sortir d'aquell edifici sempre mirava al cel. Passar una estona entre aquelles parets el feia valorar un bé tan preuat com la llibertat. Un bé que, com tots els altres, solem valorar només quan el perdem.

Més tard va decidir marxar a casa a descansar un parell d'hores. Havia d'estar tota la nit de vigilància, i després d'haver dormit tan poc la nit anterior es podrien fer molt dures; més quan la vigilància l'havia de fer amb en Costa. Es va estirar al llit vestit i va tancar els ulls procurant que no l'envaïssin els pensaments. Estava tan cansat que va aconseguir adormir-se de seguida. No va posar el despertador, va decidir dormir just el que necessitava.

En obrir els ulls, però, no va poder evitar que el primer pensament li deixés un gust amarg en recordar tot el que havia passat amb l'Elsa. Tot i així es va alçar del llit; es va rentar la cara i va preparar uns entrepans amb pa de motlle i un paquet de fruits secs variats que va posar en una petita motxilla. També va posar-hi un jersei per si refrescava durant la nit. Al costat de la motxilla va posar el material que havia d'endur-se. Era com un ritual: el portàtil, l'armilla antibales, l'arma reglamentària amb els dos carregadors municionats, la segona arma que es posava en una funda al turmell, la defensa extensible, les manilles, els guants antitall, una llanterna i uns prismàtics petits. Ho posava tot a sobre del llit, ho repassava i si no faltava res tancava la motxilla.

Havia pactat amb en Costa d'anar cadascun amb un cotxe per poder cobrir tots els punts possibles d'una forma més efectiva. El MNAC és un edifici molt gran; amb molts elements de segu-

retat: alarma, portes blindades, càmeres i vigilants. Tot i així, al ser un edifici tan gran hi havia molts punts per on un equip de professionals podria intentar accedir-hi; i era evident que si en Brancovan enviava algú a robar el díptic, no serien principiants.

Va sortir del domicili i va agafar un Seat Leon de la Unitat que li faria de company nocturn. El sol començava a minvar i en Dani volia sopar alguna cosa abans de situar-se a les rodalies del MNAC. Va parar en un bar de camí i va fer una cervesa amb unes braves i unes broquetes. Abans de sortir es va mirar la màquina de tabac. Era el còctel perfecte per tornar-hi a caure: inestabilitat emocional, una llarga nit de vigilància... Va furgar a la butxaca dels pantalons i va treure unes monedes amb les quals va comprar un paquet de tabac. Se'l va guardar a la jaqueta i va sortir del bar.

Ja eren quarts de nou, havia enfosquit i en Dani va considerar que ja era una hora prudent per començar a passar cap al MNAC. Estava neguitós. Després de tot, eren els seus somnis els que l'havien portat allà una vegada més. Va connectar el portàtil, va prémer el botó i va dir:

—Proves, proves... Em sents, Costa?

—Et sento. Arribaré d'aquí a trenta o quaranta minuts —va respondre en Costa amb la veu entretallada i molt de soroll de fons.

—Costa... Posat l'armilla.

En Costa no va respondre. Segurament es quedaria parat en sentir-li dir una cosa així a l'home amb el qual, setmanes enrere, s'havia barallat amb la conseqüent suspensió d'ambdós.

La nit era, una vegada més, tèrbola. Just com en el somni d'en Dani, que ara estava més nerviós. Havia situat el cotxe en un amagatall entre l'avinguda dels Muntanyans i els jardins de Joan Maragall. Tot i el fred que feia a l'exterior, havia abaixat els vidres de les portes davanteres per poder escoltar tots els sorolls

del seu voltant, per subtils que fossin. En Costa es trobava a prop de la plaça de les Cascades. Un vehicle policial logotipat passava de tant en tant una tasca de prevenció i reacció. És possible que si algú tenia planificat robar *El Portal* de Giorgione s'hagués fet enrere en veure els vehicles policials. Els vehicles de paisà són més aptes per a les vigilàncies i seguiments perquè són més discrets. En cas que algú intentés el robatori, en Dani i en Costa intentarien aprofitar aquest factor per a trobar respostes en el cas de l'homicidi de l'arqueòleg. Per això haurien de detenir els autors; o, si més no, identificar-los.

Eren gairebé les dues de la matinada quan el silenci es va tren-car en la llunyania, un silenci que en Dani va identificar com el del motor d'un cotxe. Primer se sentia més llunyà, però no hi havia dubte que s'aproximava lentament. Potser era en Costa que havia decidit canviar la seva posició o apropar-se a ell per comen-tar alguna cosa. En Dani es va mantenir immòbil al principi. El vehicle era molt a prop. Després va sentir el soroll del motor allu-nyar-se. En Dani va sortir del vehicle sense fer soroll. Va treure l'arma de la funda i va tirar la corredora enrere per alimentar la pistola. Com era possible que no hagués vist les llums d'un vehi-cle que s'havia apropiat tant a la seva posició? Segurament perquè circularia sense. «Mala peça al teler», va pensar en Dani.

Va caminar molt a poc a poc, i amb el cos mig acotat entre els arbustos. A uns quinze metres de la seva posició va sentir unes veus. Va mirar en aquella direcció on només va veure ombres. Uns instants després uns llums intermitents van començar a aparèixer entre aquelles ombres. Eren com cuques de llum escàpoles en la foscor. «Llanternes», va pensar en Dani. Els dubtes s'anaven dis-sipant. Havien estacionat el vehicle en un punt amagat però amb una certa facilitat en cas que haguessin de sortir corrent. Eren cinc individus i es dirigien indubtablement al MNAC. En Dani es va quedar darrere dels arbustos i, quan van ser a una distància prudencial, va prémer el botó del portàtil i va advertir en Costa:

—Costa, són aquí. Són cinc individus vestits de fosc. Tenen el vehicle amagat als jardins de Joan Maragall.

—Collons! —va dir en Costa entre els nervis i l'emoció que sent el policia quan ha d'entrar en acció—. Vinc cap aquí cagant llets!

—No. Espera, Costa. Hem de deixar que ho intentin. Si els agafem abans no podrem demostrar que la seva intenció era robar al Museu. Deixa'ls uns minuts; jo els esperaré al costat del seu cotxe i demanaré el suport d'algun patrulla uniformat. D'altra banda, intentaré posar-los un dispositiu de seguiment al vehicle mentre intenten accedir al MNAC. Així, en cas que s'escapin, podrem seguir-los i detenir-los igualment, amb tots els efectius policials que siguin necessaris.

—Està bé. Jo mantinc la meva posició amagat a prop de l'entrada principal del Museu.

En Dani es va apropar al tot terreny negre. Es va acostar sigil·losament per assegurar-se que no hi havia ningú a l'interior. En robatoris que es perpetren de forma fugaç és força habitual deixar un conductor al vehicle per si han de sortir disparats. Aquests individus, en canvi, havien amagat el cotxe. El motiu és que necessitaven temps per dur a terme allò que es proposaven. No volien deixar el cotxe a prop, perquè podria cridar l'atenció. Per aquest motiu intentarien inutilitzar les càmeres de seguretat i, segurament, també ho intentarien amb el sistema d'alarma. Era evident que es tractava d'un grup més especialitzat.

En assegurar-se que no hi havia ningú al cotxe va memoritzar la matrícula i va instal·lar el sistema de seguiment al vehicle. Posteriorment, va caminar mig acotat fins al vehicle policial i es va posicionar darrere de la porta de l'acompanyant. Es va quedar ajupit amb l'arma entre les mans. Havia abaixat el volum de l'emissora per no ser advertit per aquells individus, però mantenint mínimament el so, per si en Costa havia de comunicar

qualsevol novetat. Els nervis envaïen el seu esperit. És la situació habitual cada vegada que un policia desenfunda l'arma i s'enfronta a una situació adversa, sense cap garantia de sortir-ne ben parat. Tampoc és fàcil assumir que potser hauràs de disparar contra algú. Has de tenir molt ben interioritzades aquestes premisses i tenir molt clar que el cap ha de mantenir-se fred contra els enemics. Quan parlem dels enemics no estem parlant dels delinqüents: els enemics d'un policia en una situació com aquesta són els nervis, l'estrès i la por; sí, la por, perquè ells també en tenen, de por. Tenen família, amics i, com qualsevol de nosaltres, infinitat de motius per continuar vivint. Si aquesta situació és en si complicada, en Dani, a més, tenia els seus somnis. Es mantenia quiet amb els ulls tancats, deixant la batuta al sentit de l'oïda, que amb prou feines podia descartar el murmuri dels seus propis batecs.

De sobte, un soroll el va exaltar: era l'emissora, que va emetre un so semblant al d'un esbufec abans d'expel·lir la veu d'en Costa lleugerament distorsionada.

—Rando. Em sents? —va dir en Costa amb la veu tan baixa com podia.

—Endavant, Costa.

—Des de la meva posició puc veure que s'han separat en dos grups. Juraria que dos d'ells estan intentant inutilitzar las càmeres de seguretat. Els altres han girat la cantonada amb una bossa. Fa pinta de pesar força, deuen portar eines. M'acostaré a ells i, si és així, haurem de demanar reforços i actuar.

—Està bé. Vaig a demanar suport als patrulles perquè es vagin apropant —va dir en Dani començant a avançar metres cap al Museu.

El cert és que li costava de veure a on posava els peus, tot i així caminava tan ràpid com li era possible. En Dani va treure el mòbil i va començar a buscar el telèfon del cap de torn

de la zona de l'Eixample, que ja estava al corrent de la vigilància que portaria a terme la Unitat d'Homicidis. El cap de torn és el comandament directe de les patrulles de Seguretat Ciutadana durant el torn vigent.

A en Dani li va ser més complicat del normal, perquè no va deixar de caminar a través de la foscor. Finalment el va localitzar i va prémer la tecla verda per trucar i donar l'avís. En aquell instant l'emissora va tornar a sonar. Era en Costa:

—Merda, Rando! Acaba de saltar una alarma a l'interior del Museu. No ho entenc, si encara no han forçat cap dels accessos. Han sortit corrent en direcció al vehicle. Vaig al seu darrere!

—No! Costa, deixa'ls marxar. Els he posat un dispositiu de seguiment. Em sents? Costa! Em sents?

En Dani va córrer tant com va poder en direcció als dos individus que havien anat pel seu cantó a intentar anul·lar els sistemes de vigilància. Ells també havien sentit l'alarma i havien sortit corrent. En Dani els va trobar de cara.

—Alto! Policia! —va dir en Dani amb un to de veu ferotge, apuntant-los amb l'arma.

Els dos individus es van aturar. En Dani es va apropar a ells perquè les seves figures deixessin de ser dues ombres, fins que van prendre la forma de dos homes de diferent alçada; molt prims. Ambdós vestien de negre i anaven tapats de dalt a baix. Només els ulls quedaven al descobert sota el passamuntanyes.

—Poseu-vos de genolls amb les mans al cap! Vinga! —va tornar a escridassar mentre els dos individus complien les ordres. De sobte, es va sentir un cruixit de llantes; era el tot terreny on els altres tres individus fugien a gran velocitat. Tot i així, no va tenir ni temps a pestanyejar quan un altre tot terreny negre va aparèixer del no-res i es va aturar amb una frenada seca a pocs metres d'ells. Els dos individus que en Dani havia aturat es van

tirar al terra amb la coordinació pròpia d'un rellotge, sense cap ordre prèvia. Les portes posteriors del vehicle es van obrir i van baixar un home i una dona per cada porta, amb els mateixos abillaments que els dos retenguts, armats amb subfusells de repetició que van començar a obrir foc.

Aquell és precisament l'instant en què un policia no sap com reaccionarà. Pots tenir valentia i voluntat de sacrifici, pots entrenar, pots fer pràctiques a la galeria de tir, etc. Amb tot plegat aprendràs a dominar la teva arma i, inclús, a convertir-te en un bon tirador. Però el primer és superar l'estrès i el bloqueig inicial. Aquells elements que arriben sense permís en el moment que ets conscient que és molt probable que acabis mort. Pots no espantar-te amb una pel·lícula de terror, però, què passaria si sabessis que la situació és real? Series capaç de reaccionar?

La reacció d'en Dani va ser córrer i parapetar-se darrere del pedestal d'una escultura que ara faria les funcions de barricada; es va ajupir i va agafar l'arma amb les dues mans. No arran de l'escultura i amb l'arma apuntant al terra com a les pel·lícules, sinó lleugerament apartat per tenir un mínim de camp de visió i amb l'arma apuntant endavant. Va intentar pensar durant una dècima de segon: no tenia més temps. Els impactes produïts pels subfusells dels dos individus començaven a estavellar-se contra l'escultura. Venien de tots dos costats i cada vegada eren més a prop. En Dani va aixecar lleugerament el cap sobreposant-se a la tremolor de les mans, molt conscient que mantenir-se quiet darrere de l'escultura únicament suposava esperar el final. En aixecar el cap va poder veure aquelles ombres negres que s'apropaven a la seva posició sense deixar de disparar. Avançaven amb una posició del cos que només adoptaria un professional, i la seva punteria era més que notable. Des de la seva posició va advertir que portaven armilla antibales exterior. En aquell instant va saber que estava perdut. Eren dos, ben equipats i amb armes molt més

precises. Mentre s'enfonsava en aquest raonament, un projectil va impactar-li a un pam del cap. L'única cosa que podia fer era intentar fer-los recular. Va alçar la seva arma i va disparar un bon nombre de vegades, primer al cantó dret i després a l'esquerra. El terrabastall produït per la detonació de la seva Walther P99 feia molt més escàndol que les armes d'aquells individus; tot i així, la precisió d'una arma curta, i més a aquella distància, era força minsa, i més encara si la comparem amb la d'un subfusell. Aquest fet tampoc es correspon amb el que es veu a les pel·lícules. Els dos individus van frenar el seu pas momentàniament, donant uns segons més a en Dani. Aquest sabia que no podia quedar-se sense munició o seria home mort. Els seus agressors també n'eren conscients. Era com una partida d'escacs: ell era el rei, solitari, i els seus agressors la reina i la torre que el volien tancar.

En Dani va decidir canviar el carregador durant aquells segons en què els seus agressors havien deixat d'avançar. Els carregadors eren de quinze bales i no sabia quantes vegades havia disparat. Era millor canviar-lo i saber que en tenia quinze més a punt per disparar. El pitjor que podia passar era intentar disparar l'arma quan aquesta ja no pot treure res més que fum.

Els dos individus gaudien de molta més munició i, quan un d'ells havia de canviar-la, l'altre enviava una bona ràfega cap a la posició d'en Dani per mantenir-lo parapetat, sense que pogués aprofitar la vulnerabilitat temporal d'aquell que alimentava de nou el subfusell.

Quan va tornar a mirar la posició d'aquells individus es va adonar que l'home havia avançat més lentament, però la figura de la dona ho havia fet perillosament, i es trobava ja molt a prop seu. A en Dani no li va quedar més remei que arrambar-se a l'escultura d'esquena i disparar contra ella fins a buidar el carregador; així ho va fer fins que la seva arma va quedar-se sense munició i amb la corredora oberta. Va pensar en tornar a posar el

primer carregador, però segurament hi hauria, com a molt, tres o quatre projectils. Li va semblar millor treure la seva segona arma de la funda del turmell. Els nervis, lògicament, s'havien apoderat d'ell i treure la Glock G42 del turmell li va ser més difícil que mai. Una vegada la tenia a les mans, va sentir un fort impacte al braç dret: un dolor punxant que creixia a la velocitat d'un llamp i que li va fer llençar l'arma de la mà enmig d'un rierol de sang que naixia de la seva jaqueta foradada.

Finalment, aquella dona havia aconseguit l'impacte desitjat. El primer impuls d'en Dani va ser quedar-se quiet i esperar el final, però en algun punt del seu interior va trobar forces per no rendir-se; un petit racó on vivia encara l'esperança de tornar a veure la seva filla o de tornar a seure davant del somriure de l'Elsa. Per molt que intentés amagar-se'ls a si mateix, aquests sentiments existien. Així que, com no podia fer servir el braç dret, a la gatzoneta va provar d'agafar la Glock del terra amb la mà esquerra. Va aconseguir arribar fins a ella, sabent que mentre notava el seu tacte fred podia rebre un altre tret i que aquest fos letal. Quan es disposava a alçar l'arma per apuntar a aquella misteriosa dona que seguia apropant-se a ell, ara amb el pas estranyament ferm, va notar com un objecte se li clavava a l'esquena.

—No es mogui —va dir la veu del seu atacant masculí, que havia arribat a ell com un gat silenciós. La figura femenina va arribar fins a la seva posició i d'una puntada de peu li va fer saltar l'arma de la mà. Després es va treure el passamuntanyes, tot descobrint el seu rostre, per volatilitzar qualsevol esperança de sortir viu que pogués tenir en Dani.

—Senyoreta Orloff —va dir en Dani intentant no mostrar una feblesa de la qual ella, de ben segur, gaudiria.

—Li vaig dir que tornàriem a veure'ns —va dir amb els ulls oberts de goig.

En aquell instant, sense deixar d'apuntar-lo, va intervenir l'acompanyant de la senyoreta Orloff que va dir alguna cosa en una llengua que semblava de l'est d'Europa, i que en Dani, tot i no comprendre-la hagués apostat que deuria significar alguna cosa com: «Au, vinga! Mata'l d'una vegada».

La senyoreta Orloff, que havia esgotat la munició, es va treure un matxet de dimensions considerables de la butxaca, amb el qual semblava que volia fer-lo rodanxes. En Dani es va posar més nerviós. Aquella dona el volia fer patir, i segur que ho hauria fet si no fos per la negativa evident del seu companyant, que preferia una cosa més ràpida i neta. Per aquest motiu va posar la punta del subfusell sobre el cap d'en Dani, que va tancar els ulls intentant recordar aquells moments en què la seva existència havia tingut algun sentit.

Una espetegada va trencar el silenci. Era la detonació d'una arma que va fer caure rodó el cos d'aquell home que es disposava a matar en Dani: era l'arma d'en Costa, que venia corrent per la foscor després de perseguir en va el primer vehicle, i que podia presumir de ser un dels millors tiradors de la seva promoció. La senyoreta Orloff va fer un crit de desesperació en veure el seu companyant enfonsar-se en un bassal de sang després que la bala li hagués travessat el cap.

Com poden canviar les coses en un instant; ara era ella qui havia d'enfrontar-se sense munició a dos policies. A més, el so llunyà d'unes sirenes s'anava fent cada vegada més intens: les patrulles que en Dani havia sol·licitat arribaven a donar suport, i per l'augment d'intensitat del so ho feien a gran velocitat. El conductor del cotxe que havia descarregat la senyoreta Orloff i el seu malaurat companyant va treure el cap per la finestra, cridant alguna cosa en la seva llengua. La senyoreta Orloff va arrencar a córrer en direcció al vehicle; ho feia bramant, consumida per la ràbia. Finalment, es van perdre en direcció al garbuix de llums de la ciutat, tal com havia fet l'anterior vehicle.

En Costa es va apropar a en Dani, que sagnava abundantment i el va ajudar a incorporar-se. Tots dos miraven, amb impotència, la direcció en què havia fugit el vehicle.

L'entorn també es va omplir de llums blaves i groguenques en qüestió de segons. Patrulles, ambulàncies, personal de seguretat del MNAC, etc. Els serveis d'emergència van atendre en Dani a l'ambulància, i més tard el van traslladar a la Vall d'Hebron. Allà va saber que no hi hauria conseqüències greus del tret que havia rebut: la bala havia entrat i sortit del braç de forma neta i no trigaria a recuperar-se.

La comitiva judicial va fer acte de presència per endur-se el cadàver del mercenari i la Policia Científica va prendre les empremtes, mostres de sang i l'arma que duia a les mans per a lliurar-la a la Unitat Central de Balística.

El balanç a nivell policial era positiu. Ara sabien del cert que la senyoreta Orloff amagava intencions tan fosques com l'atza-beja, amagades sota aquella fisonomia més aviat dolça, i que en Dani ja havia advertit el dia de la declaració.

En Dani va passar la nit a l'Hospital. El dolor del braç era intens i s'accentuava a estones encara que no pogués ni un dit. La infermera va posar-li alguna cosa en aquella bossa que desprenia un degoteig constant i, aleshores, es va relaxar. Abans de quedar-se adormit va mirar als costats d'aquella habitació que absorbia la llum tènue dels passadissos exteriors, a moments ombrrejada pel pas del personal de nit davant de la porta que havien deixat entreoberta.

La soledat no era res nou per a ell, però en moments com aquell en què se sentia vulnerable podia fer més mal i, fins i tot, arribar a superar el llindar que separava la conformitat de la tristesa. Voldria tenir a prop la seva filla; també l'Elsa es va passejar pel seu cap, ja que no ho havia fet per l'hospital. Tot i així en Dani seguia sense poder plorar.

L'efecte d'aquell degoteig el va portar suaument als seus somnis especials; allà on la vida se li escapava entre unes parets pedregades i sota l'atenta mirada d'uns ulls que brillaven en la foscor. Gràcies a aquests somnis l'Elsa seguia respirant, però era evident que el mal no havia desaparegut.

CAPÍTOL 12

En Dani va sortir de l'hospital l'endemà. A les 9 del matí va passar el metge per donar-li una sèrie de pautes a les quals no va parar gaire atenció. Era un metge molt jove, però de seguida es va adonar que seria incapaç de travessar aquella paret de caparrudesa dibuixada al front de l'agent; en cap cas el podria convèncer que havia d'agafar la baixa.

En Dani va tornar a casa amb el braç en cabestrell. Tenia tota la intenció d'anar al despatx per continuar treballant, però abans es volia rentar. Ara es penedia de no haver escoltat el metge quan li havia explicat la manera de fer-ho sense mullar l'embenat. «Amb una bossa! I com dintre la poso?», es deia a si mateix.

Per a en Dani la dutxa era un dels millors moments del dia. Li agradava l'aigua ben calenta, inclús a l'estiu. Aquella olor de sabó i la sensació que li quedava sobre la pell li portava un dels pocs records que tenia de la seva mare, que va morir quan en Dani només tenia vuit anys: quan el banyava de ben petit i després li assecava el cabell amb l'assecador. En tot cas, aquell dia rentar-se va ser més aviat un martiri. Més tard, va regirar els armaris de la cuina i la nevera per menjar alguna cosa. «Què vols que hi hagi, Dani? Si fa dies que no vas a comprar», es va dir mentre enfilava el camí a la fleca de sota de casa seva. Allà va prendre un cafè amb llet i mig entrepà vegetal amb més pressa de la que ja tenia

habitualment. Va deixar un bitllet de cinc euros a sobre de la taula assenyalant-los amb el dit tot dirigint la mirada a la cambrera i es va aixecar de la cadira sense haver acabat encara de mastegar.

A un quart de dotze ja arribava a dependències policials. Tot el temps que havia guanyat afanyant-se a esmorzar el va perdre quan els companys de la Comissaria el van veure entrar per la porta. Tothom es va aturar a preguntar-li com estava i, com és lògic, volien conèixer els detalls del tiroteig al MNAC. La majoria dels policies es retiren sense haver fet ús de l'arma reglamentària, així que era normal que els seus companys volguessin saber com havia anat l'actuació. Tots ells preguntaven com haurien reaccionat en un moment com aquell. Tots sabien que en Dani se n'havia sortit prou bé ateses les circumstàncies. També li feien comentaris com: «Però què hi fots, tu, aquí? Per què no et quedes a casa i descansas?», a la qual cosa en Dani només responia amb un somriure.

Quan va ser capaç d'enfil·lar les escales camí del segon pis es va sentir alleugerit. Mai li havia agradat ser el centre d'atenció. Els seus nervis van anar en augment a mesura que pujava cada esglaó. En arribar al segon pis, el passadís era buit; inamovible. Únicament la impressora, que per les seves dimensions es trobava al centre del passadís, escopia fulls sense parar. En Dani es va apropar a la porta del despatx; va empassar saliva i quan es disposava a creuar la porta, l'Elsa va sortir-ne, tan ràpidament que gairebé topa contra en Dani, que portava el braç ferit al davant.

—Dani... —va dir l'Elsa amb sorpresa—. Ho sento, és culpa meva... El braç. Com estàs? —va dir amb els ulls vidriosos, a punt de plorar.

En Dani se la va mirar amb la mirada trista. Ni una trucada, ni un missatge... Ni durant la nit, ni tampoc durant el matí. Estava certament decebut. El que no va ser capaç d'advertir és que l'Elsa no havia donat senyals perquè se sentia incapaç. Ni tan sols

va advertir les bosses sota els ulls que cridaven als quatre vents que l'Elsa no havia dormit ni un sol minut aquella nit. Se sentia malament per com havia fet les coses, però és que ella també havia patit molt. Senzillament, s'havia quedat congelada amb el fet que en Dani hagués rebut un tret i la seva reacció va ser el sentiment de culpa. En Dani, però, ja havia tret la seva part més freda i va respondre amb paraules buides:

—Estic bé. No ha estat res.

Es va fer un silenci incòmode, i davant de la fredor que mostrava en Dani l'Elsa va preferir marxar a fer les gestions que tenia previstes amb el cap baix, i deixant que les llàgrimes comencessin a caure una vegada li havia donat l'esquena.

En entrar al despatx només hi eren l'Agustí i en Méndez, que treien fum davant dels seus ordinadors. A més, en Méndez parlava per telèfon i es podia ensumar que l'ambient estava caldejant. Abans d'entrar al seu despatx en Dani va saludar l'Agustí, que es va mostrar igual de sorprès de veure'l allà que la resta de membres de la Comissaria. Una vegada havia acabat l'explicació dels fets de la forma més breu possible li va demanar pel cas:

—Què tenim de nou, Agustí?

—Ahhh... Directe a la feina —va puntualitzar l'Agustí—. Està bé, el paio que va matar en Costa i la teva amiga, la Noeliya Orloff, eren germans. Es deia Anastas Orloff, l'hem pogut identificar per les empremtes dactilars. Resulta que ambdós tenien formació militar, el seu pare ja ho era. Un dia van deixar l'exèrcit i van desaparèixer sense deixar rastre. D'altra banda, anàvem errats, els lladres van aconseguir accedir al Museu. Bé, almenys un d'ells.

—Com? Però si vam comprovar tots els accessos.

—Doncs un d'ells ho va aconseguir —va respondre mostrant-li una fotografia on es veia una imatge fosca d'un individu, cosa que va deixar en Dani bocabadat.

—Però que no és...?

—Sí, senyor —va interrompre l'Agustí amb aquella acceleració mental que l'acompanyava sempre—. És la cambra on hi havia *El Portal* de Giorgione. Va arribar a tenir-lo a les mans. De fet, sembla que ja l'estava despenjant; segurament, però, devia desistir en el moment que va sonar l'alarma. El problema és que la imatge es distorsiona un parell de vegades, però en tot cas es veu clar que un d'ells va arribar fins al díptic. Al MNAC no han observat danys a l'obra. Hem estat de sort.

En Dani mostrava perplexitat, però en el moment en què va sentir que el telèfon del despatx del cap es penjava violentament a la seva esquena, li va fer un senyal amb el dit índex a l'Agustí, com dient «Torno de seguida». No havia posat encara els peus al despatx que en Méndez ja escridassava el seu nom:

—Rando!! Què hi fots, tu, aquí? T'has proposat que em peti la patata o què?

—Au, vinga, no em digui que li va malament un efectiu més. Li prometo que faré, únicament, allò que pugui. Tinc entès que tenim les imatges del MNAC i que ens han donat una sorpresa. No crec que hagin tingut temps de revisar tota la nit amb detall. Començaré per aquí.

—Fes el que et roti —va respondre sense aixecar el cap dels papers que tenia a sobre de la taula.

—Una pregunta... —va insistir en Dani—: han arribat les respostes del posicionament dels telèfons mòbils dels Orloff?

—Han arribat —va respondre en Méndez encara sense parar-li massa atenció.

—I bé? Els situa al lloc de l'homicidi? —va preguntar en Dani impacient.

—Sí —va respondre finalment, aixecant el cap i una cella, tot adoptant una actitud enigmàtica—, però no al de l'arqueòleg,

el repetidor que donava cobertura a ambdós mòbils és el més proper a lloc on van matar el capellà.

—Però... això vol dir que els dos casos estan lligats.

—Ostres, no se t'escapa res, eh! Tu deus ser policia, a mi no m'enganyes —es burlava en Méndez—. Vinga, deixa'm treballar, collons!

En Dani va sortir del despatx. El seu cap va començar a maquinar a tota velocitat amb allò que se'n diu pluja d'idees mentre el seu cos es va dirigir a la màquina de cafè sense pilot; com un automatisme. Repassava mentalment totes les dades que componien aquell trencaclosques. Què hi tenia a veure, l'Església, amb uns militars búlgars o un col·leccionista d'art estrofolari? I amb un vaixell enfonsat feia cinc segles? Per què és tan important aquella obra d'art perquè algú cregui que val la pena matar per ella? Què hi havia al darrere de tot plegat?

Va seure a la seva taula, deixant la tassa de cafè al damunt i introduint el DVD amb les gravacions de les càmeres de seguretat del MNAC a l'ordinador. Havien demanat més de dotze hores i en Dani va considerar que el millor era no centrar-se en l'espai de temps en què es va produir l'intent de robatori, sinó a revisar segon a segon les imatges per no perdre's cap detall que pogués ser rellevant. Podria ser que alguna cosa li cridés l'atenció abans. Fins i tot en horari de visita al públic. Els autors podrien haver accedit abans a reconèixer el terreny: situació de les càmeres, de l'emplaçament on es conservava l'obra de Giorgione, els accessos...

Així van passar les hores; minut a minut els seus ulls s'anaven enrogint alhora que les parpelles s'entristien. La tassa de cafè, abandonada a la cantonada de la taula, no contenia res més que l'escuma seca d'aquell cafè que feia estona que havia perdut el seu efecte; era indiferent. S'apropava l'hora i no es volia perdre cap detall, així que va fer un esforç per mantenir els ulls ben oberts.

«Ja es aquí...», va murmurar sense gairebé moure els llavis. Després d'unes dècimes de segon en què la imatge es va distorsionar de forma estranya, una ombra impossible d'identificar havia aparegut a la sala de conservació i es mantenia immòbil davant d'*El Portal* de Giorgione amb els braços en alt, i agafant el díptic amb les dues mans. Noves distorsions van afectar a la imatge; en recuperar-se, l'ombra havia desaparegut. El més curiós és que el díptic continuava penjat a la paret.

«És possible que en sentir l'alarma marxés sense el quadre», es va dir a si mateix movent el ratolí per tornar a veure la imatge una i altra vegada. «Un moment... Merda!». En Dani va fer un salt de la cadira i va demanar a en Méndez i l'Agustí que s'apropessin de seguida.

—Què dintre passa, Rando? —va dir el cap visiblement cansat. Tots tres havien passat tota la nit treballant i les forces començaven a minvar.

—Mireu atentament. Veieu això? —va dir mentre aturava la imatge amb el ratolí—. Aquesta ombra té alguna cosa al costat dels peus. Concretament al costat dret. Quan desapareix l'home de la imatge l'ombra també desapareix.

—Què vols dir? —va preguntar l'Agustí intrigat.

—Ara fixeu-vos bé en el moment que toca el quadre... Allà on hem considerat que volia despenjar-lo i que davant l'alarma s'hauria fet enrere... Mou el quadre cap avall i no cap amunt...

—Què vols dir? —va respondre en Méndez impacient.

—Doncs, tant de bo m'equivoqui, però crec que no intentava despenjar-lo. L'estava penjant. Crec que han substituït *El Portal* per una rèplica i l'ombra que hi ha als peus de l'autor del robatori és el díptic autèntic.

—S'ha de contactar amb algun responsable del MNAC —va dir en Méndez, absolutament contrariat—. M'importa una mer-

da si estan dormint o tenen criatures que han d'anar a l'escola. Vull que algú ens confirmi ara mateix que l'obra que tenen allà és l'autèntica i, si és així, Rando, et pariré un calbot que tindràs el mateix mal de cap que tu m'estàs provocant ara, però multiplicat per quatre.

—Ja me n'encarrego jo. Trucaré a en Jesús de Patrimoni Històric perquè m'acompanyi. Allà el coneixen bé i tot serà més fluid —va dir en Dani posant-se la jaqueta de camí a la sortida del despatx.

Abans de les 8 del matí en Dani i en Jesús ja havien arribat al MNAC. La pluja tornava a impactar amb força contra els vidres i el metall del vehicle, provocant aquell so que a en Dani el relaxava tant. Ara, però, no hi havia temps de relaxar-se. Va mirar-se en Jesús quan treia un paraigua de la seva bossa, cosa que li va recordar inevitablement a l'Elsa.

—Va! Que hi ha lloc per a tots dos —va dir-li en Jesús.

Abans d'entrar, en Dani va explicar de primera mà tota l'actuació sobre l'intent de robatori al MNAC a en Jesús. Aquest va treure tot el ferro que va poder sobre la seva ferida al braç, en veure que el seu company s'havia preocupat de forma sincera. De fet, ja ho havia fet per via telefònica el dia anterior.

Poc després van accedir a l'interior, on van demanar, novament, per la Susanna López. Mentre esperaven, els va passar a saludar un home corpulent i canós, vestit amb una americana de color beix: era en Joan Josep Pintado, el cap de seguretat del Museu i Mosso d'Esquadra en excedència. Van estar parlant una bona estona sobre com podrien haver entrat, sobretot a la cambra de conservació, i en tot cas, per on. En Pintado estava molt convençut de la seguretat del Museu i no donava crèdit al fet que algú hagués aconseguit entrar. La veritat és que en aquesta matèria era dels millors.

Dotze minuts després de la seva arribada, algú baixava per aquell ascensor transparent del Museu. Era la Susanna López, acompanyada de la Mireia Mestre, cap de Conservació i de Restauració, i l'Ernest, que portava aquelles ulleres de pasta negres que li feien els ulls més grans. El màxim expert en pintura de l'alt Renaixement, i més en concret de l'escola veneciana, va entrar amb els cabells de color cendra escabellats fins a les espatlles, però amb el cap ben alt, tot mostrant una expressió d'absoluta tranquil·litat. Aquell home es va afanyar a tranquil·litzar els agents. Els va acompanyar fins a la sala on hi havia exposat el díptic.

—No han de patir per res. Els ben asseguro que aquesta obra és genuïna de Giorgione. Aquesta pinzellada és inconfusible.

De tota manera, la Susanna López i la Mireia Mestre van informar que sotmetrien *El Portal* a noves proves radiològiques i d'espectrometria de masses per a confirmar l'opinió de l'Ernest, que únicament en faria una anàlisi a nivell tècnic.

Després de tres cafès, traduïts en gairebé tres hores d'espera, va veure sortir la Susanna, la Mireia i l'Ernest amb el rostre desencaiat. Una vegada asseguts la Susanna va prendre la paraula; es notava que la situació l'estava superant:

—Agents, tinc males notícies. L'obra que tenim exposada no és *El Portal* de Giorgione. És una rèplica que calculem que no té ni dos-cents anys. —Mentre la Susanna parlava, l'Ernest es mantenia immòbil, mirant al buit amb el cap cot.

—I podem saber com han arribat a aquesta conclusió? —va demanar en Jesús.

—Doncs perquè en sotmetre l'obra a les proves radiològiques hem comprovat que la pintura que hi havia pintada originalment ja no hi era —va respondre la Mireia.

—La de la figura femenina? —va insistir en Jesús.

—En efecte —va afirmar amb el posat seriós la Susanna—. Tot plegat ha estat confirmat per l'espectrometria de masses. Aquesta prova serveix per analitzar amb precisió els components dels diferents elements químics de l'obra. L'anàlisi ha donat resultats diferents de la primera prova quan l'obra va arribar al Museu. Davant d'aquests extrems, hem decidit fer una anàlisi química a la pintura blava que forma el cel representat a l'obra.

—Per què han triat el blau? —va demanar en Jesús.

—En Giorgione va fer servir el lapislàtzuli per a donar aquests tons blaus. No era ni molt menys habitual en ell, però se sabia, inclús abans de ser localitzada, que en aquesta obra l'havia fet servir; es va confirmar una vegada va ser descoberta. La pols d'aquest mineral proporcionava un pigment blau; el blau d'ultramar. Molt apreciat entre els grans pintors del Renaixement per la seva durabilitat. L'anomenaven l'or blau. El seu preu havia arribat a superar fins a quatre vegades el de l'or. En canvi, l'obra que hi ha al Museu ara està pintada amb l'ultramar de Guimet. Un pigment sintètic, descobert l'any 1828. Per tant, podem assegurar que no és l'obra original. Les seves sospites, inspector... —va dir mirant en Dani— molt em temo que són encertades: ens han canviat l'obra per una rèplica.

—No ho entenc —va dir l'Ernest amb el cap cot, trencant així el silenci sepulcral que havia mantingut fins aleshores—. El copista havia de ser un geni. És increïble com va imitar l'estil i la traçabilitat d'en Giorgione. No m'ha fet dubtar el més mínim que l'obra no fos genuïna de l'artista, i això és molt complicat. Els artistes deixen la seva empremta personal, i els dic que aquesta obra desprèn el misteri i la qualitat poètica que sempre van envoltar la figura d'aquest pintor.

—És possible, Ernest —va interrompre la Susanna—. Per desgràcia les proves són concloents. Agents, els he de demanar que, per ara, siguin discrets amb tot plegat. Hem de valorar amb

la direcció del Museu com afrontar aquest tema. No volem filtracions a la premsa fins que prenguin una decisió.

—Hi estic d'acord —va dir en Jesús—. En casos com aquests la premsa pot comprometre el resultat de la investigació.

En sortir del Museu els agents van anar a prendre alguna cosa al mateix bar del Museu. Van seure en aquella terrassa moderna de vistes privilegiades per tal de concretar una possible estratègia. En Jesús va prendre un te amb llimona; en Dani, un *whisky* amb gel. En Jesús semblava molt sorprès per la tria que havia fet en Dani. No només perquè no està permès prendre alcohol durant el servei, sinó perquè prendre'l al mateix bar del Museu on podrien veure'l la Susanna i la resta del personal amb què acabaven de parlar un tema tan seriós no li semblava gaire prudent. Va ser en aquell moment que en Jesús es va fixar que en Dani feia mala cara: tenia els ulls rogencs, les ulleres més marcades i la barba més descuidada que dies enrere; a més, havia perdut pes. La seva expressió era trista, perduda.

—Estàs bé, company? —va preguntar finalment.

—Eh...? Sí, no pateixis. No he dormit gaire, això és tot.

—Au, vinga! Explica-m'ho. Sempre va bé parlar amb algú i no sembles d'aquells que parlen gaire de si mateixos. És una dona?

En Dani va deixar anar un somriure mentre en Jesús va assenyalar-lo amb el dit amb un posat entremaliat:

—T'he enxampat! Sempre són coses de parella quan un home perd pes sense motiu aparent.

—No era la meva parella —va respondre en Dani visiblement incòmode amb aquell tema—. Dubto que ni tan sols s'ho hagi plantejat en cap moment.

—T'ho ha dit ella, això? —va dir en Jesús posant-se ara més seriós. En Dani va fer que no amb el cap—. Per què no l'hi preguntes?

En Dani, mentre remenava el got, va moure el cap endavant i endarrere sense aixecar la mirada del terra. I, en un impuls, va decidir fer una excepció amb en Jesús. Li semblava una persona de confiança i, el més important, semblava un bon home:

—Veuràs... He comès molts errors en aquesta vida. De ben segur que em mereixo ser castigat per ells. I mentre la vida et castiga, tu construeixes una cuirassa al teu voltant; una cuirassa que cada vegada es va fent més dura i més freda. Quan creus que pots treure-te-la i ser tu mateix perquè la vida ja t'ha castigat prou, la vida torna a colpejar-te: una i altra vegada. Emportant-se un altre bocí d'allò que ets en realitat. Aleshores et tornes a posar la cuirassa. Fins que un dia ja no queda res de tu i t'adones que no pots treure't aquella cuirassa, que és part de la teva pell.

—Analitza les teves paraules. Parles de càstigs! Això sona a voluntat de redempció. En tot cas, si algú ha tornat a tocar-te el cor és precisament perquè en tens, no? No et conec gaire, Dani, però les teves paraules semblen les d'un home a qui no li importa que el món es consumeixi entre flames. Aleshores... Per què treballes dia i nit per salvar-lo?

En Dani va reflexionar un instant amb la mirada ofegada al got. Va aixecar el cap lleugerament, va respirar profundament i va respondre:

—De vegades la vida és com la marea. Et despertes en algun lloc sense saber ni com ni per què has arribat allà. Mira el *Galió Daurat*... —va somriure en Dani enllaçant hàbilment la conversa amb un exemple de la feina, fent evident que no se sentia còmode parlant de temes tan personals. En Jesús va encongir les espatlles i van deixar el tema. A hores d'ara, a ambdós els semblava evident que calia treballar conjuntament per a ser més efectius. Van acabar les consumicions i van tornar al despatx per informar els seus respectius caps de tots els detalls, tot i que ja els havien avançat el més important per telèfon.

En Dani va arribar a la porta del despatx d'homicidis, completament immers en els detalls del cas. Tant era així que no va caure que a l'interior hi podria trobar l'Elsa; i així va ser. No havia sobrepassat el marc de la porta que la va veure asseguda d'esquena parlant per un telèfon que s'amagava darrere de la seva cabellera pèl-roja. En Dani va sentir com alguna cosa començava a serpentejar a l'interior del seu estómac, però va fer tot el possible per congelar aquella sensació.

Tot l'equip es trobava al despatx. En una hora tenien una reunió important on no només hi seria la Unitat d'Homicidis, sinó també la de Patrimoni Històric, els seus respectius caps d'Àrea i el cap i el sotscap de la Divisió d'Investigació Criminal. Sembla que el tot terreny en què van fugir els autors del robatori al MNAC s'havia detingut als afores de Munic. Per tant era el moment d'actuar.

En Dani va passar el temps d'espera revisant els detalls del cas. Necessitava fer-se un croquis mental de tot plegat i plantejar-se els dubtes que encara quedaven per resoldre. A les cinc en punt tots es trobaven al voltant de la taula de reunions, puntuals com un rellotge. El cap i el sotscap de la Divisió es van encarregar dels preàmbuls; però el pes de la reunió el va portar en Méndez com a cap de la Unitat que investigava els dos homicidis des de feia dies i, per tant, tenia més informació que la resta dels comandaments que hi havia presents. A més, ell seria el cap del dispositiu que s'estava preparant. Al principi semblava més nerviós del normal; potser era la presència dels comandaments. Però als trenta segons ja tornava a parlar amb normalitat:

—Bé. Com tots sabeu ja a hores d'ara, el vehicle en el qual viatjaven els germans Orloff i la resta dels autors del robatori al MNAC es troba ara mateix a l'extraradi de la ciutat de Munic. El cotxe era de lloguer, així que hi havia la possibilitat que el deixessin abandonat a qualsevol indret. El jutge ha tramitat la comissió

Rogatòria Internacional amb molta diligència i els jutjats de Múnic ja hi han posat fil a l'agulla. La Policia Federal té vigilat el vehicle des de fa hores i han pogut fotografiar la senyoreta Orloff sortint de la casa on està aparcada; el tenen al pàrquing, i han pogut veure tres individus més. Farem una operació conjunta que consistirà en la detenció de tots els implicats i l'entrada i perquisició al domicili, on esperem trobar *El Portal* de Giorgione, i qui sap si alguna cosa més. Sortirem a les 6 en vol directe. A l'operatiu hi participaran dos membres de la Unitat d'Homicidis, a part de mi, i dos més de Patrimoni Històric: un caporal i un agent. La resta, inclosa la Unitat d'Assalt, aniran a càrrec de la Policia Federal Alemanya. L'entrada al domicili es farà a les 9 del matí, amb la qual cosa tindrem tota la nit per a preparar-ne els detalls.

»Ara és el moment de plantejar els dubtes i les preguntes que tingueu, però abans repassem-ne els detalls. Què tenim? Un homicidi al carrer Casp: un capellà sense identitat que en el moment de la seva mort anava acompanyat d'un altre que més que un capellà semblava un *ninja*. A hores d'ara segueix en parador desconegut. —Quan deia això va fer riure la resta dels presents mentre es tocava el costat on va rebre el cop de forma inconscient—. Curiosament, l'Església no sembla massa interessada en col·laborar, no sabem si és perquè els importa un rave o per alguna altra cosa que desconeixem.

»Al carrer Muntaner un altre homicidi: un membre del Museu d'Arqueologia, parella de la senyoreta Orloff, que estranyament es trobava al lloc del primer homicidi, juntament amb el seu germà, tal com marca la geolocalització dels seus telèfons mòbils.

»L'arqueòleg, per la seva banda, havia robat la fusta del *Gal·lió Daurat*, segurament a petició d'ella, perquè aquella fusta era en realitat un mapa que conduïa a una obra d'art desapareguda feia cinc-cents anys. Una obra per la qual sembla que algú està

disposat a matar; la teoria és que podria ser el multimilionari Gérald Brancovan, de qui no hem pogut demostrar res més que el seu interès per comprar-la quan va ser descoberta. Això sí, el vehicle dels autors del robatori ha aparegut a Alemanya, i segons els policies federals alemanys amb els quals treballarem plegats a partir de demà, la casa on s'ha aturat el tot terreny pertany a en Gérald Brancovan.

En Méndez va mirar en Dani de reüll; sabia que se li posaria un gest de satisfacció, però cap dels dos no va dir res. L'experiència ja els havia ensenyat a ser prudents en aquests casos.

—Així i tot, hem de ser realistes: serà molt complicat relacionar en Brancovan amb mercenaris com els Orloff i companyia. Si els detenim amb ells i recuperem l'obra, podem estar més que contents.

—Però... Per què és tan important aquesta obra? —va apuntar en Dani amb una expressió reflexiva.

—Pots comptar! Aquests rics poden fer el que sigui per un caprici. No hem quedat que té més obres d'aquest autor per les quals ha pagat autèntiques fortunes?

—Sí, senyor, però per què en Giorgione la va portar per mar fins al castell d'Eramprunyà per deixar-la en un soterrani? D'això fa cinc-cents anys. És com si aquesta obra ja amagués alguna cosa en aquella època. A més, per què els Orloff no la van robar i prou? Quin sentit té deixar-ne una rèplica?

—Home, perquè si no els haguéssim descobert haurien guanyat molt de temps —va respondre en Jesús—. De tota manera, em temo que alguna cosa no quadra amb allò que determinen les anàlisis del MNAC sobre l'obra.

—Què vols dir? —va preguntar en Dani mentre la resta es miraven, deixant en evidència el seu desconcert i també que ell seria l'últim d'assabentar-se'n.

—La Policia Científica va agafar empremtes a la rèplica per si se'n podia identificar l'autor o les persones que l'hagin manipulat. Ja en tenim el resultat. Les empremtes coincideixen amb les que es van trobar al domicili de l'arqueòleg, tot i que no pertanyen a cap criminal conegut, ni per nosaltres ni per cap país pertanyent a la Unió Europea —va dir en Jesús amb el posat seriós.

—Però això és una bona notícia, veritat? Així, tot indica que l'home que va canviar l'obra original per la rèplica és l'assassí de l'arqueòleg —va apuntar en Dani sabent que hi havia alguna cosa més, en interpretar les seves mirades.

—Veuràs, Dani, a la Unitat de Patrimoni Històric ens hem mirat l'obra amb lupa, i les empremtes que va agafar la Policia Científica no són superficials, sinó mordents, és a dir, sobre la pintura.

—Què vols dir?

—Vull dir que la persona que va deixar les seves empremtes ho va fer amb la pintura fresca, és a dir, que va agafar la taula en el moment en què es va acabar de pintar l'obra. Possiblement siguin del mateix pintor, i això és impossible segons els estudis del MNAC que han determinat que la rèplica té uns dos-cents anys.

—I no es pot deixar l'empremta amb la pintura seca? Potser la van agafar fort amb els dits.

—No, és del tot impossible —va concloure en Jesús.

Es va fer el silenci en un moment de reflexió entre tots els agents de policia. Cadascun d'ells va prendre un camí d'idees diferent; però tots es van trobar al mateix carreró sense sortida. En Méndez va trencar aquell silenci, tot reprenent la paraula:

—Bé, de tot això ja en traurem l'aigua clara a mesura que avancem en la investigació. Ara, l'objectiu és detenir la Noeliya Orloff i la resta de mercenaris i recuperar *El Portal* de Giorgione. Els que sortim cap a Munic anirem a descansar; d'aquí a tres

hores us vull a tots aquí. Sortirem plegats cap a l'aeroport. De la Unitat d'Homicidis vindran el caporal Dani Rando i l'agent Elsa Noguera, a part de mi. De Patrimoni Històric l'agent Jesús Canal i la caporala Anna Martos.

El primer que va sentir en Dani quan va saber que ell i l'Elsa viatjarien a Munic va ser una il·lusió d'aquelles que arriba sense avisar i que t'acaricia el cor sense demanar permís. No va trigar a sufocar-la sota el pes dels esdeveniments. Se sentia més protegit sota els seus llençols de gel.

En Dani va marxar cap a casa per intentar dormir un parell d'hores, tal com els havia dit en Méndez. Tenia el pis fet un desastre: la cuina per recollir, el llit sense fer... Tot i així, s'hi va estirar al damunt vestit i tot. Allà on els seus pensaments es tancaven, s'enfonsaven en algun lloc on res podia fer-li mal, i en alguns casos, acabaven abocats en algun somni especial: en Dani tornava a sagnar. Portava la seva arma a les mans i apuntava sobre aquells ulls fantasmals que brillaven en la foscor. De sobte, va apuntar en direcció contrària i va començar a disparar sense saber a què, fins que aquell so es va ofegar de forma lenta.

CAPÍTOL 13

A quarts de 5 de la matinada tot l'equip es trobava a la terminal 1 de l'aeroport del Prat. Portaven equipatges de mà, ja que només hi passarien la nit d'aquell mateix dia que tot just començava a despertar.

En Dani no havia viatjat massa tot i haver passat dels quaranta. Tot i així, li agradava l'ambient que es respira a l'aeroport. Malgrat les llargues esperes i els retards, aconseguia relaxar-se amb tot el que l'envoltava.

Van parar a prendre un cafè i alguna cosa de menjar, els que ja a aquella hora començaven a tenir gana. No era una mala idea en previsió que en arribar a destí les coses es precipitessin per la inexorabilitat del temps que tots coneixien molt bé en aquests casos. En Méndez, tot i ser l'únic que va demanar un entrepà vegetal gran, va ser el primer d'aixecar-se de la cadira, encara amb restes de maionesa als llavis per encapçalar l'expedició cap a la porta 32, on agafarien l'avió que els havia de portar a Munic. Estava visiblement nerviós i no es va calmar una mica fins que va comprovar que l'avió arribava amb la mateixa puntualitat que els agents.

Una vegada l'avió es va enlairar, en Dani va girar lleugerament el coll en direcció al seient de l'Elsa, que seia una fila al seu

davant. La llum tènue de l'avió mentre buscava el cel feia que els seus cabells tinguessin un to més castany. Intentava evitar qualsevol cosa que el fes pensar en ella, però l'espai tancat li esbufegava ràfegues d'aquell perfum que el portava a algun lloc del qual no voldria tornar mai. Així es va quedar adormit, i no es va despertar fins que la megafonia de l'avió va anunciar l'aterratge. Tot el tràfec professional i emocional dels últims dies el tenia realment esgotat. Tot i així, en posar els peus a l'aeroport internacional de Munic-Franz Josef Strauss, es va activar com si li haguessin posat una injecció d'adrenalina. Tots els agents estaven emocionats per l'experiència que estaven a punt de viure.

A la sortida, una vegada havien aterrat, en Dani va parar-se a observar l'aeroport. Va quedar meravellat amb el que és un dels millors d'Europa i del món. Caminava per aquell paviment blanc i negre com si es tractés d'un taulell d'escacs, imaginant-se com un peó que havia de derrocar a tot un rei: en Brancovan. I també a la resta dels membres del seu equip. No seria fàcil.

Per guanyar aquella partida comptarien amb fitxes importants: la Policia Federal Alemanya. Allà els esperaven tres dels seus membres uniformats. Eren dos homes i una dona, alts, de complexió forta i tots tres rossos, tot i que amb diferents tonalitats. Els tres parlaven un anglès envejable amb el qual es van poder entendre amb l'Elsa i en Jesús, que es defensaven prou bé.

Es van desplaçar en vehicles oficials cap a la McGraw Kaserne, unes antigues instal·lacions militars a la zona meridional de Munic. Un edifici tan fred o més que el d'Egara, tot i que la seva antiguitat i el seu caire militaritzat li conferien un aspecte molt més intimidant. Allà van reunir-se tots en una sala enorme. Van fer un *briefing* on van donar a totes les unitats participants els detalls de l'operatiu en què estaven a punt de participar.

L'Elsa semblava entusiasmada, i això que ja havia estat participant d'operatius conjunts amb altres policies. En Dani va poder

veure una vegada més com n'era, d'important, la seva feina per a ella. En Dani va memoritzar perfectament els detalls de l'actuació. No així els noms dels policies alemanys; era realment un negat per recordar noms. Fins i tot també els d'aquells amb qui havien interaccionat més: en Gunnar, cap de la Policia Judicial Muniquesa i també de l'operatiu, i l'Arabelle i en Jensen, membres de la mateixa policia, i que parlaven en anglès amb els Mossos d'Esquadra que també en sabien, fent que el contacte entre ells fos continu.

Una vegada finalitzat el *briefing*, sense més dilacions, els agents van baixar al pàrquing exterior, on van agafar diversos vehicles que tenien preparats i curosament estacionats en ordre de sortida. Primer les furgonetes dels agents especials que s'encarregarien de l'entrada al domicili, seguits de la resta d'agents de la policia judicial d'ambdós cossos amb un representant dels jutjats de Munic i els agents uniformats que custodiarien el domicili mentre durava l'entrada.

A les 9 en punt tot l'equip s'havia situat al voltant d'aquella casa de forma estratègica. El fet que es trobés a l'extraradi tenia els seus avantatges i desavantatges. D'una banda, els vehicles policials no entorpirien el trànsit matiner durant l'assalt; tampoc s'haurien de preocupar de les mirades ni les preguntes del veïnat. D'altra banda, seria molt més difícil apropar-se de forma sigil·losa. Per aquest motiu en Gunnar havia decidit que els membres de la Policia Judicial es quedessin a la perifèria mentre l'equip d'assalt no finalitzés la seva tasca.

En Dani, en Jesús i l'Elsa anaven en el mateix vehicle amb l'Arabelle que, òbviament, era qui estaria pendent dels esdeveniments mitjançant l'emissora. Tots esperaven impacients. L'Arabelle els va comunicar que l'equip d'assalt acabava de rebre llum verda; l'operació va durar tres minuts en què es va fer un silenci etern. Els quatre policies miraven l'emissora de forma incons-

cient, com si s'hi pogués veure alguna cosa a través. En realitat esperaven veure el llumet vermell que precedeix el missatge d'algun dels interlocutors.

—Ara! —va dir l'Arabelle mentre posava el cotxe en marxa per dirigir-se al davant de la casa—. Hi havia dos objectius a l'interior. Dos homes de l'Europa de l'est d'entre trenta i quaranta anys. Ja estan detinguts —va informar l'agent alemanya.

En finalitzar l'Elsa la traducció, en Dani va maleir en veu baixa:

—Merda! La Noeliya Orloff ha fugit, i no és l'única.

Van baixar del vehicle policial i es van plantar al davant d'aquella casa: era molt antiga, de color blanc i amb el sostre grisenc; el típic sostre alemany acabat en punta de forma molt pronunciada. El jardí estava molt descuidat, es notava que ningú no hi feia vida des de feia molt de temps. Tenia unes finestres de fusta dividides en petits vidres quadrangulars que amb el pas del temps s'havien tornat gairebé opacs.

A la porta hi havia dos membres de l'equip d'assalt custodiant l'entrada. Vestits de negre i amb el rostre tapat. No es diferenciaven gaire del grup especial d'intervenció dels Mossos d'Esquadra.

Els agents van accedir a l'interior; era l'hora de l'escorcoll. Havien de passar estança per estança a fi de localitzar *El Portal* de Giorgione, diners, armes, elements electrònics o qualsevol objecte d'interès artístic, així com qualsevol prova que els vinculés amb els dos homicidis de Barcelona. Almenys això és el que reflectia l'ordre judicial. S'hi passarien hores. La casa era gran i estava molt bruta. Estava plena de teranyines i objectes antics.

—Ostres! Quanta merda —va etzibar en Méndez, que no se separava d'en Gunnar.

—No es pensi, senyor —va dir en Jesús sense deixar de mirar al seu voltant—. Aquesta casa és un autèntic museu. Sap quant

val aquell rellotge de peu que hi ha a l'altra banda de la sala? I aquests mobles isabelins?

—Sí, sí, el que tu diguis —remugava en Méndez traient-se la pols del seu abric negre que no havia portat mai a la feina i amb el qual volia causar bona sensació al seu homòleg alemany.

Els agents alemanys van iniciar l'escorcoll mentre els mossos els auxiliaven per si localitzaven qualsevol cosa d'interès per a la investigació. Els dos detinguts es mantenien bocaterrosa al terra de la sala principal, vigilats per policies uniformats que n'havien assumit la custòdia, just quan l'equip d'assalt va desaparèixer tan sibil·linament com havien arribat. L'entrada i perquisició es va fer més llarga del normal. Ja portaven set hores de recerca: s'havien trobat elements interessants com diners, armes de repetició, ordinadors portàtils i fins i tot es va localitzar la fusta del *Galió Daurat* que contenia el mapa del castell d'Eramprunyà que havia estat sostret del Museu d'Arqueologia de Catalunya. Aquesta troballa va fer que als agents els envaís una sensació d'alegria immensa. Ara podrien provar que l'arqueòleg la va treure del Museu i que va acabar a mans de la Noeliya Orloff i, per tant, donarien força a la teoria que aquesta l'havia manipulat per aconseguir el seu objectiu. En canvi, no hi havia rastre d'*El Portal* de Giorgione.

L'escorcoll estava a punt de finalitzar. Els agents pentinaven ja l'última de les estances del pis de dalt, mentre altres com en Dani s'havien quedat a la primera planta, on els dos detinguts, encara pendents d'identificar, restaven en silenci sepulcral estirats al terra. El cert és que la resta ja es mostraven molt satisfets pel resultat de l'operatiu. En Dani, en canvi, no ho estava. D'una banda la Noeliya Orloff havia aconseguit escapar; de l'altra, no havien aconseguit trobar *El Portal* de Giorgione i, sigui pel motiu que sigui, era l'objectiu d'aquells homes que segurament li entregarien a en Gèrald Brancovan. Així que, al seu parer, no hi havia motius per estar tan contents.

A més, alguna cosa li deia que en aquella casa hi havia encara quelcom més. En algun moment havia tingut l'impuls d'intentar parlar amb els detinguts, però era evident que no serviria de res. Es feia evident que aquells individus tenien preparació militar. Un detingut qualsevol s'hauria queixat d'aquella posició i del dolor provocat per les manilles unes quinze vegades per hora. Ells no havien obert la boca; ni tan sols per demanar anar al bany, de manera que no hi havia res que pogués fer per persuadir-los.

En Dani va començar a caminar per tots els racons de la casa; ho feia entrant en aquell estat d'observació màxima, on parava atenció a cada petit detall. Normalment es demanaven els plànols de la casa abans de realitzar un assalt perquè aquest resultés més efectiu. Però el fet és que en Brancovan tenia contactes arreu del món, i demanar els plànols d'una de les seves propietats hauria pogut posar en risc l'operació en cas que algun membre de l'Administració local l'hagués posat sobre avís. A més, la casa era tan antiga que havia passat per diverses remodelacions i segurament els plànols no serien del tot fiables.

La casa disposava de dues escales per accedir als pisos superiors: una més senyorial feta de marbre gris, ample i amb baranes blanques que es recargolaven fins al pis superior, i una altra escala amb forma d'espiral que es trobava en un racó i que probablement faria servir el servei per a accedir a aquelles estances més pròpies de les seves tasques. El fet és que aquesta escala tenia la barana més llarga del que és habitual i estava tallada amb molt poca traça al final, fet que semblava indicar que encara havia estat més llarga antigament. «Per què van fer tan llarga aquesta barana?», es preguntava en Dani mentre l'acariciava amb el tou dels dits fins al final. Just en sobrepassar el límit de la barana amb el dits els seus ulls van enfocar l'empedrat del terra. Era evident que en aquella part de la casa les rajoles no eren tan antigues, així que no només la barana havia estat tallada, sinó que havien substituït les rajoles. A hores d'ara en Dani estava convençut que

una casa com aquella havia de tenir un bon soterrani, però no hi havia ni rastre d'una possible entrada. Va estar molt de temps a la planta inferior, sobretot a la biblioteca, on no li hauria estranyat trobar una entrada secreta enmig d'aquell bosc d'estants plens de llibres, que amb el pas del temps semblava més aviat un cementiri de llibres. No va ser així, si existia aquesta entrada no va ser capaç de trobar-la. El temps se li tirava a sobre i ja només quedava per revisar la cuina quan el secretari judicial i els companys, entre els quals es trobaven l'Elsa, en Jesús i la caporala Martos, baixaven per l'escala després de finalitzar l'escorcoll de les dues plantes superiors.

La cuina era enorme però molt freda. Era de color blanc tirant a groguenc i tot plegat feia que en Dani tingués la sensació d'estar més aviat a la cambra d'un hospital. A més era una de les zones de la casa que menys remodelacions havia patit. En una de les parets hi havia construït un moble a mida que portava estants de cantó a cantó, i aquests es trobaven farcits de petites figures de porcellana, cànirs, setrilleres i altres elements de cuina que només feien funcions ornamentals. En Dani es va apropar al moble i va posar-hi la mà al damunt. Després de mirar-se la pols que li havia quedat als dits va decidir picar amb els artells, just en el moment en que la veu d'en Méndez va fer acte de presència.

—Rando. Aquí ja hem acabat.

En Dani va fer un gest amb el dit, tot demanant un instant de silenci. Va apropar els artells al fons de l'armari i va picar dues vegades més; va sonar buit.

—Aquí al darrere hi ha alguna cosa. Porteu-me un mall.

—És que t'has tornat boig? Per a què vols un mall? —replicava en Méndez amb el seu to de veu habitual.

Els policies alemanys no l'havien entès i l'Elsa preferia esperar que en Méndez autoritzés allò del mall per si de cas. En Jesús, en canvi, començava a aprendre que quan en Dani tenia un

pressentiment era millor seguir-li el corrent. A més, ell no hauria d'aguantar en Méndez, almenys més enllà d'aquell dia, així que va agafar un mall i li va apropar a en Dani amb un somriure de complicitat.

En Dani es va treure la jaqueta, la va deixar en una cadira i va començar a esmicolar el moble amb cops secs i molt violents agafant el mall només amb el braç esquerre, perquè el dret encara es ressentia de la ferida. La fusta cruixia al contacte amb el mall al mateix temps que el vidre i la porcellana s'esmicolaven contra el terra provocant un so més estrident. La resta, que esperaven a uns metres de distància, van poder observar una vegada la pols es diluïa, com en Dani, la figura del qual es va fer visible en primer lloc encara amb el mall a la mà, tornava a tenir raó una vegada més: aquell moble fet a mida amagava un antic ascensor de fusta; d'aquells amb els que el servei portava els àpats o la roba bruta al pis corresponent. A l'interior hi havia una cadira de rodes també molt antiga amb la pell estripada i les rodes rovellades.

En Méndez, tot mirant-se les mànigues del seu abric i assu-
mint que ja no podria treure's la pols va fer unes passes endavant
ahora que ho feien els policies almenys al seu darrere.

—Molt bé, Rando. Has trobat un ascensor però aquí dins no
hi ha res.

—I aquesta cadira de rodes? Potser en Brancovan va viure
aquí fa molts anys.

—Sí, i potser els meus collons són clavells! Això no demostra
res, Dani, anem per feina.

—Senyor... miri allà a dalt.

Just al damunt de la reixa que tancava l'ascensor hi havia un
d'aquells indicadors amb forma de mitja lluna i una agulla que
marcava el pis on es trobaven. Segons aquest indicador a la casa
hi ha un soterrani.

En Méndez es va apropar i va fer un cop d'ull. Va mirar a en Dani en primer lloc i es va girar cap a l'Elsa perquè informés als alemanys de l'existència d'aquell soterrani, tal com havia dit en Dani. En Jesús i la resta es van apropar a l'ascensor.

—I com cony podem baixar al soterrani? No hem trobat pas cap altra entrada.

—La van tapar. L'escala del servei era més llarga i les rajoles es van posar amb posterioritat. Amaguen alguna cosa.

En Dani va tancar la reixa típica dels ascensors antics. Va posar la mà a la palanca que teòricament hauria d'haver posat en marxa aquell ascensor i que estava plena de teranyines. La resta es van mirar amb cara de circumstàncies. No se'ls podia culpar, un ascensor tan antic i en desús podria fer fallida i provocar un mal innecessari. Només en Jesús havia fet un pas endavant per sumar-se a l'aventura. Estava tan emocionat que no va poder resistir-se. En Dani va abaixar la palanca i el so d'un motor que despertava després de molts anys es va activar, no sense grinyolar al principi. La cabina va començar a baixar; tot l'habitable tremolava. En Dani, sense perdre la seva mirada dura sempre accentuada per aquella cicatriu al costat de l'ull dret, va mirar l'Elsa. Ella també el mirava, amb preocupació i alhora una pinzellada d'admiració.

L'ascensor es va perdre sota els peus de la resta i es va endinsar en la foscor més crua. Antigament, els llums devien funcionar, però no era el cas a dia d'avui. El descens es va fer llarguíssim, ja que el soterrani es trobava a més profunditat de la que esperaven els agents.

—Ostres, això fa esgarriar, Dani —deia en Jesús mentre l'ascensor sotragava enmig de la foscor. Finalment es va aturar. En Dani va obrir de nou la reixa alhora que ambdós treien les llanternes policials. Van enfocar-les endavant per obrir-se camí—. Collons! —va cridar en Jesús en veure allò que la llum de la llanterna li havia posat al davant.

—Esteu bé? —demanava la veu d'en Méndez des de la llunyania.

—Sí, sí, tot en ordre —es va afanyar a respondre en Jesús encara amb l'ai al cor.

La primera imatge dels agents van ser un munt d'objectes coberts per llençols blancs. Tot plegat semblava una sala de ball on els fantasmes i esperits dansaven un vals al so del silenci. El soterrani era gran: deuria tenir uns cent-setanta metres quadrats, entre els quals s'aixecaven alguns dels pilars de l'edifici en el seu estat més verge. Si la casa semblava un museu, encara més ho semblava el soterrani; això sí, amb un aspecte més tètric. En Dani apartava les teranyines amb una mà mentre intentava il·luminar amb la llanterna per veure què amagaven aquells fantasmes sota els llençols. En aquell instant en Jesús va trobar un interruptor que activava una bombeta de llum insuficient que penjava del sostre. Va retirar un d'aquells llençols amb compte de no aixecar més pols de la necessària, ja que començava a notar que envaïa el seu aparell respiratori.

—Aquí hi ha quadres —va dir en veu alta perquè el sentís en Jesús. Fet i fet, ell no sabia identificar si aquelles obres tenien gaire valor o no. En Jesús es va apropar per darrere. Va arrufar les celles i va apuntar amb la seva llanterna a la part inferior de l'obra on hi havia la signatura de l'artista.

—Què? —va dir en Dani en veure que a en Jesús se li posaven els ulls com unes taronges.

—Que... segons la signatura aquesta obra pertany a Max Liebermann —en veure que en Dani es quedava igual va continuar—. Era un artista alemany d'origen jueu; les seves obres no només tenen valor, estem parlant d'un dels artistes les obres del qual van ser objecte d'espoli per part dels nazis.

—Els nazis? —va demanar en Dani aclaparat per la seva pròpia manca d'informació i els viaranyos en què semblava que tot plegat podia desembocar.

—Sí. Els nazis van robar milers d'obres d'art durant la seva ocupació. Hitler tenia la quimera de construir un Führermuseum a la ciutat de Linz, a Àustria. A més, durant aquells anys es va dedicar a fer desaparèixer multitud d'obres que els nazis anomenaven *art degenerat*. L'any 2011 es va localitzar un habitatge aquí a Munic amb més de mil cinc-cents obres d'art robades durant el nazisme. Estaven valorades en més de mil milions d'euros. Dani, i si hem trobat un altre amagatall d'aquests tresors perduts?

En Jesús es va alçar i va mirar al seu voltant amb una capacitat d'atenció que a en Dani li era molt familiar, i que el va fer somriure d'aprovació. En Jesús va dirigir-se a l'altra banda del soterrani. Allà hi havia un moble sobre el qual hi havia un altre llençol: per la forma era evident que també amagava pintures.

—Què tens? —va preguntar en Dani encuriolit.

—Òbviament haurem de fer venir professionals per revisar-ho tot meticulosament, però aquelles sembla que les han posades a sobre del moble per tenir-ne més cura. Deuen ser més quadres, potser *El Portal* de Giorgione?

En Jesús va retirar el llençol que cobria les obres amb molta delicadesa en el moment en què la resta de l'expedició, excepte els policies uniformats que custodiaven la porta d'entrada i els dos detinguts, va arribar en el segon viatge d'aquell ascensor caduc.

—Oh, Déu meu! —va cridar en Jesús davant de la mirada de tots els presents en destapar els dos llenços que s'amagaven darrere d'un d'aquells llençols—. És... però si són...

—Ostres! Són *La tempesta al mar de Galilea* de Rembrandt i *El concert* de Vermeer —va dir l'Anna sense poder creure el que acabaven de trobar en aquell soterrani.

En efecte. Un d'ells era una de les obres mestres de Rembrandt Harmenszoon van Rijn: una autèntica joia del barroc. Una

marina amb un ús del clarobscur i un realisme dramàtic dels personatges immersos en una tempesta, amb un joc de llum i ombres executat de forma excepcional. L'altre era una de les obres del mestre Johannes Vermeer: una altra joia barroca del mestre de la llum que representava tres músics, una dona jove asseguda en un clavicordi, un home tocant el llaüt i una dona que canta.

Els agents de Patrimoni Històric van explicar a la resta que aquelles obres pertanyien a un lot d'obres sostretes el 18 de març del 1990 al Museu Isabella Stewart Gardner de Boston, als Estats Units.

A partir d'aquell moment es va aturar tot fins que les autoritats alemanyes fessin venir els millors professionals de Munic per a catalogar i traslladar amb garanties totes aquelles obres d'una forma adequada, tenint en compte la seva antiguitat i el seu valor econòmic i artístic. Entre totes aquelles obres amuntegades els agents van trobar obres de Cézanne, Matisse, Picasso i molts altres. Tots els membres de l'equip conjunt estaven exultants. La troballa d'un tresor com aquell suposava un fet històric; seria recordat per la societat mundial i en especial per tots els participants de l'operatiu que ho celebrarien al vespre en un dels millors restaurants de Munic: el Broeding.

El bon menjar i l'alcohol van fer les delícies dels comensals, que gaudien d'aquell ambient festiu envoltats d'una llum tènue que a quarts de dotze de la nit feia més difícil mantenir obertes les parpelles després de tantes hores de feina. Els més exultants de tots eren en Méndez i el Gunnar. A ambdós els havien pujat els colors. En Méndez encara no havia deixat anar la copa de vi negre; i això que ja havien acabat les postres i tot. Reia com la resta de l'equip no l'havia vist mai. Es notava que el bon resultat de l'operació li havia rebaixat la tensió acumulada en les últimes hores. Al cap i a la fi, com a cap de la Unitat era qui tenia més responsabilitat. L'únic que no semblava haver desconnectat era

en Dani. L'Elsa, que s'havia assegut al seu costat a la taula, l'observava de reüll. En Dani tenia el cap lleugerament abaixat apun- tant la mirada cap a la taula, però ho feia com si aquesta tingués un profund abisme en el qual hagués abocat els seus pensaments. Estava clar que encara li donava voltes a alguna cosa.

De sobte, el telèfon mòbil d'en Méndez va sonar. Va trigar força a respondre, entre el temps que va passar fins que es va adonar que sonava i el que va trigar a localitzar-lo en una de les butxaques d'aquella jaqueta, fent evident que l'havia comprat per l'ocasió.

—Digui'm... sí? N'estàs segur? Collonut!! Ja et trucaré. —En Méndez va penjar el telèfon i va mirar la resta dels agents—. M'acaben de trucar de la Unitat Central de Balística: em confir- men que la munició que va matar al presumpte capellà a Barce- lona es correspon amb l'arma que portava l'Anastas Orloff. Això vol dir que, tot i que no sabem qui era, ni què pintava en tota aquesta història, ara tenim una prova de càrrec i podem resoldre ambdós homicidis. —En Méndez es va alçar de la cadira amb la copa a la mà, una vegada l'Elsa i en Jesús havien traduït les seves paraules als policies alemanys—. Brindem, companys, perquè avui ha estat un gran dia!

En Dani va esperar que l'exultació minvés una mica per a anunciar que es retirava a descansar. Es va acomiadar dels com- panys de la policia federal alemanya amb els quals realment havia estat una gran experiència treballar plegats, tot i que aquell tipus de situacions socials no li eren gens còmodes.

Va sortir del restaurant amb la jaqueta a les mans; no va trigar a posar-se-la. La nit era freda, i els carrers, abundantment il·lu- minats, semblaven serps daurades per les quals en Dani passejava els seus pensaments encara immersos en el cas. «Ja n'hi ha prou de feina», va pensar, «demà veurem les coses amb més claredat». Va ser en aquell instant en què va recordar que no tenia cap altra

cosa en què preferís pensar. «Què diantre? Farem l'última», es va dir a si mateix desviant la seva direcció cap al bar de l'hotel, que encara tenia obert, sense adonar-se que s'havia deixat la cartera al damunt de la taula del restaurant.

Mentrestant, l'Elsa, que ho havia advertit, va prendre la cartera tot mirant a tots dos cantons per si algú la mirava. La cartera era de pell negra i la tenia una mica malmesa. Només portava quaranta euros i algunes targetes de crèdit. Una d'elles doblegada, segurament d'haver intentat obrir alguna porta. L'Elsa va pensar que probablement seria la de casa seva, si era així de despistat sempre. El fet és que ho era. Era sorprenent com podia arribar a concentrar-se tant en els casos, arribant a caure en petits detalls en els quals ningú parava atenció, i, en canvi, era incapaç de recordar de passar-te el telèfon en acabar de parlar per molt que fes cinc segons que li haguessis demanat o, en ocasions, no saber què anava a fer una vegada ja s'havia alçat de la cadira.

En una de les butxaquetes hi tenia una fotografia. L'Elsa va extreure-la tornant a mirar cap a ambdós cantons. Estava posada del revers amb petits bocins de pell de la cartera enganxats en clar senyal que havia de canviar-la. La va girar i va respirar profundament un aire que va arribar al seu cor tenyit de torbació. A la fotografia hi havia en Dani amb una nena que somreia sustentada sobre els seus braços: la seva filla Berta. El que més va sobtar l'Elsa és la diferència en l'expressió de la cara d'en Dani. Aquesta no l'havia vist mai abans; semblava feliç. No tenia aquells ulls de llop solitari incapaç d'emocionar-se amb res del que l'envolta. Els mateixos ulls de llop amb què ara en Dani mirava aquell abisme imaginari que podia posar sobre qualsevol punt de la pròpia realitat, mentre bevia *whisky* assegut en una de les taules del bar de l'hotel. Podia estar així molt de temps, mentre pintava la seva ment de blanc sobre aquells racons de la seva vida sobre els quals no volia tornar a passejar. Tant és així que l'Elsa encara el

va trobar quan tots havien tornat a l'hotel. Va seure al seu davant, va treure la cartera de la bossa de mà i li va deixar caure a sobre de la taula.

—No t'has deixat res? —va preguntar.

—Collons! —va dir en Dani palpant-se la butxaca dreta dels pantalons—. Gràcies, no me n'havia adonat.

L'Elsa se'l va mirar un instant. A hores d'ara en Dani ja no tenia ulls de llop; els seus ulls eren vidriosos i entristits. S'havien convertit en dos miralls d'aquell lloc tan profund al qual no deixava baixar ningú. Ara, però, l'Elsa hi tenia els dos peus a dins irremeiablement. Se'l mirava sense dir res. Esperava agafar-lo sense aquella cuirassa que sempre portava posada, que ara més que un escut era una presó fonamentada en els seus propis estigmes.

—Per què em mires d'aquesta manera? —va preguntar en Dani odiant aquella veu que li recordava que l'Elsa tenia els ulls més bonics del món.

—No m'agrada veure't així —va respondre ella visiblement trista—. Sé que ho deus haver passat molt malament, però no crec que tancar-te i compadir-te de tu mateix sigui la solució, saps? Tots en tenim, de problemes.

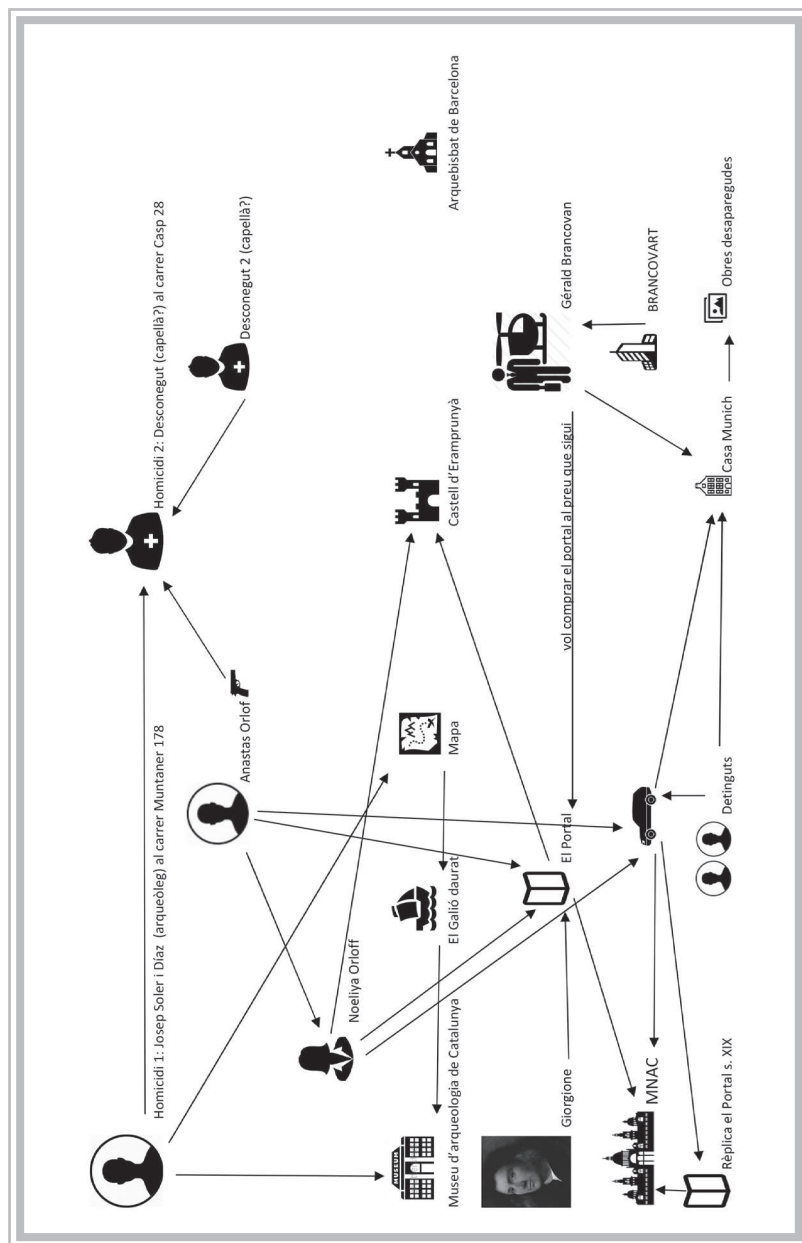
L'Elsa havia fet aquest últim comentari per començar a explicar-li que ella també ho havia passat malament; que segurament és el que l'havia fet reaccionar erròniament quan més a prop van sentir-se l'un de l'altre. Volia dir-li que no era llàstima el que sentia, sinó que ell realment li importava. En Dani, però, no li va donar la possibilitat:

—No necessito que sentis llàstima per mi, ningú t'ho ha demanat. És més, dels teus problemes jo no n'haig de fer res, ni tu tampoc dels meus.

Aquesta resposta tan freda va deixar l'Elsa sense paraules. I més després de veure com en Dani recuperava la seva mirada

de llop amb què se la va mirar abans d'aixecar-se i marxar cap a l'habitació.

Allà va caure sobre el llit sense treure's la roba; amb prou feines va recordar posar l'alarma al mòbil. Es va estirar boca avall sobre els llençols freds on es va fer fonedís; desembocant de nou en aquell somni on apuntava la seva arma en direcció a aquells ulls que brillaven enmig de la llum negra; un canvi de direcció amb l'arma, un seguit de trets trencant el silenci i unes passes tentines fins a caure estès sobre un bassal de sang sobre aquell empedrat en una posició idèntica a la que tenia sobre el llit.

CAPÍTOL 14

L'endemà l'expedició al complet va abandonar terres alemanyes per aterrar de nou a l'aeroport del Prat. En Dani, amb una ressaca monstruosa, intentava no recordar la seva actitud davant l'Elsa. No s'havien dit pràcticament res durant tot el matí.

En Méndez els va dir que els volia a tots al despatx a les tres de la tarda. Allà farien un *briefing* amb la resta de la Unitat per posar-los al dia i continuar les gestions restants. Els agents d'Homícidis es van acomiadar dels de Patrimoni Històric amb plena satisfacció pel bon resultat que havia donat l'equip conjunt. En Dani i en Jesús, que havien congeniat força en el decurs de la investigació, es van acomiadar amb més camaraderia.

—Dani, ha estat un autèntic plaer —va dir estrenyent-li la mà tot desprenent una estima per damunt d'allò que és estrictament professional.

—Ens trucarem! Crec que més aviat del que creus, Jesús. Crec que això encara no s'ha acabat —va respondre en Dani amb seguretat.

—Bé, pel que necessitis ja saps on soc.

En Dani va assentir i van marxar cadascú cap a casa seva. Abans, però, va fer la vista enrere per veure com l'Elsa marxava amb el cap cot cap a l'altra banda del pàrquing. Se sentia

malament per haver-la tractat tan fredament, però el seu propi mecanisme de defensa actuava amb autonomia pròpia.

En tot cas, era el moment d'anar a casa i descansar; no només de les hores acumulades, també d'aquella horrible ressaca que no volia marxar. A les tres hauria d'estar en condicions per abordar els últims detalls de la investigació. El cas és que no va poder descansar gaire. El braç encara li feia mal, tot i que havia decidit treure's l'embenat. A més, aquell somni que es repetia el tenia desconcertat. El dolor es feia tan real en ell com no havia sentit mai. I què són aquells ulls? Aquell pensament el va acompanyar fins que va arribar l'hora de tornar al despatx.

La temperatura era agradable a migdia, almenys més del que ho era a Alemanya, pensava en Dani, i la pluja feia dies que havia donat una treva. També el *briefing* seria més relaxat. L'èxit de l'operació donava un bon marge als agents, que ara no lluitarien contra el rellotge ni rebrien pressions per part dels caps demanant la resolució del cas. També el tracte amb la premsa tindria un altre caire. Tot plegat es notava al despatx: en Méndez havia rebut les felicitacions oportunes i se li notava a la cara. La tensió havia desaparegut i inclús el seu to de veu semblava més amable. En Dani va estar parlant amb la resta de l'equip, també amb en Costa, amb qui es va saludar amb un copet a l'esquena. Tot i així, va deixar que fos l'Elsa qui els expliqués l'aventura de l'operatiu que havien viscut a Alemanya; ell no era un home de massa paraules, odiava ser el centre d'atenció. En Dani va agrair el xiulet d'en Méndez, que volia dir que els volia a tots a la taula rodona. La veritat és que li costava mirar l'Elsa després del que havia succeït a Munic.

—Bé, comencem. Pels que no vau participar en l'operatiu, imagino que els vostres companys ja us deuen haver posat al dia. Tot i així, us en faré cinc cèntims: l'entrada al domicili va resultar un èxit pel que fa a allò que es va localitzar a l'interior i per la

detenció de dos dels membres del grup criminal. No vam trobar *El Portal* de Giorgionne, però es van localitzar set-centes trenta-set obres desaparegudes durant el nazisme. Pels que no esteu familiaritzats amb el tema, els nazis van robar milers d'obres durant la seva ocupació. Pel que sembla, Hitler volia fer un museu amb elles. Pocs anys enrere ja es van localitzar més de mil cinc-centes obres en un pis a la mateixa ciutat de Munic que pertanyia a un dels descendents que havien participat en l'espoli. D'altra banda, entre les obres hi havia la col·lecció sostreta al Museu Isabella Stewart Gardner de Boston, un dels robatoris d'obres d'art més coneguts de la història. En aquest cas per la gran quantitat d'obres desaparegudes i per la seva importància. El Museu, fundat amb la col·lecció privada de 2.500 obres de la mecenes nord-americana Isabella Stewart Gardner, va patir el robatori el 18 de març del 1990. Mai hauríem imaginat que l'espoli nazi i un robatori als anys 90 podrien haver estat connectats, però, de fet, ho estaven, tot i que encara en desconeixem el perquè.

»Els experts treballen en la identificació de totes les obres i a intentar esbrinar-ne la procedència. En tot cas, la troballa suposa un fet històric, per la qual cosa us felicito a tots per la vostra feina.

»Pel que fa al cas en si, crec que a hores d'ara és evident que el mòbil dels autors era el robatori d'obres d'art, no sé si donant continuïtat al que van fer els nazis i si els nostres autors estan vinculats a ells per ideologia o potser familiarment. En tot plegat hi està treballant la Policia Federal Alemanya. D'alguna manera sabien que el *Galió Daurat* els portaria a *El Portal* de Giorgione i estaven disposats a matar per aconseguir-lo. L'altra línia, si és que no són paral·leles, és en Gérald Brancovan, interessat des del minut u en *El Portal* i propietari del domicili en què han aparegut la resta d'obres sostretes.

»Amb tot plegat podrem resoldre l'homicidi de l'arqueòleg Josep Soler, víctima del seu amor per la Noeliya Orloff, que per cert continua desapareguda. L'Agustí ja ha gestionat la seva ordre de detenció internacional. Quant a l'homicidi del capellà, quedarà resolt després de comprovar que el geoposicionament dels telèfons dels germans Orloff era a la zona de l'homicidi just en aquell moment i en comprovar la Unitat Central de Balística que la munició va ser disparada per l'arma que portava l'Anastas Orloff el dia que va morir al MNAC.

En aquell moment en Méndez va mirar en Costa i va fer un senyal d'aprovació amb el cap. Tots van fer el mateix, en Dani inclòs, conscient que segueix respirant gràcies a la seva actuació.

—Ben fet, nano! En un moment crític de veritat vas demostrar de què estàs fet —va dir en Méndez dirigint-se a en Costa, però mirant després també en Dani—. Junts vau fer una feina excepcional i particularment estic molt content que així fos. Porto molts anys en aquesta professió i ja he vist situacions similars en el passat. Us porteu com us porteu, no dubteu que quan ens enfrontem a situacions de perill greu o de mort, si podeu comptar amb l'ajuda d'algú serà la d'un company. Davant d'un perill tothom correrà cap a una altra banda, tal com els guia el seu propi subconscient; és lògic. Tots excepte els teus companys de sang blava. És així perquè se suposa que ha de ser així, és la nostra responsabilitat.

»Bé, seguim. Les incògnites a hores d'ara són: Qui era i quin paper jugava el capellà mort a mans de l'Anastas Orloff? Qui és i quin és el parador del seu company que ens va fotre un jec d'hòsties a mi i a en Delgado? On és la Noeliya Orloff i la resta del grup criminal que ha aconseguit fugir? I la més important de totes: on és *El Portal* de Giorgione? Si aconseguim trobar l'obra i detenir la Noeliya Orloff el cas haurà sortit rodó.

—Senyor... —va intervenir en Dani—, aquí hi ha més incògnites: per què a l'Arquebisbat de Barcelona es van mostrar tan poc col·laboradors? Quina relació hi ha entre els deliris del *Führer* de crear un museu a Àustria i unes obres sostretes l'any 90? Quina edat tenien els Orloff l'any 90? No sé... és possible que els nazis busquessin alguna cosa més que la fundació d'un museu.

Tots escoltaven en Dani amb atenció tot filant les seves pròpies reflexions. Alguns, fins i tot, assentien amb el cap en senyal d'aprovació. En Dani va continuar:

—Aquí se'ns escapa alguna cosa. Què passa amb el robatori al MNAC? És a dir, per on va entrar aquell individu? Estan passant coses molt estranyes. És normal que només hi hagués interferències a la càmera just en aquell moment? I el tema de les empremtes a casa de l'arqueòleg? Com poden coincidir amb les que vam trobar a la rèplica d'*El Portal* si aquesta té més de dos-cents anys? Em pregunto per què és tan important *El Portal* i no qualsevol altra obra amb més fama i valor. Aquí hi ha alguna cosa més, algú mou els fils i tot apunta que té a veure amb en Brancovan. Ho té tot: és estrafolari, té diners per avorrir i un amor infinit per l'art que li ve de llarga tradició, la casa era seva... És a dir, quin serà el nostre següent pas amb ell?

En Méndez va posar cara de circumstàncies, sabia que la resposta no agradaria a en Dani:

—Ja ens hem posat en contacte amb el despatx d'en Gèrard Brancovan. Els seus advocats diuen que no té inconvenient per viatjar a Barcelona per a declarar al jutjat, però que en cap cas trepitjaran seu policial. Al·leguen que és propietari del cinquanta per cent de les cases d'aquella zona, cosa que hem comprovat. La majoria les té llogades; no és el cas de la que han aparegut les obres, actualment, però sí que la tenia llogada a un matrimoni: els Kheller, l'any 90, quan van sostreure les obres al Museu.

De fet, hi van ser fins al 2003, quan va morir la vídua del senyor Kheller. El senyor Kheller era maquinista de tren i no tenia vinculació amb el món de l'art ni antecedents penals de cap tipus. Ella no treballava. Amb tot plegat serà molt complicat vincular en Brancovan amb els homicidis i també amb el robatori de l'obra, almenys mentre aquesta continuï en parador desconegut.

En Méndez havia encertat, a en Dani no li va agradar gens la resposta i la decepció es reflectia en el seu rostre, molt poc acostumat a fingir, i ni tan sols a posar algunes pinzellades de diplomàcia. En Dani va acotar el cap, es va passar la mà pel clatell i va esbufegar, era un d'aquells moments en què no podria ser diplomàtic:

—És que... tinc la sensació que estem considerant tot plegat com una victòria: un parell de detinguts, la troballa de les obres a Munic, el ressò mediàtic que ha generat... —va dir apujant una mica el to de veu a conseqüència d'uns nervis creixents al seu interior.

—No has de ser tan exigent, ni amb tu mateix ni amb la resta, Rando —el va interrompre en Méndez—. Ni tu ni ningú acabarà amb la delinqüència ni amb el mal en aquest món. Som una eina per fer-lo millor i hem d'estar contents de les petites victòries. Collons! Tenim dos membres d'una perillosa banda criminal internacional a la presó, i el món estarà millor sense l'Anastas Orloff; i la seva germana caurà tard o d'hora. A part d'això, en aquest cas hem viscut l'aventura de trobar un vaixell enfonsat feia cinc-cents anys i gairebé vuit-centes obres de gran valor robades pels nazis als seus propietaris legítims. Per cert, en ambdós casos, com en tantes altres ocasions, perquè es ben just reconèixer-ho, hem d'agrair la teva perícia. I, sí! Això ens donarà prestigi a nivell internacional, i no és res dolent aprofitar-ho. Les coses funcionen així, i ho saps molt bé. Vull dir que per una vegada podries posar millor cara...

—Sap? —va fer una pausa tot arrufant les celles, i va aixecar una mirada desafiant cap a en Méndez, que no va passar desapercebuda per cap dels assistents. Era evident que el comentari li havia molestat—. No crec que em paguin per posar bona cara. El que jo veig és que algú amb molt pocs escrúpols ha aconseguit exactament el que volia: *El Portal* de Giorgione; passant per sobre de vides humanes, de la policia, d'una entitat com el MNAC i, finalment, de la justícia. Em sap greu, però no veig que hi hagi gaire a celebrar.

—Mira, en això estarem d'acord. No t'hi guanyaries gaire la vida, posant bona cara —va respondre en Méndez amb aquella expressió de *bulldog* una vegada més—. Saps què et dic? Que fotis el camp a casa. Tenim encara molta feina a fer al despatx i no vull ningú amb aquesta negativitat. Descansa i esperem que demà vinguis més tranquil.

En Dani es va aixecar de la cadira, sense dir res, va agafar la jaqueta del penjador i va sortir del despatx, mentre la resta el miraven emmudits. Algú devia fer algun comentari al sortir, perquè en Dani encara va poder sentir en Méndez engegar-lo a pastar fang. Es va aturar un instant a mitja escala perquè va sentir veus al replà. No li venia gens de gust que li preguntessin per la resolució del cas i, com era normal, els companys de Seguretat Ciutadana i els administratius que treballen a dependències policials en volien conèixer els detalls, més enllà del que havien llegit a la premsa. Quan les veus van desaparèixer va enfilarse ràpidament cap a la sortida. Tant es va afanyar a marxar que una vegada a dins del cotxe amb les mans ja al volant, es va adonar que no tenia ni idea d'on anar. No volia anar a casa, i era molt d'hora per anar al bar d'en Connor o a qualsevol altre. Va abaixar el cap un instant sense treure les mans del volant i el va alçar per sobre de la foto d'ell i la seva filla. Havia après a no mirar-la pràcticament mai, ja que quan ho feia sentia l'angoixa de saber que ella era en

algun lloc sense que pogués ser partícip de la seva vida. Tot i així, tampoc volia treure la fotografia. Feia temps que preferia assumir que aquella era la fotografia d'un instant que ja no podia tornar.

El BMW d'en Dani va arrencar tan fidel com sempre, malgrat els anys i els quilòmetres. Va decidir marxar a casa i, potser, preparar alguna cosa sana per dinar que contrarestés la mala alimentació dels últims dies, on havia hagut d'improvisar a peu de carrer entre tantes hores de treball. Així ho va fer, i després de comprar peix al supermercat que tenia al mateix carrer on vivia el va preparar amb salsa de tomàquet i pebrot, tal com li preparava la seva mare quan era petit. Durant aquelles hores no va pensar en res, el seu cervell necessitava un descans.

Havent dinat es va posar al sofà i va engegar el televisor més desaprofitat de la ciutat per deixar el telenotícies, que va invertir força temps a donar la notícia de la troballa de les obres a Alemanya sense que ell hi parés massa atenció, fins que van esmentar en Brancovan. En Dani es mirava aquell personatge estrany a través de la pantalla amb sentiment d'impotència.

Finalment, es va quedar adormit per continuar amb aquell espai de desconexió que li estava anant força bé. Tot plegat fins que es va veure de nou abocat a aquell somni llòbrec. Caminava per un passadís fosc sobre un empedrat irregular amb l'arma a les mans, concentrat, amb una suor tan freda com les parets que l'envoltaven; en silenci, contenint la respiració. Al final del passadís creuava una porta amb forma d'arc, i allà, on la foscor es feia més crua, els ulls groguencs dels seus malsons es giraven per mostrar-li com és la mirada d'un dimoni quan poses els peus a casa seva. Res de nou: un canvi de direcció amb l'arma, un seguit de trets ressonant en aquella cambra de sostres colossals. Es toca les costelles i es mira la mà, ara de color carmesí; han travessat l'armilla antibales. Cau sobre el bassal de la seva pròpia sang, recargolant-se amb un dolor que en Dani encara va poder

sentir durant uns segons després de despertar i prendre consciència que, definitivament, el que li portaven els seus somnis era el preludi de la seva pròpia mort.

«I què...?», va pensar en un primer moment, adonant-se que al no tenir res a perdre la mort no li espantava tant. Després va reflexionar un instant, mentre es tocava el braç; la ferida encara li feia mal. Era evident que si tenia aquell tipus de somnis havia de ser per alguna cosa. Li havien servit en moltes ocasions, entre d'altres per detenir l'assassí de les set claus i també per salvar la vida de l'Elsa; potser també podrien salvar la seva.

Després d'estar una bona estona assegut al sofà, immòbil, abduït pels seus propis pensaments, va decidir anar al bar d'en Connor. «Tot ho arregles igual, eh, Dani?», es va dir a si mateix.

Caminava sobre l'asfalt amb aquell soroll tan característic de les seves sabates. L'hivern més cru havia apartat ja la tardor de l'asfalt, i també aquella catifa de fulles ataronjades al seu pas. El vent li pentinava el serrell llis, que ja començava a fer-li pessigolles per sota de les celles. Amb tot el tràfec de les últimes setmanes no havia ni pensat que feia dies que hauria d'haver anat al barber. L'aire venia ja plenament hivernal, així que mantenia les mans a les butxaques de la seva jaqueta de pell. A en Dani li agradava l'hivern, no només perquè resistia més el fred que la calor, sinó perquè és una època en què la gent es tanca a casa. Detestava les aglomeracions.

Va arribar a la porta del bar d'en Connor, el qual va mirar a en Dani estranyat quan el va veure empènyer la porta, segurament perquè feia tres dies que no hi anava. El bar estava buit, així que aquesta vegada va decidir seure a la barra. En Connor no era realment una gran companyia. De fet, era de les poques persones que parlava menys que ell, però això a en Dani ja li estava bé.

—Tot bé, inspector? —va preguntar en Connor en veure que en Dani feia més mala cara del que acostumava.

—Sí, una mica cansat. M'està costant dormir, això és tot. Posam el de sempre, Connor.

En Connor va posar-li el got al davant i va començar a omplir-li. No havia acabat de fer-ho que en Dani ja allargava la mà en clar senyal que necessitava començar a beure. El mateix Connor es va adonar de la situació, però no va dir res. Després de tants anys en aquest ofici havia après a no jutjar els seus clients. Li havien abocat tantes situacions tristes en aquella barra... «I què es pot portar a la barra d'un bar?», pensava ell.

En Dani ja havia omplert el got un parell de vegades quan va sentir que la porta del bar s'obria i es tancava de nou. El primer que va mirar és la cara d'en Connor, que tot i no ser una persona gaire expressiva, va mirar durant un instant cap a la porta amb certa sorpresa; després va continuar servint, ja que en aquell moment hi havia altres clients al bar. En Dani es va girar, tot deixant de donar voltes al got. Tot ell semblava una imatge congelada amb els ulls clavats a la porta. A l'altra banda hi havia aquell individu llarg, prim, d'esquenes amples i amb el nas aguilenc: el capellà no identificat; aquell que havia apallissat en Méndez i en Delgado. En Dani no s'ho podia creure, estava allà plantat, gairebé d'esquenes, però mirant-se'l amb el mentó lleugerament amunt, tot donant una sensació de certa supèrbia. Se li podia veure l'alçacoll i la seva mirada desprenia seguretat i misteri. Es van quedar mirant un segons i l'individu va marxar.

En Dani es va alçar ràpidament de la cadira i va córrer cap a la porta sense ni tan sols recordar que havia de pagar les consumicions. Va sortir del bar i va veure que l'individu trencava pel carreró que hi havia a mà esquerra del bar. Va córrer en aquella direcció buscant el telèfon mòbil a la butxaca de la jaqueta per informar i demanar reforços, però més pendent de no perdre'l de vista. En girar el carreró es va trobar l'individu allà, plantat al seu davant, esperant-lo amb les mans a les butxaques. En Dani

va deixar la trucada per a després i es va afanyar a treure la credencial.

—Policia! No es mogui.

—Ja sé qui és, inspector.

—Ajupi's i posi les mans al cap. Queda detingut per un delicte d'atemptat als agents de l'autoritat.

—Atemptat? —va respondre l'individu amb una tranquil·litat que no agradava gens ni mica a en Dani.

—Sí. Vostè va atacar dos companys meus, i molt em temo que hem de parlar de més coses —va dir en Dani traient l'arma de la funda, veient que aquell home no semblava tenir cap intenció d'obeir les seves ordres.

El carreró era molt fosc i no tenia sortida, de manera que aquell individu, que vestia amb una camisa de llana i barret negres, i del qual penjava un escapulari, seguia sense moure ni un sol dit; no tenia cap possibilitat de fugida. En aquell instant en Dani va pensar que era el moment de la trucada: va treure el mòbil i va marcar el 112 sense apartar la mirada d'aquell capellà, que va començar a caminar cap a ell a pas lent.

—No es mogui! —va dir-li en Dani apuntant-lo ara directament amb l'arma—. Li he dit que no es mogui!

—Què passa? Que no li importa anar a la presó si un jutge considera excessiu disparar un capellà desarmat?

—Sap què diem els policies en aquests casos? Que de la presó se surt tard o d'hora, del cementiri no.

—Sap molt bé que no pot disparar-me així com així, inspector. Jo no vaig armat i no seria proporcional —va dir aquell home amb un accent clarament estranger.

Abans de respondre a en Dani se li va posar la mirada de llop, aquella que veia cada vegada amb més freqüència quan es posa al davant del mirall:

—Tal com jo veig les coses tinc al davant algú que va apallisar dos policies entrenats i, d'alguna manera, està relacionat amb l'homicidi de dues persones més, aquí, a la meva ciutat. Com a agent que treballa en el cas li asseguro que no arriscaré la vida de ningú més, ni tampoc la meva. I aquesta premissa es complirà, únicament, davant de dues situacions: detenir-lo o matar-lo. Vostè decideix.

En el moment en què algú ja contestava a en Dani a l'altra banda del telèfon, una ombra va passar pel seu costat dret a una velocitat esfereïdora i li va agafar l'arma de la mà.

—Però què diantre...? —va dir en Dani mentre intentava veure aquella ombra que se li havia endut l'arma, just en el moment que una altra ombra va passar pel seu cantó esquerre i li va prendre el mòbil amb una subtileza gairebé quirúrgica. Ambdues ombres es van ocultar sota la foscor de les parets del carreró, amb un mimetisme que va fer dubtar en Dani si no estaria enfrontant-se a esperits en lloc d'éssers humans. Aleshores, l'individu que havia seguit en Dani al carreró va tornar a avançar cap a ell, tot dient:

—Aquest és un dels problemes de treballar sol. Si hagués tingut un company, aquest podria haver fet la trucada a una certa distància mentre controlava l'entorn, així no hauria estat tan fàcil sorprendre'l. A més, al no necessitar la mà esquerra per trucar, hauria pogut aguantar l'arma amb les dues mans amb prou força i a prop del pit. D'aquesta manera hauria estat molt complicat de prendre-li. Però, és clar, en Dani Rando treballa sol, no és així?

Aquell capellà, si és que ho era, s'havia posat a un pam d'en Dani. Aquest, convençut que aquell escenari no era el del seu final, basant-se únicament en els seus somnis especials, va decidir seguir lluitant i es va abraonar cap a ell. Aquell individu el va esquivar amb una habilitat més que desconcertant en un mossèn, i més d'aquella edat. Aquest no es va limitar a esquivar-lo, sinó

que va contraatacar amb un cop de puny a la mandíbula d'en Dani, que va ressonar amb estrèpit en aquell carreró tancat. Tot i la violència de l'impacte, en Dani només va tintinejar-se una mica i es va tornar a posar en posició de combat amb la mirada més dura que mai.

—Caram! Està fet una roca, inspector. La majoria d'homes haurien caigut sense coneixement, amb un cop així.

En Dani ho va tornar a intentar. Era evident que aquell individu estava molt ben entrenat. Sabia que la seva victòria passava per reduir els espais, com havia fet amb en Costa; una situació on la seva extraordinària força li donés l'avantatge que necessitava. En aquest intent, però, es va endur dos cops de puny més, al llavi i al pòmul dret. Tot i així, va aconseguir agafar-se al cos d'aquell capellà. En Dani, però, no trobava una posició còmoda per poder doblegar-lo. El mossèn movia les cames amb una destresa incontestable. Tant és així que se li va posar al darrere amb un moviment tan ràpid com hàbil i el va subjectar del coll. En Dani va tirar el cap enrere amb violència i va aconseguir impactar el rostre del mossèn, però ell també tenia més resistència als cops del normal. Va començar a ofegar en Dani amb els dos braços al voltant del seu coll, en aquell moviment que es coneix com *mata lleó*, posant-lo fins i tot de genolls. En Dani es defensava amb una expressió ferotge, el llavi li sagnava abundantment, però malgrat que va posar tota la resistència de què va ser capaç, aquell home va acabar doblegant-lo. Va arribar un instant en què li faltava tant l'aire que sentia que la vida se li escapava. De sobte, el capellà el va deixar anar, fent que el cos d'en Dani caigués al terra com un pes mort, tot i que no va arribar a perdre la consciència.

En aquest punt, en Dani, encara des del terra i després d'un parell de minuts estossegant per recuperar-se, va mirar amunt i va trobar la figura d'aquell capellà misteriós immòbil al seu

davant. Aquest, sense dir res, va atansar-li el seu braç en senyal d'ajuda.

La llum de la lluna semblava no voler tocar l'asfalt d'aquell carreró, amb la qual cosa en Dani, amb la visió ennuvolada, només veia l'ombra d'aquell individu, sense cap dubte implicat en els homicidis que investigava i que acabava d'esclafar-lo en un combat. La resta d'ombres que prèviament l'havien desarmat també es mantenien posicionades al darrere d'aquell home. A en Dani li semblava que en aquella partida d'escacs només podria perdre o perdre; el rei contra totes aquelles figures negres que, d'altra banda, semblaven voler alguna altra cosa d'ell. En cas contrari, per què no l'havien eliminat ja?

CAPÍTOL 15

En Dani i aquell capellà van entrar al bar d'en Connor i van seure en una taula. Finalment, havia decidit prendre la mà d'aquell home i escoltar allò que venia a dir-li. Fet i fet, tampoc li havien deixat cap altra opció, tenien la seva arma i el seu telèfon mòbil. En Connor es va acostar a la taula amb les consumicions: el *whisky* d'en Dani i un tequila per a aquell home que no havia apartat els seus ulls negres d'ell, tot i la presència d'en Connor. Aquest se'ls va mirar un instant amb perplexitat per les ferides que ambdós s'havien fet durant la baralla, però va preferir seguir en la seva línia de no preguntar allò que ningú tenia cap intenció d'explicar-li.

—Tequila? Curiosa tria per a un capellà, no? —va dir en Dani, encara visiblement ofès per la derrota davant d'aquell home.

—No crec que sigui més desconcertant que veure un inspector de policia submergir en *whisky* el seu cervell a diari, quan se suposa que el necessita per treballar —va respondre aquell home abans de fer una bona glopada.

—Què passa? M'han estat vigilant? —va dir en Dani sense agafar encara el got.

—Així és. El meu nom és Julius Blauenberg, o així em deia quan vaig néixer. No s'escarrassi a buscar-ne referències perquè

no les trobarà enlloc. No existeixo als ulls de ningú. Ni jo ni cap de nosaltres.

—Amb *nosaltres* es refereix a...? —va preguntar en Dani assenyalant amb el dit l'exterior del bar, on devien trobar-se les ombres que l'havien desarmat.

—Puc demanar-li discreció en cas que estigui disposat a escoltar-me? L'hi demano per mi i també pel seu propi bé —va respondre en Julius sense moure ni tan sols les parpelles.

—Suposo que per això hem vingut aquí —va respondre en Dani amb la mateixa fermesa i sense apartar-li la mirada en cap moment.

—Tant jo com la resta de capellans que ha conegut avui pertanyem a un orde que es va fundar fa moltes centúries: els monjos negres. També el monjo que va morir al carrer Casp ho era: es deia Magnus Strachan. Si el busca i és capaç de trobar-lo li diran que va morir de meningitis quan era un nadó. Així és com ens eduquen des de petits. El nostre origen es troba als anys foscos en resposta al mal que assetjava la terra en aquella època, on la bruixeria i la màgia negra posaven en risc la vida humana. —En Dani va mirar a un cantó i va esbufegar, tot agafant el got i fent la primera glopada de *whisky* en senyal que el necessitaria per escoltar segons quins comentaris que d'entrada li semblaven romanços. En Julius va continuar tot intentant captar l'atenció d'en Dani—: Ara el mal torna a amenaçar la terra i hem d'actuar amb diligència. Vol saber alguna cosa sobre els germans Orloff i la resta?

—Si us plau —va respondre en Dani encara amb reticències evidents, tot fent un gest amb el palmell de la mà com si li donés literalment el torn de paraula.

—Els germans Orloff són membres d'un orde gairebé tan antic com el nostre. Els anomenen els Cavallers de l'Avern: són

adoradors del Diable, com ja haurà imaginat. Els ve d'una tradició familiar tan llarga com secreta. Els seus coneixements militars no són casualitat; un dia van desaparèixer i van aplicar els seus coneixements a la causa.

En aquest punt va captar l'atenció d'en Dani, ja que era ben cert que els Orloff eren com fantasmes una vegada havien abandonat l'exèrcit. Per ara, la història del tal Julius es corresponia amb alguns fets reals. En aquest punt en Dani va començar a preguntar:

—Diguem que estic disposat a creure en allò que diu... Digui'm, què és el que busquen els Orloff, i per què?

—Els Orloff i la resta volen el mateix que els seus antecessors des de fa segles: despertar Lilit.

—I... qui és Lilit?

—La Lilit és una de les primeres creacions de Déu. És un ésser primari i tremendament poderós. Va ser la primera dona d'Adam i, a diferència d'ell, va abandonar el paradís voluntàriament per trobar refugi a l'esperit del mar Roig, on va viure entre dimonis. Senzillament, va néixer lliure i va triar el mal. Els seus fills són els lilim, contra els quals vam lluitar i aniquilar durant segles en secret. Els lilim se'ls coneixia per altres noms, el que més li sonarà és el de vampirs.

—Com pensen despertar-la? —va demanar en Dani actuant d'una forma estrictament professional; és a dir, com solia fer a la feina cada vegada que algú li explicava sopars de duro. Volia conèixer cada racó de cada història perquè seria la millor manera de comprendre el perquè havia estat creada, i també la millor manera de desmuntar-la.

—Més aviat seria alliberar-la. Fa segles els germans del nostre orde van aconseguir tancar la Lilit en un lloc que no existeix per a la resta dels mortals: una dimensió desconeguda; el mateix

Giorgione, que havia estat víctima de la influència del seu poder maligne, en va ser un dels artífexs. La màgia i l'art es van donar la mà per protegir la humanitat. *El Portal* és precisament això: el Portal a la dimensió on ella descansa, per això es van fer tants esforços per ocultar-lo.

—En aquest punt haig de preguntar-li sobre la màgia —va dir en Dani sense perdre la serietat amb què havia decidit abordar el tema—. Comprendrà que jo no hi crec, en la màgia.

—És comprensible que pensi així, inspector. Ara, per això, li faré jo algunes preguntes: pot explicar les premonicions que li brinden els seus somnis? Pot? És clar que no. —En Dani es va quedar sense paraules. Es preguntava com era possible que aquell desconegut sabés alguna cosa sobre allò que no havia explicat mai a ningú. En Julius va continuar—: Sorprès? No em subestimi, abans de venir aquí m'he informat molt bé de qui tinc al davant i el nostre braç és molt més llarg del que pugui imaginar. Vaig seguir el cas de l'assassí de les set claus. No hi ha una explicació possible a la seva resolució sense un sisè sentit que molt poques persones tenen. Els policies que han treballat amb vostè diuen que té un olfacte com no han vist mai, o bé que té una flor al cul. Depèn de si l'aprecien o l'odien, el fet és el mateix. L'assassí de les set claus també té un do especial, d'altra banda no hauria pogut arribar tan lluny sense ser atrapat, i només algú com vostè podia aturar-lo. Si no fos per la seva participació qui sap quantes persones més haurien mort a les seves mans. Inspector, no soc un capellà com els que deu haver conegut —va continuar—. No he vingut aquí a redreçar la seva merda de vida. Va ser un mal marit i no el van deixar ser un bon pare; no té família ni amics propers, mai ha tingut carisma ni simpatia i prefereix ofegar el seu dolor en *whisky* fins que això el porti al cementiri, que és on va enviar les seves ganes de viure ja fa anys. Li asseguro que no he vingut a compadir-me de vostè i ja li dic que no m'interessa el borratxo en

el que s'ha convertit. He vingut per la seva capacitat. Perquè tot i el que li he dit, segueix tenint un do, perquè no hi ha un policia enlloc que li passi la mà per la cara; perquè tot home té una missió a la vida i la seva és de vital importància. Ja em disculparà per mostrar-me tan dur, però faci's càrrec que tant els meus germans com jo hem entregat la vida a un bé comú que ha de prevaler a tots nosaltres, i això és el que espero també de vostè. Sé que en algun lloc del seu interior, envoltat d'un desert de desesperança, encara hi ha aquell home que volia que el món fos millor. Per això continua treballant més que ningú, per satisfer aquell home del qual ja queda ben poc.

—Què és el que vol de mi? —va preguntar en Dani amb la necessitat de finalitzar una conversa que se li estava fent incòmoda feia estona.

—No cal ser inspector de policia per adonar-se que no s'acaba de creure tot el que li he explicat, ni tampoc que, únicament com a inspector de policia, no podrà arribar al fons de tot plegat ni complir la missió per a la qual està destinat. Així que li donaré alguna cosa en què creure i, si decideix fer un pas més, serà vostè qui em buscarà: en les darreres setmanes l'Església ens ha proveït de la Bíblia de Ripoll i la Bíblia de Rodes, que es trobaven a la Biblioteca Apostòlica Vaticana i a la Biblioteca Nacional de França, respectivament. Aquestes, juntament amb un altra que es creu que va desaparèixer al segle xix en un incendi a Ripoll, concretament el 1835, van ser escrites al segle xi i són les Bíblies més il·lustrades que ens han arribat del període romànic. En realitat, però, són alguna cosa més: les tres Bíblies juntes són un camí a la paraula i la veu de Déu. En aquest cas tenen un poder autèntic. Les tres bíblies es van fer servir per tancar la Lilit al portal. Per això aquest es trobava a Catalunya, al castell d'Eramprunyà. En Giorgione, acompanyat dels monjos negres, va venir aquí amb aquesta missió. Si busca informació sobre elles li diran que es

troben en procés de restauració; no és cert. Les tenim a punt per lluitar contra aquell dimoni.

—I en Brancovan és al darrere de tot plegat, és clar...

—Deixi'ns en Brancovan a nosaltres, inspector, hi ha coses que no estan al seu abast. No és això el que espero de vostè...

—Encara no m'ha dit què és el que vol que faci, Julius.

—La veritat? No ha parat d'importunar des que es va posar a treballar en el cas.

—Què vol dir?

—Vull dir que si no hagués desxifrat les claus que residien al *Galió Daurat* els Cavallers de l'Avern no haurien sabut mai on era *El Portal*.

—Vostès sabien que es trobava allà, m'equivoco?

—No, no s'equivoca. Però no és només això; des que es va posar a treballar en el cas hem sentit de tan a prop les seves passes que ens hem vist obligats a actuar. I no parlem només del robatori al MNAC, no és així com havíem planificat els esdeveniments. La seva aparició ens ha importunat una i altra vegada. No ens interessa en absolut que tot plegat surti a la llum. És per això que em vaig interessar per vostè i la seva trajectòria.

—I què passaria si decideixo fer-ho sortir tot a la llum? —va demanar en Dani amb el rostre rígid, tot intentant saber fins a on estaven disposats a arribar aquells homes. En Julius va somriure en un primer instant, però no semblava complaure'l allò que estava a punt de dir. Semblava més aviat un somriure de resignació.

—No dubto que ja imagina la resposta, inspector. Com ja li he dit, treballem per a un bé comú que està per sobre de tots nosaltres. No podem permetre que el món torni a caure sota la influència del mal. Aquells temps en què la bruixeria i la màgia negra s'enduïen milers d'ànimes. Considerant les seves aptituds,

he pensat que ens seria molt més útil com a aliat que fent-lo desaparèixer.

En aquell moment en Julius va treure l'arma i el mòbil d'en Dani, i la va posar a sobre de la taula apuntant-lo amb el dit al gallet. En Connor ho va advertir, i a poc a poc es va acostar a la rebotiga, on tenia el telèfon fix, amb la intenció de trucar al 112. Mentrestant, en Julius va atansar l'arma cap a en Dani i va deixar-la anar.

—Què li fa pensar que no faré el que se suposa que haig de fer, que no agafaré la meva arma i el detindré?

—Ha fet una bona feina, inspector, però ha passat per alt alguna cosa. Segons la llegenda, el *Galió Daurat* no només oculta l'amagatall d'*El Portal* de Giorgione, sinó que assenyalava l'emplaçament exacte on s'hauria de realitzar el ritual per a despertar Lilit. Desxifri'l i contacti amb nosaltres, si és capaç de trobar-nos. Està destinat a fites més grans.

En Connor ja havia despenjat el telèfon. En Dani va treure la mà dreta de sota de la taula sense deixar de mirar en Julius, que ara somreia, i la va apropar la seva arma de forma molt lenta... Quan ja podia acariciar-la, el bar es va quedar sense llum: totalment a les fosques. En Dani va agafar l'arma i va apuntar a la cadira on seia en Julius mentre treia una petita llanterna que sempre portava a la jaqueta, i amb la qual va apuntar en la mateixa direcció; la llum li va mostrar la cadira buida. En Dani va examinar cada racó mentre en Connor tornava a il·luminar el local: havia saltat el diferencial; o l'havien fet saltar.

En Julius havia desaparegut. En Dani i en Connor van intercanviar unes mirades de desconcert, però no es van dir res. L'agent va posar l'arma a la funda i la llanterna a la butxaca, va pagar les consumicions i va sortir al carrer.

Una vegada fora va mirar a ambdós cantons primer, i després cel amunt, com si esperés trobar allà una resposta, en un gest que

li havia quedat d'una altra època on sí que les esperava. Va agafar el mòbil i en primer lloc va comprovar que no tenia missatges. La llum intensa de l'aparell apuntava directament al seu rostre, accentuant la seva mirada de llop. Després se'n va anar a la galeria de fotografies on la gran majoria eren resultat de la pròpia feina. Va passar totes les fotografies de les obres recuperades a Alemanya i les que li havia fet a la Noeliya Orloff durant les vigilàncies i els seguiments. Mentre ho feia repetia en veu baixa:

—El *Galió*... on ets? Aquí! *Els bessons custodien el secret inescrutable enlloc més* —va dir mentre mirava l'antiga fusta que duia el missatge.

En Dani va començar a caminar mentre marcava el telèfon d'en Jesús sense parar-se a pensar si el molestaria a aquelles hores. Aquest va trigar a respondre, però finalment ho va fer:

—Dani! Dispensa, era a l'habitació del nen posant-lo a dormir.

—Em sap greu, Jesús. Escolta, a què creus que es referia la frase que hi havia a la fusta del *Galió*? Em refereixo a allò dels bessons.

—Sí, la recordo: *Els bessons custodien el secret inescrutable enlloc més*. Imagino que es refereix a les dues parts del díptic; ja saps, cada part de l'obra és un bessó. Suposo, és clar...

—És possible —va respondre en Dani mentre donava voltes al cap—. Bé, sí, és possible. Dispensa les molèsties, ja parlem demà.

En Dani va marxar cap a casa. Quan es va treure la roba és quan més va notar el dolor dels cops que li havia donat en Julius; tret del que tenia al llavi, que ja li havia cremat a la primera glopada de *whisky* i no havia deixat de fer-li mal en cap moment. Es va adonar que tenia un bon cop a les costelles en treure's la samarreta, just al costat d'unes cicatrius que li havien quedat de la seva lluita amb l'assassí de les set claus quan aquest el va atacar

amb un ganivet. Estava desconcertat: tindria raó en Julius, o era simplement un boig? En tot cas, com sabia tantes coses, també de la seva persona?

En Dani es va fer una dutxa i es va quedar estirat al llit. El seu cos ho necessitava i també la seva ment. Aquella nit ni tan sols els seus somnis especials el van destorbar.

L'endemà es va llevar més tard del normal, però igualment se'n va anar cap al despatx, on va arribar uns minuts més tard de les 9. Allà va eludir totes les preguntes sobre les marques que li havia provocat la baralla amb en Julius. A més, va decidir no compartir amb ningú el que havia passat, almenys fins que haguessin finalitzat la reunió on van ser informats que no s'havien localitzat més proves o indicis que impliquessin directament en G rald Brancovan amb els fets. Tot i aix , seria imputat per aquells delictes, dels quals en Dani no dubtava que es lliuraria amb tota seguretat, i més amb els advocats que es podia permetre.

—Agustí, on és la llista de les propietats d'en Brancovan?
—va demanar en Dani.

—No et rendeixes mai, eh? —va respondre l'Agustí en veu baixa perquè no el sentís en Méndez—.  s a la carpeta del cas, en una altra carpeta que diu «respostes».

En Dani va estar revisant de cap a peus la llarga llista de propietats del francès; estava segur que en una d'elles havia d'ocultar *El Portal*, tot i que demanar una entrada i perquisició al jutge no era una opció viable. Les tenia per tot el món. França, Alemanya, EUA... N'hi va haver una que li va cridar l'atenció. Es trobava a T rgovi te (Romania), en una  rea que pertanyia als  r gens de la seva família. A la zona de Valàquia. «Castell Sanador», va llegir en veu baixa. Immediatament, va buscar-lo a internet, havent-ho de mirar dues vegades per a escriure'l correctament: no hi havia gaire informació sobre ell. A les imatges va aparèixer un castell que portava moltes centúries sota aquell cel de l'est; el seu estat

de conservació no era gran cosa, però tenint en compte la seva antiguitat, es podria dir que havia aguantat prou bé el pas dels anys. Es trobava en una zona de difícil accés, tant per l'alçada a què es trobava com per la zona boscosa que el protegia. Sembla ser que els Brancovan van decidir canviar la capital de Romania de la ciutat de Târgoviște a Bucarest, i el castell que temps enre-re els servia de fortificació al cim d'aquelles muntanyes s'alçava ja només sobre el record, quedant abandonat en aquella zona agresta.

En Dani es va concentrar, tenia la sensació d'estar molt a prop d'alguna cosa important. «Què és el que estem passant per alt?», es deia a si mateix. Va deixar la mirada perduda i el seu cos sense conductor durant uns minuts mentre hi donava voltes. En recuperar-la, va moure lleugerament el cap de dreta a esquerra mentre la seva visió es feia més nítida a mesura que sortia de les seves reflexions més internes. La primera cosa que els seus ulls van enfocar va ser el paper on havia apuntat el nom del castell dels ancestres d'en Brancovan. En Dani va alçar el cap i el va tornar a mirar amb atenció. Immediatament, va obrir el seu calaix on havia guardat el plànol del castell d'Eramprunyà que li havien facilitat a l'Ajuntament de Gavà.

—Quin era el nom anterior del castell d'Eramprunyà? —va dir en veu baixa mentre el buscava—. Castell Rodanas, es deia Rodanas!

En aquell moment va escriure aquest nom en un paper, just a sota d'on havia escrit el nom del castell dels Brancovan. Acte seguit, va despenjar el telèfon i va trucar al mòbil personal d'en Jesús.

SANADOR RODANAS

—Hola, Jesús. T'agafo en mal moment?

—Hola, Dani. No, no, tranquil. Digues, què necessites?

—Crec que tinc alguna cosa important. En Bracovan té una propietat a Romania: es tracta del castell Sanador, que pertanyia als seus avantpassats. Crec que és la clau. Sanador és Rodanas al revés. Recordes que el castell d'Eramprunyà era anomenat Rodanas en l'antiguitat? Crec que té a veure amb allò d'*Els bessons custodien el secret inescrutable enlloc més...* Els bessons no són les dues parts del díptic, com imaginàvem, són els dos castells. Estic segur que és allà on en Brancovan amaga *El Portal*.

—Ostres, Dani. Vull dir, és una passada, de debò. Crec que jo no hi hauria caigut ni en mil anys, però, creus que algú mourà un sol dit, tal com han anat les coses?

—No, Jesús, no ho crec —en Dani va fer una pausa. Després va continuar—. Jesús, moltes gràcies per tot.

En Dani va penjar el telèfon i es va posar a rumiar de nou. Sabia molt bé a què es referia en Jesús. L'operació havia estat un èxit, tot i que no hi havia prou proves per condemnar en Brancovan. Ningú a nivell judicial, ni tampoc a nivell intern, estaria interessat a demanar auxili a les autoritats judicials de Romania per a fer una entrada i perquisició a les ruïnes d'un castell. I encara menys si es basés en les explicacions d'uns monjos estraforaris. Però la curiositat d'en Dani s'havia fet tan gran a hores d'ara que no podia oblidar el tema així com així. Alguna cosa li deia que havia de continuar. El següent pas havia de ser localitzar en Julius i fer-li saber el que havia descobert.

En aquell instant la mirada d'en Dani es va endurir. La màquina tornava a posar-se en funcionament. Va buscar a l'expedient l'hora exacta en què en Julius va atonyinar en Méndez i en Delgado; probablement tindria l'hàbit de sortir a aquella hora. Buscar-lo a cegues per la ciutat o rodalies seria pràcticament impossible, però en Dani tenia una idea d'on el podia trobar. En primer lloc, com tantes altres vegades, va decidir buscar el rival més dèbil. Va despenjar el telèfon i va marcar el número de

l'Arquebisbat, i quan van respondre va demanar per en Miquel: aquell ajudant del bisbe que feia pinta de bona persona i de passerell a parts iguals:

—Bon dia! —va dir en Dani fent un esforç per distorsionar la seva veu una mica, no fos cas que en Miquel la recordés—. Truco de la bugaderia Torras...

—Vostè dirà...

—Veurà, ja tinc la camisa a punt.

—Dispensi. Quina camisa?

—La camisa de llana que va portar aquell capellà llargarut i amb el nas aguilenc. Va deixar aquest telèfon perquè l'avisés quan la tinguéssim a punt.

En aquell moment es va fer un silenci. Semblava que en Miquel no sabia què respondre.

—La camisa de llana? —va dir intentant guanyar temps mentre rumiava—. És que... no sé de qui em parla, eh...

—Miri, senyor! Nosaltres tenim un negoci petit però molt digne —va dir en Dani simulant un to d'indignació—. Si no saben de qui parlo hauré d'anar a la policia, no fos cas que els membres de l'Església es neguessin a pagar-me la factura.

—No, no, esperi... —va respondre en Miquel evidenciant que aquella no seria una bona idea—. Ja recordo qui és. És que és nou, sap? De seguida li diré que passi a buscar-lo, no pateixi.

—Faci una cosa... Digui-li que em truqui al telèfon que li donaré ara i així l'hi tindrà a punt.

En Dani li va donar el seu telèfon mòbil, que en Miquel va apuntar després d'haver de repetir-li fins a tres vegades. En canvi, el telèfon no va trigar ni un quart d'hora a sonar:

—Digui'm... —va respondre en Dani.

—Inspector... —va respondre en Julius amb sorpresa moderada—. Sabia que em trobaria. Puc preguntar-li com sabia on érem?

—No va ser difícil. El dia que es va abraonar sobre mi al carreró vaig notar una olor d'algun tipus d'encens molt particular. La mateixa olor que feia el bisbe quan se'm va apropar en to amenaçant. Això i el fet evident que amagava alguna cosa aquell dia. En Miquel ha fet la resta, però no l'hi tingui en compte, és de massa bona fe i jo he jugat brut.

—Ha descobert ja on es troba *El Portal* de Giorgione?

—Sí. Al castell Sanador, a Romania.

—Excel·lent! El castell Sanador va ser construït, tot reproduint el castell d'Eramprunyà, per aquells que un dia van dur *El Portal* de Giorgione a Catalunya. El seu estil arquitectònic és molt anterior a la seva construcció. Eramprunyà custodiava *El Portal* i Sanador ve a ser la seva masmorra o ergàstul de Lilit. El cas és que ha demostrat que sap gestionar la seva capacitat a nivell policial d'una forma brillant, inspector. Serà capaç de gestionar altres capacitats que té adormides o, si més no, menys treballades?

—Què vol dir? Quines?

—Serà capaç de portar a terme allò que el món necessita, passant per alt les normes establertes? De treure partit als seus somnis? D'entendre que tenen un propòsit? Si és així, vingui demà passat a l'adreça que li enviaré al mòbil. Oblidi el cas i ajudi'ns a salvar el món tal com el coneixem. Sortirem cap a Romania, i si cal morirem per impedir que l'alliberin. El sortilegi s'ha de portar a terme sota la influència d'un fenomen que només es dona cada cent cinquanta anys: en primer lloc, l'eclipsi de lluna total. La lluna serà menys brillant i adquirirà un to misteriós, més feble del normal, i amb un to rogenc. Al mateix temps es produirà

la segona lluna plena del mes de gener, efecte conegut com lluna blava, i per últim la superlluna, anomenada així quan aquesta es troba a una distància mínima de la Terra. Tot plegat es produirà el 31 de gener, és a dir, d'aquí a quatre dies.

—No li prometo res —va respondre en Dani penjant el telèfon amb la satisfacció d'haver demostrat una vegada més la seva vàlua; no a aquells homes, sinó a si mateix.

CAPÍTOL 16

En Dani va decidir passar la resta del dia a casa per donar voltes a tot plegat. Què era el que li proposaven aquells homes? El cas és que al darrere d'aquelles figures misterioses en Dani ensumava vestigis de realitat. I si tota aquella història era certa? Podien els Orloff despertar un mal soterrat feia segles?

Era evident que el cas no aniria més enllà, tal com estaven les coses. Així doncs, l'única manera d'atrapar en Brancovan era unir-se a aquells homes. En Dani va mirar al seu voltant com si busqués una resposta en aquelles parets mortes. La seva soledat era en si una resposta; fet i fet, ningú l'esperaria a casa; ni avui, ni demà, ni cap altre dia.

Abans que els records l'atrapessin va decidir buidar l'ampolla de *whisky* que tenia al moble del menjador, tot i haver-se promès a si mateix que no ho faria. Fins a l'última gota. Aquesta vegada li va caure pitjor que de costum; ni tan sols podia mantenir-se dret. A mig camí cap a l'habitació es va deixar caure sobre aquell paviment de marbre movedís, tot sumit en un nou somni: tornava a caminar per aquells passadissos de pedra mentre deixava un rastre carmesí amb les seves pròpies ferides. Amb l'arma a les mans caminava tan de pressa com podia, però la feblesa l'atrapava sense remei. Va entrar en una sala més gran, apuntant en direcció a aquells ulls brillants; un canvi de direcció de l'arma

i un tret que va ressonar entre aquells sostres buits mentre el seu cos queia desplomat sobre la pedra freda.

Fins aquí, el somni que s'havia repetit tantes vegades. Aquesta vegada, però, el somni va obrir una nova porta, i allà on en Dani notava el tacte de la pedra a la galta, ara s'havia convertit en herba fresca. Es va alçar i va observar que es trobava en un camí envoltat d'un paisatge on la natura mostrava la seva millor expressió. Va caminar fins a arribar als peus d'una muntanya nevada, entre roques vestides de verd on una cascada trencava sobre un llac. En fer-ho, s'aixecava l'aigua com si fos una boirina entremaliada, tan blanca que semblava la part del darrere d'un vestit de núvia que arrossegava la cua sobre l'aigua. Just al davant de la cascada es trobava una jove nua. La seva bellesa era tan gran que eclipsava fins i tot la màgia d'aquell paisatge. Els seus moviments eren lents i delicats, semblava gaudir del moment, com si es descobrís a si mateixa. Tenia els cabells rojos, candents com la seva mirada, amb la qual observava cada detall al seu voltant com si assistís al seu propi naixement. De sobte, l'aigua, el vent, els arbres... tot aquell paisatge es va aturar, també el temps va aturar el seu pas com si ella el controlés amb un moviment subtil amb la seva mà blanquinosa. Es va girar i va mirar en Dani; el seu encant era intimidant i els seus ulls, encara més. Eren grocs, clars i brillants, com els rajos de lluna que centellegen sobre els seus propis somnis. La jove va somriure alhora que perdia aquella mirada innocent i novençana; ben bé com si deixés palesa la seva capacitat de posar el món sencer als seus peus a voluntat.

Acte seguit, un altre somni va submergir en Dani: en aquesta ocasió el van situar als carrers d'una Barcelona visiblement desmillorada. Era de nit i va poder veure la Berta, la seva filla, que semblava tenir uns quants anys més dels que tindria actualment. Possiblement rondaria la trentena. Anava acompanyada d'un jove que la subjectava de la mà; ambdós corrien pel barri gòtic

espantats, com si alguna cosa els assetgés. Miraven al seu voltant, amunt i als costats. El somni va finalitzar amb un crit d'autèntic pànic de la seva filla, que es refugiava en va als braços d'aquell jove, tan espantat com ella.

En Dani va despertar sobtadament, es va fregar les gotes de suor amb la màniga i es va incorporar amb els ulls ben oberts. Cada vegada tenia més clar que passés el que passés a l'Europa de l'est, allà hi trobaria el seu final. Però, i la Berta? Què volia dir aquell somni?

No va poder tornar a dormir. Es va quedar assegut a la butaca del menjador esperant l'arribada de l'albada amb la mirada perduda a la finestra. Una albada que va arribar acompanyada dels seus millors records. Ja feia molt que no el visitaven, i aquesta vegada ho van fer a càmera lenta perquè els pogués gaudir millor. Aquells estius quan saltava al riu amb els amics, sota un sol radiant que moltes vegades es recollia abans que ells, mentre reien asseguts sobre les mateixes roques des de les quals saltaven. Quan la seva gorra va volar al cel en forma de somni entre tantes altres, el dia que es va convertir en policia. Va poder notar el mateix calfred que va sentir quan la seva dona li va posar l'anell al dit i, sobretot, va poder sentir aquella olor que fan els nadons quan li van posar la Berta als braços; aquella primera vegada en què ja s'havia convertit en pare mentre encara ho estava assimilant. El seu primer somriure, quan la portava a escola de la mà i sempre corria fins a la finestra per acomiadar-lo amb un petó al vent...

En Dani es va alçar de la butaca, només li quedava un dia abans de marxar i estava decidit a plantar cara a tots els seus temors; a afrontar la vida com si el dia de demà pogués no arribar mai. Va agafar un full en blanc i un bolígraf del calaix del moble del menjador, on començava a acumular-se la pols, i es va proposar escriure alguna cosa per a la seva filla per si no volia parlar amb ell. No volia escriure amb les dits sinó amb el cor. No seria

gens fàcil, les paraules no eren la seva especialitat. Una vegada va acabar, va doblegar el paper i se'l va guardar a la butxaca de la seva jaqueta de pell. Després es va dutxar i va omplir una bossa negra que dormia a l'armari des de feia anys amb roba, el carregador del mòbil i tot tipus d'estris policials: dos carregadors de la seva arma personal, munició, una defensa extensible, un cinturó que amagava dos ganivets a la sivella, unes manilles de corda, una llanterna i altres estris similars...

Més tard va anar a esmorzar a la seva fleca preferida, i valorant el fet que podria ser l'última vegada, es va permetre un bon homenatge de pastes. Va quedar tan satisfet que se li va escapar un somriure, tot inclinant-se enrere sobre la cadira mentre es tocava la panxa.

En sortir va agafar el seu BMW i es va dirigir a l'institut on estudiava la Berta, del qual no en recordava el nom, però que sabia que es trobava al carrer Pau Claris, a tocar amb Passeig de Gràcia. Va haver d'esperar que les classes finalitzessin. A les tres en punt ja es començava a sentir rebombori provinent de les finestres de les aules i, en qüestió de segons, les escales ja es trobaven perfumades amb aires de juvenesa. Nois i noies a la primavera de la vida que li descarregaven flaires de nostàlgia. Que diferents eren les coses quan tenia la seva edat. Tot i així, estava més pendent de localitzar la Berta que de cap altra cosa. Alçava el coll tant com podia per trobar-la entre la multitud; estava tan nerviós.

Ja havia sortit un bon grapat d'estudiants i la Berta no apareixia. Va arribar un moment en què pensava que potser ja hauria sortit. Finalment, però, la porta de l'institut es va obrir una vegada més, i aquesta vegada qui la va creuar sí que va ser la Berta. Anava vestida amb un jersei a ratlles blanques i blaves i texans. Portava el cabell llarg i llis, amb una part de la melena per darrere de l'espatlla i l'altra per davant. Anava acompanyada d'un noi de cabell castany, ben plantat. Tenia cara de bona persona,

tot i que en un principi en Dani no va parar gaire atenció en ell. Feia tant que no veia la Berta. Ella es va agafar del braç d'aquell jove i somreia; semblava feliç. Els ulls d'en Dani es van entristir i emocionar a la vegada. Amb tot plegat, aquella era la seva nena.

La Berta va creuar el pati de l'institut fins a arribar a la porta metàl·lica exterior on en Dani esperava. Ella el va veure i la seva expressió va canviar, i no va ser a millor. Es va aturar i li va dir alguna cosa al seu acompanyant, que va mirar en Dani mentre la Berta li feia un gest de tranquil·litat. Aquest es va quedar allà dempeus amb una motxilla negra que va canviar d'una espatlla a l'altra. La Berta es va apropar a en Dani amb la mirada ferma. No hi havia dubte que tenia el caràcter del seu pare.

—Què dintre hi fas, aquí? —va preguntar indignada.

—No he perdut l'esperança que un dia vulguis parlar amb mi. Bé, l'havia perdut, però ara...

—Doncs no cal que et molestis —va etzibar ella. En veritat volia fer-li més retrets. Mai no li va perdonar que enganyés la seva mare amb una altra. Però va preferir girar cua i marxar abans que s'esfondrés aquell mur que havia aixecat entre ella i el seu pare. Era evident que tot plegat havia estat molt dur també per ella.

En Dani es va quedar mirant com la seva última oportunitat s'allunyava en un autobús inoportunament puntual que deixava més fum negre del normal. Sense moure's del lloc, com desorientat. La seva expressió dura començava a esquarterar-se.

L'amic de la Berta que s'havia quedat dempeus observant l'escena continuava mirant en Dani. Va respirar profundament i es va apropar a ell amb un pas vacil·lant. Es va posar al seu davant sense deixar anar la motxilla que subjectava ara amb més força; com si també estigués nerviós. El va mirar amb els ulls innocents i li va dir:

—No estigui trist, senyor Rando. Sé que el record que té la Berta del seu pare és important per a ella. Precisament per això està tan enfadada, encara no ha superat que la seva família es trenqués, però estic convençut que algun dia serà ella qui s'aproparà a vostè.

—Moltes gràcies per ser amable amb mi. La meva filla té molta sort de tenir una amic com tu... Podries donar-li això? —va dir traient aquell full doblegat de la butxaca de la jaqueta—. No ho facis de seguida, espera que sigui un moment més oportú —va demanar en Dani amb els ulls més tristos que mai. Ell va assentir i va marxar vorera amunt.

En Dani es va quedar encara una estona palplantat davant de l'institut; en aquell moment hi va caure... El noi que acompanyava la Berta era el mateix que l'acompanyava al somni de la nit anterior: aquell on ambdós corrien presa del pànic davant d'algun perill que els assetjava. Al somni ambdós eren més grans, però no hi havia dubte que era ell. Mai oblidava una cara.

En aquell instant, però, encara estava desconcertat pel nou rebuig de la Berta. Semblava que l'home que havia estat algun dia volia sortir d'aquella letargia en què havia caigut per pura necessitat. Volia cridar i plorar ben fort, però aquells sentiments entraven en conflicte amb l'home que era avui. Aquell que podria convertir en gel fins i tot les flames més roents.

Aquella tarda la va passar en un bar, no al d'en Connor, sinó al primer que va trobar. Sense dinar, sense tenir res a l'estómac. Intentava fer-se fort per afrontar la segona *round* mentre observava la pluja que havia tornat amb força. Havia d'afrontar més coses a part d'intentar arreglar-ho amb la Berta. Diuen que els millors guerrers no són els que mai perden, sinó els que tornen sense por a la batalla. En Dani es mantenia immòbil davant de la finestra, com si el temps s'hagués aturat per a ell mentre la resta del món continuava avançant... sense ell. Aquella idea

va recordar-li que això era exactament el que passaria si els seus somnis especials es tornaven a complir. Encara estava a temps, però, d'intentar canviar algunes coses. D'internar-ho, si més no. Es va alçar del tamboret i va sortir per la porta, aquesta vegada abans que l'embriaguesa hagués començat a fer efecte. Havia de preparar-se: la segona *round*.

En Dani va fer durar la dutxa més del normal. Amb el cap cot deixava caure l'aigua des del serrell, que, mullat, li tapava els ulls, fins als peus, serpentejant a través de les cicatrius que l'assassí de les set claus li va marcar el dia que el van detenir. Que poc hauria imaginat que aquelles marques no serien les úniques ni les pitjors. N'hi va fer d'altres que amb el temps es van fer més i més grans. En sortir de la dutxa se sentia reconfortat. El vapor havia entelat el mirall; havia d'afaitar-se i les presses li van fer-lo fregar amb les mans. «Com si servís d'alguna cosa», va pensar en Dani recordant les vegades que la seva exdona l'havia renyat quan es trobava les marques al mirall una vegada s'havia assecat.

Es va afaitar i es va posar una mica de colònia: no n'hi quedava gaire, però per a aquella ocasió seria suficient. Va furgar als calaixos per localitzar els mitjons que estiguessin menys gastats; es va posar aquella camisa negra que mai treia de l'armari i va netejar les sabates amb un betum que havia vist passar centenars de llunes sense que fos utilitzat. Va acabar d'omplir la bossa que havia preparat amb objectes d'higiene personal i es va dirigir a la porta de sortida. La va obrir i va mirar enrere buscant una esclatxa de nostàlgia: no la va trobar. Sabia molt bé que no hi tornaria a posar els peus, però, fet i fet, no havia tingut cap experiència que valgués la pena recordar en aquell pis. Era el pis on es va mudar quan es va divorciar, i ara, al tancar la porta, podia veure com la foscor s'apoderava d'aquella ampolla de *whisky* buida sobre la taula; tan buida com ho estaven aquelles parets de records.

Eren les sis de la tarda passades i en Dani havia aparcats el cotxe a prop de la plaça Francesc Macià. Sabia que el pis de l'Elsa era a prop perquè l'havia deixat en alguna ocasió a casa. En aquelles ocasions, al conduir seguint indicacions, no recordava el nom del carrer i l'orientació tampoc no era el seu fort. El que sí que tenia era molt bona memòria i recordava allò que li explicava que es deixava mig sou per aquelles botigues de roba que a ell li semblaven totes iguals. En tot cas, no va trigar a arribar i reconèixer un bloc de pisos que tenia uns bonics detalls modernistes a sobre de les finestres: era on vivia l'Elsa, no hi havia dubte.

En Dani, tot xop, va picar a uns quants timbres fins que algú va decidir obrir-li sense més. Va passar al replà i es va dirigir a les bústies per ubicar l'Elsa: pis tercer, porta primera. Es va mirar les escales i va agafar aire abans de començar a pujar-les; li era impossible controlar els nervis, però havia de fer-ho. I si li obria la porta el guapot? Què faria aleshores? No havia pensat en com reaccionaria davant de les diferents circumstàncies que es podria trobar; senzillament es va plantar allà. Estava tan nerviós que fins i tot va picar a la porta amb els artells enlloc de fer servir el timbre, com hauria fet qualsevol. La porta es va obrir i l'Elsa va aparèixer al darrere amb cara de sorpresa, per més que hagués vist en Dani abans per l'espill. Vestia exactament igual que a la feina: texans i una brusa de color gris a joc amb les arracades, cosa que va fer pensar a en Dani que potser feia poc que hauria arribat a casa. No portava la cua que solia fer-se al despatx, tenia el cabell deixat sobre les espatlles com si el vent li hagués esvalotat. Feia dies que en Dani s'havia negat a observar-la amb prou atenció, tot mirant de mantenir en alt el seu propi escut; en realitat estava preciosa.

—Dani, què hi fas, aquí? —va preguntar l'Elsa amb un to més suau del que havia previst en Dani, mancat d'optimisme gratuït.

—Jo... necessitava parlar amb tu —va respondre eixugant-se l'aigua de la pluja que li queia de la punta del serrell als ulls—. Podem anar a qualsevol banda, no vull molestar.

—Què, segueixes sense paraigua, no? —va dir l'Elsa amb aquella mirada d'algú que vol seguir enfadat però que no troba la rancúnia per enlloc—. Passa, ara no estic d'humor per anar enlloc.

En Dani va passar amb tota la prudència del món. Els nervis no l'havien abandonat, així que va començar a mirar a tots cantons abans d'assumir que estava allà per mirar-la als ulls maragda que havia estat evitant els últims dies. El va fer passar al menjador mentre ella traspassava una porta i se sentia un obrir i tancar de calaixos.

—M'han dit que has demanat uns dies d'hores acumulades per temes personals. Ningú sap quan tornaràs —va dir, entrant de nou a través d'aquella porta que va resultar ser el bany, amb una tovallola de color crema a les mans—. Què vols, Dani? —va demanar atansant-li la tovallola i creuant els braços amb un posat que denotava més aviat ofensa que no pas enuig.

—Només sé que havia de venir. I, ara, veuràs, Elsa, volia demanar-te disculpes —l'Elsa anava a interrompre'l, però ell va demanar-li que el deixés acabar posant-li la mà a l'avantbraç i deixant anar la tovallola sense haver-se assecat de forma eficient—. Sé que el meu comportament no va ser l'adequat, però entén que ja no sé com se suposa que haig d'actuar en aquestes circumstàncies...

—Quines circumstàncies? —va demanar ella pretenent que en Dani parlés més clar per una vegada.

En Dani buscava les paraules adequades mirant a tots cantons d'aquell menjador amb mobles *vintage* de color blanc encara vestits amb motius nadalencs, i suaument perfumat amb una espel-

ma que desprenia olor de canyella. En aquell instant va tancar els ulls i va respirar profundament per buscar-les al seu interior tot començant a gesticular amb el braç abans de començar a parlar:

—Doncs... veuràs, de vegades la vida et deixa en un racó on no arriba cap llum d'esperança —l'Elsa va veure brillar els ulls d'en Dani per primera vegada des que el coneixia—. On l'home que eres es va morint sense que ningú, ni tu mateix o allò en què t'has convertit, el plori. I, ara, passats tants anys, apareixes tu i li dediques aquest somriure: el somriure més bonic que havia vist mai. Com si tu sí que poguessis veure aquell home que va ser un dia i fer-lo sortir. El cas és que amb aquell home de tornada també tornen les pors, les inseguretats... Això és precisament el que vas veure el dia que et vas enfadar amb mi. Està clar que em sento més segur tancat en mi mateix en un racó on ningú vol mirar. Però per més que ho hagi volgut evitar, veure't al despatx és l'única cosa que m'ha fet llevar-me amb il·lusió als matins en molts anys. Necessitava que ho sabessis abans de marxar.

—Marxar? On, si es pot saber? —va demanar amb la veu tremolosa.

—El cert és que no ho sé ben bé, però sé que ho haig de fer.

En Dani es va posar de perfil per començar a encarar la sortida. Ja havia dit el que havia de dir. Poc li importava si l'Elsa tornava a estar amb el guapot o no. Tot i que no volia dir-l'hi, era possible que no tornés a veure-la mai, i més si els seus somnis es tornaven a fer reals. La seva figura s'havia endurit novament; els seus ulls tornaven a ser els d'aquell llop solitari sobre els quals lliscaven petites gotes de pluja que se li despenjaven del serrell. Va aguantar-li la mirada a l'Elsa uns segons sense que aquesta hagués gesticulat el més mínim i va sortir per la porta. Finalment havia afrontat el que sentia per ella i n'estava orgullós. Es va mirar l'ascensor, però va preferir baixar per les escales. En aquell instant una porta es va obrir a la seva esquena:

—Dani, espera!

En Dani es va girar i va veure l'Elsa que semblava que també volia dir-li alguna cosa. Ara era a ella a qui li brillaven els ulls. En Dani es va apropar a ella observant-los com no ho havia fet mai: de ben a prop. Ella, en intentar contenir les llàgrimes, feia que el seu color verd es tornés més selvàtic, com si amaguessin el secret del poder de la natura. I la seva olor, com trobava a faltar aquella olor que es feia més intensa alhora que s'apropava a ella amb passes vacil·lants. Es va plantar al seu davant, ella el va agafar de la mà i el va fer passar de nou al pis mentre un calfred se'l menjava per dintre. Es van mirar un instant sense dir-se res; l'Elsa li va posar la mà a la galta encara humida amb delicadesa. Aquelles carícies de pluja van fer que en Dani se sentís viu per primera vegada en molts anys. Va tancar els ulls un instant tot deixant-se portar per aquell moment que no s'havia atrevit ni a somiar. En obrir-los, van topar amb el coll i la part de l'espatlla que aquella brusa deixava visibles: tenia moltes pigues; moltíssimes. En Dani va apropar els llavis a elles notant com la respiració de l'Elsa es feia més profunda. Els va arrossegar per la seva pell en un camí de petons suaus fins que va trobar els llavis de l'Elsa, amb els quals va topar quatre vegades abans de fer-se un petó infinit.

Aquella nit va ser per a en Dani un d'aquells moments especials pels quals val la pena viure una vida. Ambdós dormien nus, estirats sobre aquells llençols de color gris marengo. En Dani havia perdut tot l'interès per viatjar a l'Europa de l'est a perseguir fantasmes, sobretot si allà hi havia de trobar la mort. Només volia quedar-se allà amb ella; feia molt que no se sentia així i volia gaudir-ho, així que va desconnectar l'alarma que havia posat a les quatre de la matinada per trobar-se amb els monjos negres.

L'Elsa feia estona que s'havia quedat adormida sobre el seu pit i ell semblava resistir-se als peus del portal dels somnis, on entrava i sortia en un obrir i tancar d'ulls en el sentit més literal.

Semblava intuir que una vegada hi entrés, el que l'esperava no seria com la nit que acabava de passar amb l'Elsa.

Una vegada va baixar al soterrani dels seus somnis va trobar de nou la Berta. El somni la situava en aquell carrer fosc i humit, sota la nit de Barcelona. Al somni també apareixia aquell noi que havia conegut en persona aquella mateixa tarda. Ambdós es veien més grans, així que semblava evident que aquell somni l'havia fet aterrar en algun lloc del futur. En aquell carreró no eren més que ombres. En aquesta ocasió, en Dani va poder veure just a sobre dels seus caps una figura que es mantenia immòbil al balcó d'un primer pis d'aquell carreró. La lluna il·luminava parcialment el seu rostre blanquinós, que si no fos perquè tenia els ulls ben oberts semblava més aviat una figura de cera que observava els seus moviments. Els joves semblaven estar en tensió; més que això, tenien por. Com si se sentissin perseguits. Els ulls buits d'aquell espectre seguien els seus moviments sense ni tan sols pestanyejar, fins que, tot d'una, va desaparèixer del seu racó per aparèixer a la velocitat del diable mentre provocava un bany de sang enmig d'un seguit de crits de pànic del qual ja no podrien sortir.

El somni d'en Dani va acabar allà: amb aquella figura dempeus davant dels dos cadàvers sobre l'asfalt del carreró que ara vestia de color porpra. Color amb què aquell ésser s'havia tacat les mans de dits allargats, i que no va dubtar a llepar mentre els ulls li anaven cap al cel. Les seves faccions cadavèriques de per si s'accentuaven encara més, i els seus ulls... qualsevol ésser humà voldria fugir d'aquells ulls.

En Dani va despertar d'un sotrac que l'Elsa, encara amb el cap sobre del seu pit, va arribar a notar, tot i que no es va acabar de despertar. «Què diantre havia estat aquell somni? Què diantre era aquell ésser?», es preguntava en Dani amb els ulls ben oberts i abraçant l'Elsa amb més força amb el braç dret, mentre allargava

l'esquerre per agafar el mòbil i comprovar l'hora: les quatre en punt. Va tornar a deixar el mòbil a la tauleta mentre l'Elsa seguia dormint amb tota la innocència del món. «Així que és això. Haig d'anar a Romania tant sí com no, o la Berta patirà les conseqüències del mal del qual parlen aquells homes». En aquell instant es va aixecar lleugerament per mirar l'Elsa.

—No hi ha cap altre motiu pel qual m'apartaria de tu, Elsa. Ja ho vaig perdre tot una vegada en benefici d'un bé comú, però... és la meva filla qui està en perill —va murmurar per no despertar-la, encara amb el cor bategant amb força a conseqüència d'aquell somni.

En Dani sabia molt bé el que havia de fer i es va aixecar del llit amb tota la cura del món, tot i així no va aconseguir que l'Elsa no es despertés.

—On vas, Dani? —va demanar amb dificultat inclús per obrir els ulls.

En Dani va seure al seu costat ja completament vestit tret de les sabates. Va acariciar-li el cabell i li va dir:

—Tranquil·la, Elsa, segueix dormint. Haig de fer aquell viatge de què et parlava. Et trucaré des d'allà.

L'Elsa va veure amb claredat que en Dani estava decidit a fer alguna cosa i, per experiència professional, sabia que era millor no intentar persuadir-lo. D'alguna manera, ella sabia que fos el que fos el que hagués de fer, no ho faria per treure'n cap profit personal. A hores d'ara, encara no havia vist en Dani Rando fer res per a si mateix.

—D'acord. Ves amb compte i... torna aviat.

En Dani i l'Elsa es van fondre en un petó on van desplegar més sentiments encara que durant la nit. Un petó que el va portar a algun lloc on la felicitat l'abrigallava de manera que podia trobar el millor de si mateix; allà, nedant en aquelles aigües d'esperança d'on no hauria volgut marxar.

CAPÍTOL 17

La pluja havia amainat quan en Dani va sortir de casa de l'Elsa, tot i així feia força fred al carrer. Va respirar profundament impregnant-se d'aquella olor de paviment moll que fa la ciutat en despertar després d'una tempesta, i va fer l'exercici de deixar la ment en blanc abans de començar a caminar cap al seu BMW. No seria fàcil deixar de pensar en ella, però estava convençut que necessitaria donar el màxim de si mateix en aquest viatge misteriós que es disposava a començar.

Va posar al mòbil l'adreça que li havia passat en Julius a l'extraradi de Barcelona. Li va costar força, les noves tecnologies no eren la seva especialitat; finalment, però, ho va aconseguir. Tot i que ho va intentar, tampoc no va trobar un lloc on fixar el mòbil per seguir les seves indicacions, de manera que el va deixar al seient del copilot. La pressa li feia fer moviments més sobtats i el mòbil es movia d'una banda a l'altra del seient. Això i la falta de costum el van fer errar un parell de vegades, amb la qual cosa l'angoixa que marxessin sense ell anava en augment, tot fent presents les imatges del seu últim somni cada vegada amb més freqüència. Finalment, però, el mòbil va marcar dos minuts per a l'arribada: dos minuts que li van semblar molt més. En arribar va veure l'entrada a unes piscines ja en desús. De fet, ja ni la piscina en si existia, el forat havia estat tapat amb sorra i grava, tot i que

es podia veure clarament la seva forma rectangular, on algú havia aprofitat per estacionar un helicòpter imponent. Era negre, com l'ombra d'en Julius, que es mantenia immòbil al seu costat.

—Inspector! Ha vingut.

—No soc inspector. Un inspector a Mossos d'Esquadra és un càrrec molt superior...

—Tant és! —el va tallar de forma seca—. No podem perdre més temps, espero que se'n faci càrrec.

En Dani va assentir, de manera que en Julius es va fer a un costat tot assenyalant l'entrada d'aquell helicòpter on esperaven la resta dels monjos.

—Caram! Com se'ls gasten els monjos negres —va dir més aviat per treure's els nervis del damunt.

En Dani mai havia pujat a un helicòpter, i ho va fer amb tota la prudència d'aquell qui experimenta sota el pes de la incertesa d'un futur immediat. Els monjos, en silenci, el van situar en un dels seients i el van ajudar amb els diferents elements de seguretat. La llum a l'interior era minsa, inclosa la cabina, on llumetes de colors s'obrien pas, tot pampalluguejant entre comandaments, pantalles i botons dels quals en Dani es preguntava si el pilot i copilot de rostre desdibuixat en coneixerien totes les funcions.

Ja estaven tots en posició quan l'hèlix va començar a desplegar la seva força sobre els caps de tots ells. El terrabastall que provocava a l'exterior feia tremolar els arbres i la vegetació que havien decidit soterrar aquella piscina en desús. A en Dani li va pujar des de l'estómac fins al pit aquella esfera d'emocions que t'atrapa l'alè; no li agradava volar. Era conscient que els avions eren possiblement el mitjà de transport més segur; que tenia moltes més probabilitats de morir al volant d'un cotxe, però la sensació de no controlar la màquina i de no poder baixar a voluntat li causava una gran inseguretat. A més, aquell aparell no era un avió,

sinó un helicòpter, i la veritat és que ni tan sols hauria imaginat viatjar en un.

La serenitat va tornar al seu esperit una vegada portaven uns minuts enlairats. Els monjos seguien en silenci, meditant. En Dani els va començar a observar més detingudament, fins ara no havien estat més que ombres. Eren sis més en Julius, que era l'únic que passava dels quaranta anys; de fet, els passava de llarg. Tots ells vestien hàbits negres amb escapulari i caputxa. Un d'ells era notablement més jove que la resta i és l'únic que va mostrar clarament el rostre tot traient de l'hàbit una espècie de puny americà a cada mà, però amb la particularitat que sobresortien tres llargues i afilades urpes de cadascuna d'elles. Sembla que l'incomodaven en aquell seient estret en un gest que a la fi va ajudar a humanitzar-los una mica. En Julius es va apropar a en Dani i va seure al seu costat.

—No s'espanti, inspector. En Wolfrang utilitza aquestes urpes com una part més del seu cos. Igual que en Sadko amb l'espasa o l'Allard amb els ganivets...

—Que no m'espanti amb unes urpes? Sap amb què em van disparar els Orloff al MNAC? —va demanar amb cara de circumstàncies—. Amb una carabina M4: un fusell d'assalt automàtic utilitzat per exèrcits i unitats especials com els SWAT. Aquí, al segle xxi. Creu que els podrem aturar amb ganivets?

—Tingui fe, inspector. Fa segles que salvaguardem la humanitat i la mantenim fora del perill que suposaria el seu retorn. —En Julius no semblava voler ni esmentar el nom d'aquell dimoni que anomenaven Lilit.

—Julius, crec que ja va sent hora de preguntar-li... Per a què dintre em necessiten?

En Julius va mirar al front i va apujar lleugerament la barbeta abans de contestar. No semblava còmode davant d'aquella

pregunta, que d'altra banda ja esperava que hauria de respondre tard o d'hora.

—Veurà, inspector. Sabem que el castell Sanador és el lloc, sabem que *El Portal* de Giorgione amagava el secret, sabem el moment... però en desconeixem el com. Ni en Giorgione ni els germans del nostre orde contemporanis a ell en van deixar constància enlloc. Diuen que van morir tots quan la van tancar. No hi podem accedir, ni treure-la d'allà on sigui; no sabríem com fer-ho. Ja li avanço que no serà gens fàcil. Tot i així, estic convençut que comptant amb un home amb les seves aptituds tenim moltes més possibilitats d'èxit.

—No parla de les meves aptituds policials, sinó dels meus somnis, no és així?

—Les seves aptituds policials són impressionants, i la barreja d'ambdues coses ens pot ajudar a decantar la balança.

—Em sap greu decebre'l, Julius, però no és res que pugui controlar.

—Ho sé. Només espero que en algun moment sigui capaç d'obrir-nos una porta que ens permeti situar-nos un pas per davant. Perquè si anem darrere dels passos dels Cavallers de l'Avern d'aquí fins al final, estem tots perduts.

—De què estem parlant en realitat?

—Ja l'hi vaig dir. Del mal que va assolir la humanitat durant els anys foscos. Bruixeria, alquímia, màgia negra, dimonis que caminaven entre nosaltres... Tornar l'equilibri va ser molt complicat per als nostres avantpassats, i el nostre deure és mantenir-lo.

—És conscient que quan em parla d'aquestes coses em pregunto què hi faig, jo, aquí?

—Inspector, està a punt d'endinsar-se en un indret on la realitat s'esvaeix entre murmuris d'antigues llegendes. Tingui pa-

ciència, i ara, si em disculpa, necessito meditar. A mitja tarda de demà haurem arribat —va dir tot tancant els ulls per no tornar a moure ni les parpelles durant hores.

Durant el trajecte va observar de nou els monjos mentre posava en dubte el bon resultat d'aquella missió amb les armes que portaven. No recordaria els noms de tots ells després de cinc minuts, i amb prou feines els va poder veure bé la cara. No va ser fins a meitat de trajecte que es va adonar que un dels monjos era una dona amb els ulls de color turquesa. Del que sí que se'n recordaria era d'aquelles armes: en Julius era un expert amb la ballesta, en Wolfrang amb les urpes, en Sadko portava una espasa, l'Allard era un virtuós dels ganivets, en Corvin duia una sarbatana, la Talia uns punyals, però el més insòlit de tots ells era en Vanko, que feia servir un tipus de maça d'estil medieval anomenat l'Estel de l'Alba, compost per una esfera ferrada amb claus.

El viatge en helicòpter va continuar per paratges totalment desconeguts per a en Dani. L'única cosa que va poder saber és que van fer una parada en algun indret en territori francès; o almenys en aquesta llengua li va semblar que en Julius es dirigia als pilots d'un avió de petites dimensions però molt confortable, que els va recollir en algun lloc apartat. El viatge va durar unes hores en què el cap d'en Dani li va preguntar un milió de vegades al seu cor per què havia pujat en aquell avió amb aquells homes que semblaven viure en una cel·la de silenci; inclús quan parlaven entre ells no semblaven moure ni els llavis.

Finalment, l'avió va començar a perdre alçada en una esplorada envoltada de muntanyes nevades al cim, com si els núvols baixos les haguessin tenyit en acariciar-les, enmig d'una massa boscosa que encara no havia estat soterrada per la neu i que conservava el verd com a abillament principal. L'aterratge en aquell espai no semblava fàcil i a en Dani se li va posar l'ai al cor. Segu-

rament, la por a morir es feia més gran després que l'Elsa hagués donat llum a la seva vida.

Una vegada havien aterrat, tots aquells homes van baixar de l'avió per trobar-se enmig d'aquells paratges que semblaven de conte. Totes les històries que arriben a la resta del món sobre ells començaven a tenir sentit una vegada hi posaves els peus. Feia un fred que pelava. En Dani va recórrer al jersei gruixut que havia posat a la bossa i als guants negres que feia servir per treballar, observant atònit com els monjos s'adaptaven al canvi de temperatura tan salvatge que hi havia de l'interior de l'avió a l'exterior sense immutar-se. Ben bé com si no els afectés el més mínim. La naturalesa que oferia el paisatge semblava observar-los més viva que mai. En Julius es va apropar a en Dani:

—Inspector, aquí ens hem de separar...

—Com? —va preguntar totalment contrariat davant la idea que el deixessin sol en aquells paratges.

—Escolti'm bé —va dir-li posant-li la mà dreta a sobre de l'espatlla—. Nosaltres no hi som, aquí. No podem ser-hi. Segueixi aquest camí: a uns quatre quilòmetres trobarà un poble. Hi ha un petit hostal, agafi una habitació, passi el dia en aquell poble i intenti estar tan inspirat com li sigui possible. El castell Sanador es troba sobre un penya-segat darrere d'aquella muntanya. Quan la lluna comenci a enrogir-se, sigui allà. Recordi, després vindrà la lluna blava, i amb la superlluna ella podrà ser alliberada. Vagi amb compte i no se separi de les seves armes, però sobretot no se separi del seu bon judici. Tingui la ment desperta i ben oberta.

Els monjos van començar a recular i es van endinsar en la zona boscosa que recobria el camí que havia de portar en Dani al poble que en Julius li havia marcat. Ja no es trobava en gaire bona forma i ell n'era conscient. Els quatre quilòmetres per un camí de carro i de pujada li semblarien molts més.

En Dani va començar a enfil·lar el camí marcat per un silenci que posava la pell de gallina. A mesura que pujava els arbres caducs s'accentuaven donant al paisatge un to més gris, mentre retallaven la llum a través de les seves branques despallades. Els primers indicis de vida humana es van presentar darrere una paret molt antiga, visiblement malmesa. En Dani es va apropar i va poder observar que més que la vida humana, aquelles parets amagaven el contrari: era un cementiri molt vell, amb làpides tortes i vençudes per l'acció de la natura. El cementiri estava tancat, la porta de ferro de l'entrada tenia una cadena amb els braços llargs i gruixuts. Tot i així, les fractures i esquerdes als murs eren tan grans que s'hi podia accedir sense problema. En Dani no ho va fer i es va limitar a mirar d'es de l'entrada. Ben mirat, no li feien gaire gràcia, els cementiris.

Va continuar el seu camí fins que va arribar als peus d'un rètol oxidat que anunciava l'arribada al poble que li havia dit en Julius; no podia ser un altre, allà no hi havia res més. El poble es deia Subcer, i la primera imatge era d'autèntica desolació. Semblava ben bé un poble fantasma. En Dani avançava pels seus carrers descuidats observant al seu voltant. L'empedrat era antic i s'amagava entre la sorra que li arribava de la zona més rural que s'encarava camí amunt en direcció a la muntanya. La part inferior del poble era sense cap mena de dubte la que havia arribat amb més força la civilització. En canvi, es trobava totalment deshabitat: els establiments eren buits, amb les persianes abaixades i els vidres negres. Els gralls dels corbs sobre els seus sostres foradats eren l'única cosa que trencava el silenci, tan present que semblava que podies sentir els murmuris d'aquells que un dia van voler convertir aquell lloc en un poble de veritat. Fins i tot el sol s'amagava d'aquell racó.

En canvi, a la zona més alta, la més rural, sí que s'hi albirava cert moviment. En Dani es preguntava per què la zona que sem-

blava més moderna estava completament abandonada i la més antiga, no. Moderna per dir alguna cosa, perquè, realment, en aquell emplaçament la zona moderna semblava viure al segle XIX. Inclús hi havia un petit teatre al qual en Dani va parar més atenció, tot traient el cap per una finestra trencada on la foscor feia temps que s'havia apoderat. Se li va ocórrer treure la llanterna i enllumenar l'interior des de la finestra. Era evident que aquella ràfega de llum, que va topar amb una taquilla tancada i mobiliari divers cobert de pols, era la primera que accedia a aquell teatre des de feia molt. En apuntar cap a l'altra banda la llum va trobar llençols blancs sobre figures que adoptaven formes humanes. En Dani va continuar rastrejant amb el llum fins que va trobar uns ulls brillants que li van provocar un sobresalt. Tant és així que va fer un pas enrere espantat. Es va relaxar un instant tot intentant recuperar el seny i va tornar a apuntar la ràfega de llum per localitzar el rostre d'un ninot semblant als gegants de les festes majors amb cara de dimoni i els ullals llargs. Aquell rostre orfe de llençol era el que havia aconseguit espantar-lo, segurament condicionat per les advertències d'en Julius. De sobte, però, va sentir una presència al seu darrere, com si algú l'estigués vigilant. Es va girar i no va veure a ningú.

Va seguir enfilant carrers amunt, a mesura que aquests s'anaven fent estrets, va començar a trobar escletxes de vida en algunes cases. La primera persona que va advertir la seva presència a través de la finestra va ser una dona que portava un cubell a les mans; no va semblar que li agradés veure'l. La mateixa sensació va tenir en topar-se amb dos homes que fumaven davant del que semblava una espècie de bar. En Dani els va observar el temps just per no incomodar-los, tot saludant amb el cap. Per sobre d'ells hi havia un rètol de fusta lligat amb cordes que li va semblar que tenia el símbol d'un llit en negre; el cert és que li va costar de veure, ja que es trobava tan degradat com el mateix poble. Havia de ser l'hostal, així que va decidir entrar-hi.

Una vegada a l'interior es va adonar que hi havia un petit espai que feia les funcions de bar i un altre on hi havia una taula típica de recepció. Darrere del mostrador del bar hi havia un home calb i tirant a gras que portava una samarreta tan bruta que semblava que havia intentat netejar tot l'establiment amb ella. Tant ell com la resta se'l van quedar mirant amb cara de pocs amics, i en Dani es continuava preguntant què dintre hi feia en aquell forat una i altra vegada. Va decidir quedar-se a menjar. Tot i que no ho va fer de gaire bon grat, ateses les circumstàncies, estava mort de gana, així que va seure en una d'aquelles taules de fusta que segurament hauran fet servei a diverses generacions. Se les va arreglar per demanar un plat de sopa amb base de carn i Pastramă, un platet de carn de bou fumada en un emplaçament on la barrera idiomàtica era més sòlida del normal. Ho va aconseguir gràcies a una cambrera molt jove, morena, pentinada amb dues cues i un tarannà destacadament tímid amb el qual igualment era capaç de fer-se entendre. De fet, en aquell poble no n'hi havia gaires, de joves com ella. El plat era prou bo, no així el vi, que costava més de pair. Va haver de fer un esforç enorme per no demanar un *whisky*, però ara tenia dues raons per no fer-ho: la missió que l'havia portat a aquelles terres i, sobretot, l'Elsa.

En acabar de sopar es va obrir la porta del bar i hi va entrar un individu uniformat: era policia, de fet era l'únic policia del poble, cosa que en Dani no va saber fins més tard. Aquell individu se'l va quedar mirant i es va apropar a la seva taula, on va seure sense demanar permís en cap moment ni dir una sola paraula. Sense treure la vista del damunt d'en Dani va fer un gest amb els dits perquè aquella cambrera tímida s'apropés a traduir allò que volia dir.

—Es pot saber què hi ha vingut a fer, aquí a Subcer, foraster?
—traduïa la noia.

—De visita, per dir-ho així —va respondre en Dani amb una mirada de desconfiança.

—De visita? Aquí? Sap el que pot passar-li en un poble com aquest a algú que menteix al policia del poble?

—Vol dir que vostè és l'únic policia que hi ha aquí? —va demanar en Dani.

—No cal que pateixi, foraster. Mai estic sol —va respondre aquell home just en el moment en què es van aixecar tres homes de la seva taula que, la veritat, eren autèntics armaris, tot posant-se just al darrere del policia—. I ara digui'm una cosa. Creuen que poden plantar un helicòpter al meu poble sense que me n'adoni? Li preguntaré una vegada més... Què hi ha vingut a fer, aquí?

—Miri... —va respondre en Dani mantenint la calma, almenys exteriorment, i amb els braços a sota de la taula—. Si ja ha acabat amb el seu número de *sheriff* de pa sucat amb oli, ara li diré allò que ha de saber i què és el següent que farà després que jo l'hi ordeni: jo també soc policia, de la Interpol. No es pensi que no l'he vist seguir-me des que he posat els peus aquí. L'helicòpter que ha vist espera amb un equip d'intervenció especial un senyal meu que puc activar únicament prement un botó del telèfon que tinc a la mà esquerra i escombraran aquest forat que anomena poble. I això serà després que li perfori l'uniforme amb l'arma amb què l'estic apuntant des de la meva butxaca dreta.

—De la Interpol, diu? I què hi estan buscant, aquí? —va respondre aquell policia aclaparat per la seguretat d'en Dani.

—Li donaré dos consells: el primer, si vol sorprendre algú no aparqui el cotxe policial a la porta de l'establiment des d'on puc veure'l per la finestra. Estacioni al darrere. El segon, busqui millor reforç que aquests tres camperols que no han deixat de mirar-me des que he entrat aquí, fent evident que havia de preparar-me pel pitjor. Ara, per cert, els ordenarà que s'apartin

del meu camí. Respecte a allò que vinc a fer aquí, si és que la premsa arriba a aquest forat, sabrà que en Gérald Brancovan s'ha ficat en embolics i potser es pensa que aquí no vindrem a buscar-lo.

—He d'entendre que ve a buscar en Gérald Brancovan? —va preguntar aquell policia arquejant una cella.

—Així és... —va respondre en Dani pràcticament sense pes-tanyejar.

En aquell moment el policia va fer un gest a aquells homes perquè es fessin enrere i es va aixecar de la cadira.

—Jo també li donaré dos consells, foraster. Al castell Sanador, així com als boscos que l'abrigallen, hi poden passar coses que dubto que hagi experimentat mai. Molts homes d'aquest poble i d'altres indrets no han tornat mai d'aquells paratges, així que vagi amb compte. Quant al segon consell, en Brancovan és un home obscur i poderós, molt poderós. Tant que ni s'ho imagina. No el subestimi, si va per ell.

Aquell home va fer mitja volta i va sortir de l'establiment, abandonant aquell emplaçament enmig de la polseguera aixecada pel vehicle policial, mentre la cambrera tornava amb el cap cot a les seves tasques. En Dani, per la seva banda, havia mostrat una vegada més la seva habilitat en situacions hostils fent servir una tècnica molt semblant a la que l'Elsa va utilitzar davant els goril·les de l'Hotel Arts. En Dani sempre mirava d'aprendre i fer servir aquelles coses que aprenia dels seus companys si les considerava útils. En aquesta ocasió, podia haver-se estalviat una dosi de garjola i pallissa gratuïtes. A més, sense adonar-se'n, aquell policia li va confirmar que al castell Sanador hi trobaria en Brancovan, una vegada ho va deixar caure com si ho sabés del cert. Tot i que els monjos no semblaven tenir interès en ell, atès que el seu objectiu passava per aquella història d'antigues veus a la qual ells donaven veracitat i que, en canvi, a en Dani encara li

costaven de creure, ell no havia oblidat el francès que considerava el cap d'aquella estructura piramidal delictiva.

Es va aixecar i es va dirigir a la taula de la recepció a esperar que algú l'atengués. El mateix home del bar es va adreçar cap allà i es va posar al darrere del mostrador mirant-lo sense dir res, només movia el bigoti amb un escuradents entre els llavis.

—Què hi ha, mestre? Tenen habitacions? —va preguntar veient clarament tots els forats de l'estant del seu darrere amb les claus de les habitacions a l'interior.

L'home seguia sense dir res. En aquell instant, en Dani va treure un feix de bitllets que van aconseguir que aquell home li tragués la mirada del damunt. Després el va tornar a mirar, es va girar el mínim possible i li va donar la primera clau que va topar amb la seva mà gruixuda i plena de pèl, la qual li va deixar sobre la taula de qualsevol manera. Sense demanar-li res, ni document acreditatiu, ni data de sortida... res.

En Dani va pujar a l'habitació, la més bruta on havia estat mai, amb ganes de deixar la bossa; va treure el mòbil de la butxaca, el qual no mirava des de feia hores. És molt probable que si no arrossegues l'Elsa en tots i cadascun dels seus pensaments no l'hauria mirat fins que hagués acabat el que havia vingut a fer allà: atrapar en Brancovan o acabar amb ell, tant era. Però, sobretot, segons allò que havia vist als seus somnis especials, havia de salvar la vida de la seva filla en un futur. Havia après, amb els anys, la importància d'escoltar-los, i ho feia sota el silenci de la seva soledat. És curiós que amb l'única persona amb qui havia parlat d'ells era amb l'assassí de les set claus; i ara amb en Julius. Més aviat havien estat ells els que ho havien esmentat, per a ell era un tema tabú.

En prémer el botó lateral del mòbil la pantalla es va encendre i li va mostrar que tenia un missatge. La va arrossegar amb el polze per tal de veure'n el contingut quan el cor li va fer un so-

bresalt. El missatge era de l'Elsa. Sentia com si el pit se li quedés petit alhora de rebre aquella erupció de sentiments que l'envaïa al llegir el missatge mentre imaginava la seva veu.

«Hola, trasto. Ja has arribat allà on sigui que anaves? Saps que no he deixat de pensar en tu des que has marxat? Espero que tornis aviat, que hi ha molta feina al despatx. Ara de debò, vull que m'enviïs la teva ubicació. Bé hauré de saber on anar a buscar-te si et fiques en un embolic dels teus. En tot cas, que sàpigues que seré allà amb tu. Petons».

A en Dani se li va dibuixar un somriure mentre llegia. Va rumiar la seva resposta durant almenys vint minuts, sobretot pel que fa allò d'enviar la ubicació. De ben segur que a en Julius no li faria gràcia veient totes les mesures que prenien aquells homes. Tot i així, a l'Elsa no li faltava raó. Bé haurien de saber on parava si li passava alguna cosa, així que l'hi va enviar. Després va posar el mòbil al calaix d'aquella tauleta de nit coixa i el va tancar. Ja era feliç amb el que havia llegit. De fet, li havia donat prou forces per parar un tren. Volia tornar a casa com abans millor i tornar a abraçar-la. Amb aquella idea es va adormir sobre aquells llençols que inspiraven poca confiança. Va dormir més del que esperava, com si el seu cos li hagués donat un descans adequat al tràfec dels últims dies, i també al que li quedava d'ara en endavant.

Aquelles terres tan llunyanes no van ser alienes als somnis especials d'en Dani. Va somiar amb aquells passadissos estrets on, malferit, va canviar la direcció de la seva arma per efectuar un tret que es perdia en algun lloc on els seus somnis no arribaven. Va somiar amb aquell futur estrany, on un ésser com els que només existeixen en els pitjors malsons matava la Berta i la seva parella i es bevia la seva sang. També va somiar amb aquella dona nua, preciosa, que semblava assistir al seu propi naixement envoltada d'aigües de color porpra que queien als seus peus, tan verges com la seva nova existència.

En Dani es va despertar quan el cel ja enfosquia. No esperava que dormiria tant. Es va aixecar del llit alterat; després d'haver fet tants quilòmetres per arribar allà i quedar-se adormit. Va obrir la bossa de viatge i va prendre les seves armes, començant per l'escopeta, que va municionar abans de sortir de l'habitació i de baixar les escales tan ràpid com va poder. En fer-ho li preocupava que els vilatans el veiessin sortir armat i que això li generés problemes. En arribar al primer pis, però, es va aturar un moment i va mirar al seu voltant: no hi havia absolutament ningú. El bar estava tancat, no se sentia ni una ànima... inclús a la recepció no hi havia ningú. Tenia la sensació que es trobava en un hotel abandonat. Ben bé com si fos el d'un passatge del terror. En sortir al carrer es va trobar el mateix escenari: un poble buit. On era tothom?

No va voler pensar-hi més. Ja anava tard. Així doncs, va començar a pujar per aquell camí de carro que s'enfilava fins al castell Sanador guarnit d'una espessa boira que el feia més fantasmal. Aquest s'aixecava sobre la roca en molt millor estat de conservació que el seu germà bessó: el castell d'Eramprunyà. A mesura que el cel s'anava enfosquint, el castell s'anava decantant a un to més grisós; més llòbrec. I no només era el castell, tot aquell paisatge semblava començar a mostrar l'altra cara de la moneda. El cant dels ocells, el vent pentinant els arbres... Tot havia desaparegut per deixar pas a un silenci dels que et posa en alerta. La lluna era plena però feble, tal com havia predit en Julius; de mica en mica es tornava rogenca, com si es vestís per a aquella ocasió tan especial mentre il·luminava deficientment les seves passes. En Dani agafava amb força la seva arma, més encara quan va començar a sentir udols de llop que no sabia exactament d'on venien però que semblaven advertir la seva presència. Els udols que al principi semblaven més llunyans s'anaven fent més intensos fins que es van apagar per convertir-se en moviments subtils que cada vegada semblaven més propers. Les

seves passes eren vacil·lants, apuntant amb aquella arma llarga a ambdós cantons en funció del que rebien els seus sentits. Volia apropar-se al castell amb discreció, però tenia tanta por que va decidir treure una llanterna petita per enlluernar al seu voltant i guanyar cert avantatge contra aquell perill que semblava assetjar-lo. L'encenia i l'apagava de forma intermitent fins que una d'aquelles ràfegues de llum va veure amb claredat el cap d'un llop observant-lo des del seu amagatall vegetal amb els ulls brillants. En Dani va apuntar en direcció al llop subjectant l'escopeta amb la mà dreta, amb la culata ben recolzada a l'espatlla i amb la mà esquerra apuntava amb la llanterna en la mateixa direcció, però aquest ja s'havia mogut de lloc. Va pensar d'accelerar el pas, fet i fet no li quedava gaire distància fins a arribar al castell. Cinc-cents metres, potser menys.

A la vida hi ha moments en què la sort no t'acompanya; més i tot, si et trobes en un moment tan delicat com el que passava en Dani. En aquest cas va fer bona aquella dita que diu que quan la foscor planeja sobre tu tot t'abandona, inclús la teva pròpia ombra. Complint aquesta premissa, la sort va decidir abandonar-lo quan la llanterna es va quedar sense piles just quan aquell llop havia sortit de la seva disfressa vegetal per accedir al camí on es trobava en Dani. Ja era molt a prop d'ell quan la llum es va extingir. Fet i fet, feia estona que la boira li retornava la llum com si fos un mirall que volia ocultar els ulls d'aquell llop.

«Quines penques! Preocupat d'agafar les tres armes i munició com per liquidar a un exèrcit i no penso en piles per a la llanterna», va pensar. La seva respiració es va fer intensa. Sabia que havia d'intentar treure profit de la resta de sentits, però també sabia molt bé que era gairebé impossible lluitar amb aquell animal al seu territori i en unes condicions propícies a les seves capacitats. Per si fos poc, el soroll ara venia d'ambdues bandes del camí. N'hi havia més d'un! Ara sí que tot estava perdut.

Va poder sentir la seva esquerra com les passes del llop s'acceleraven i en una dècima de segon va advertir la seva ombra abraonant-se a sobre d'ell. Va intentar apuntar amb l'arma, però abans de prémer el gallet va sentir un cop al costat dret que el va fer caure al terra alhora que alguna cosa li prenia l'arma. El llop va emetre un gemec que es va apagar en un tres i no res. En Dani era al terra, no veia res, però va sentir dos gemecs més que es van produir immediatament després de l'anterior.

Una llum artificial es va encendre i el va apuntar directament, tant que va haver d'apartar la mirada i va topar amb el llop mort als peus d'una figura fosca que es trobava dempeus a menys de mig metre d'ell. Va alçar la vista i va trobar en Wolfrang amb les urpes plenes de sang: la del llop.

—Res d'armes —va dir en un to increïblement fred. Hi havia dos llops més al terra amb diverses fletxes clavades al coll i al pit.

—En Wolfrang té raó. Si fem soroll els Cavallers de l'Avern advertiran la nostra presència —va dir en Julius des de l'altra banda, tot encenent una altra llanterna i apuntant als altres dos llops enforquillats amb aquelles fletxes gruixudes. En Julius portava una ballesta a les mans, així que no hi havia dubte que els havia eliminat ell—. Segur que aquestes armes arcaiques ja no li semblen tan malament, oi, inspector? —va dir amb un somriure de satisfacció—. Au, vinga. Aixequi's, que no ens queda gaire temps.

La resta dels monjos van sortir del seu darrere. Bé, no hi eren tots, en Dani va imaginar que estarien ubicats estratègicament a les rodalies del castell. Ho va confirmar quan en Julius va treure el telèfon mòbil i es va posar a parlar en alemany amb algú que l'informava que el sortilegi havia estat iniciat.

—Sembla que hi ha part de la tecnologia que sí li interessa —va apuntar en Dani. En Julius va somriure alhora que va ajudar en Dani a aixecar-se—. Què passa? És que vostès veuen a la foscor? —va insistir en Dani sense obtenir resposta mentre tots plegats van seguir el camí cap al castell Sanador.

CAPITOL 18

El paisatge que envoltava el castell Sanador és un emplaçament únic. En aquell moment, i sobretot a aquella hora, era d'una bellesa que pots veure en molt pocs llocs del món. Enfilat sobre la roca, deixava passar els rajos de lluna a la part més alta a través de les seves ruïnes com si fossin finestres del temps. En canvi, a la part inferior estava bastant millor conservat i, inclús, visiblement restaurat.

En Dani i la resta s'havien apropat aquesta vegada per la part del bosc a petició d'en Julius. Tenia tot el sentit del món. Davant de la porta d'entrada al castell hi havia unes vint-i-cinc persones. De fet, aquestes persones eren la totalitat del poble i anaven armats. L'hostaler, el policia... hi eren tots.

—Què hi fa, tota aquesta gent aquí? —va murmurar en Dani.

—Custodien el castell, és clar. Saben que en qualsevol moment podem aparèixer.

—Però... vol dir que el poble està amb els Cavallers de l'Avern? —va demanar en Dani amb cara de sorpresa.

—Sí, aquells que es van quedar en aquest forat són tots partidaris de despertar-la. Fa molts i molts anys el poble va entrar en un conflicte religiós que el dividiria per sempre. Tots aquells que no eren partidaris del Diable van abandonar el poble i Subcer es va convertir en el reducte que és a dia d'avui.

—És clar! Per això la major part del poble es troba abandonada! El teatre, els comerços...

—En efecte —va respondre en Julius—. La immensa majoria dels habitants d'aquest poble el van abandonar. Aquells que es van quedar no estan interessats en el progrés ni a modernitzar res. El que busquen és un altre *modus vivendi* que només la Lilit els pot donar. Aquest poble ja fa molts anys que no existeix per a ningú excepte per a aquesta gent. No surt als mapes, està apartat de tot.

—Per això és un bon amagatall per a en Brancovan —va apuntar en Dani.

—Tant és. El que ens porta aquí està molt per sobre d'en Brancovan i de tots aquests brètols.

—I què farem amb tota aquesta gent? —va demanar en Dani esperant que la resposta no fos la que imaginava.

—Doncs matar a tots aquells que s'interposin —va respondre en Julius amb una fredor al rostre que feia impossible pensar que es tractava d'un monjo—. Prou xerrameca, endavant! Ja sabetu què heu de fer —va dir dirigint-se als seus companys—. Vostè esperi aquí, inspector. Ara ha de confiar en mi més que mai.

Els monjos es van escampar amb moviments tan subtils com els d'aquella brisa fresca de la qual semblaven formar part fins a fer-se invisibles. En Julius va ser l'únic que es va adreçar a aquella gent caminant amb tota la tranquil·litat del món. El poble el va advertir, i es va posar sota les ordres d'aquell policia a qui li havia semblat tan bona idea que en Dani intentés eliminar en Brancovan, a qui ara semblava que protegirien fins a les últimes conseqüències. En Julius es va adreçar a ells en romanès. «Es pot saber quantes llengües parla aquest home?», va pensar en Dani.

Més tard va poder saber que els va demanar que marxessin o acabarien morts. La resposta d'aquell policia va ser treure la

seva arma, però ni tan sols va arribar a obrir foc. Alguna cosa se li va clavar al coll abans de fer-ho davant de la mirada freda d'en Julius. Així va ser amb tots aquells que van gosar treure una arma de foc: fins a cinc homes van caure rodons. El cert és que la majoria, en veure aquella escena, van optar per sortir corrents en direcció al poble, però encara van quedar cinc o sis homes i dones que van intentar atacar en Julius amb ganivets i destrals. En Julius i en Wolfrang, que va aparèixer del no-res, van acabar amb ells en menys de vint segons. En Dani no havia vist una cosa igual en tots els seus anys de carrera.

Tots dos, i en Corvin, que va baixar d'un arbre amb una sarbatana a les mans, van fer sortir de dubtes en Dani sobre què els havia passat al policia i als altres.

Els monjos es van apropar al castell lentament, com si esperessin alguna cosa més: no anaven errats. En sentir el rebombori que s'havia aixecat, dos homes de negre, membres dels Cavallers de l'Avern, sense cap dubte per la forma amb què anaven vestits, van sortir, un d'una finestra i l'altre del punt més alt de la torre, amb carabines M4 a les mans. Els dos homes, sense donar-los ni un segon per rumiar, els van començar a disparar amb aquelles armes automàtiques. Allò eren ràfegues de realitat; munició del segle xxi, on les sarbatanes i els ganivets difícilment podrien competir.

En Dani es va parapetar al darrere d'un arbre, no hi havia massa opció contra aquelles armes; eren bons tiradors. En Corvin va rebre tres impactes: un d'ells al pit, i que el va fer caure al terra amb molt poques possibilitats. En Dani va apuntar a la finestra des del seu amagatall. Va esperar que l'individu que disparava des d'allà tornés a sortir. Fins ara ho havia fet de forma intermitent. Des de la seva posició tenia la seguretat que no l'havien vist, però també sabia que si errava el tret aquell arbre no seria amagatall suficient.

Va recolzar la culata adequadament a la seva espatlla i, quan aquell individu va sortir per seguir disparant a en Julius i en Wolfrang, que es mantenien al darrere d'una roca, va disparar provocant un baluern en aquells paratges embruixats que va fer eco a través de les muntanyes; el tret va impactar al seu objectiu, i l'individu de la finestra va quedar penjat a sobre de la mateixa.

Encara quedava l'individu de la torre, el qual de ben segur esperaria reforços en qualsevol moment. Aquest va començar a disparar a en Dani tot fent estelles l'arbre rere el qual es protegia mentre aquest cridava, en part per por i en part per treure forces en aquell instant en què la teva vida es podia decidir per petits detalls. Per si fos poc, quatre homes més van sortir per la porta principal del castell, molt ben organitzats, per cert. Es notava que tenien entrenament militar. Mentre un disparava a les zones on es trobaven en Dani i els monjos, els altres se situaven estratègicament. En Dani va decidir defensar-se, així que va alimentar l'arma amb dos cartutxos més i va disparar sense cap possibilitat d'apuntar ateses les circumstàncies.

En algun moment, però, a l'haver-hi dos punts on disparar, un allà on es trobava en Dani i l'altre on hi havia en Julius i en Wolfrang, cadascun se centraria en el seu propi objectiu. I és aquí on els monjos negres havien guardat el seu as a la màniga. Encara n'hi havia quatre que no havien entrat en joc, que s'havien mantingut a l'ombra passés el que passés. Un d'ells, la Talia, va aparèixer al darrere d'un d'aquells homes que ja es trobava a pocs metres d'en Julius i en Wolfrang disparant sense parar. Amb la caputxa i dos punyals a les mans, va aparèixer com si sortís de la pròpia ombra d'aquell home i el va eliminar amb dos talls secs al coll. Una vegada eliminat, va llençar els dos punyals en direcció a l'altre home que els disparava des d'un altre punt, buscant així més efectivitat. Un d'ells va impactar contra l'armilla antibales que portaven aquells homes, que més aviat semblaven cuirasses, però l'altre va aconseguir el seu objectiu.

Aquella va ser l'última gran gesta de la Talia; l'home de la torre, aprofitant l'avantatge que li donava l'alçada, va descarregar sobre ella tota la munició disponible alhora que descarregava l'adrenalina acumulada. Tanta confiança devia tenir aquell individu en aquell moment que va cometre un error: confiat que eren superiors, fins aleshores no es va parapetar mentre carregava de nou la carabina. Error que en Julius va aprofitar, enviant una fletxa amb una precisió que et deixava glaçat, aprofitant el fet que havien deixat de disparar-li. L'individu va caure en algun lloc de la torre i no va tornar a aparèixer.

Per la seva banda, en Dani, que ja no tenia munició a l'escopeta, s'havia defensat com havia pogut, però els dos homes que també s'havien obert per atacar-lo pels dos cantons estaven ja molt a prop d'ell. Per sort, en Sadko i l'Allard, que s'havien fet invisibles lluny del nucli de la batalla, van aparèixer al darrere d'aquells individus engegats per enviar-los de dret a l'infern.

Aquella batalla s'havia endut dos dels monjos: en Corvin i la Talia. Ara en quedaven cinc i en Dani, i encara no havien accedit al castell, on sembla que el que els esperava havia de ser encara molt pitjor.

Es van apropar a la porta de forma silenciosa, en Wolfrang va treure el cap a l'interior. En veure que el camí era net va fer un senyal a la resta perquè entressin. En Dani es va fixar que el pany de la porta havia estat forçat i també el forrellat. Aquest fet li va estranyar, però no va dir res. L'entrada era fosca; les parets i el terra eren de pedra i semblava que havien resistit prou bé al pas del temps. Van seguir caminant a poc a poc amb les seves armes a les mans. En aquell instant en Dani ja portava la seva Glock, subjectant amb força l'empunyadura i mantenint-la a prop del pit. Després d'haver passat per algunes estances abandonades, van arribar sense incidents a una gran sala. Aquesta sí que era totalment habitable. L'havien reformat, però mantenint la seva

essència original: els sostres eren de fusta, tenia una taula gran també de fusta, una llar de foc, sofàs i llibres, molts llibres. Tan plena de llibres com estava, i, en canvi, no hi havia televisió ni cap altre aparell electrònic. A la paret també hi havia penjats alguns quadres.

—Mireu! Acabem d'accedir a la cova secreta d'en Brancovan. A la seva preferida, almenys —va dir en Julius amb una expressió de satisfacció.

—Però... de debò els sembla que aquest és un lloc perquè un home mig paralític hi passi gaire temps? S'ha fixat en l'escala que pujaria als pisos superiors? Està en ruïnes, inclús a qualsevol de nosaltres ens costaria pujar —va apuntar en Dani observant aquell terra irregular, tot intentant imaginar com havia de passar una cadira de rodes per allà.

—No hi ha dubte que aquesta és la seva morada, inspector. Miri, veu aquell quadre que hi ha al damunt de la llar de foc? És un retrat d'en Constantin Brancoveanu o Brancovan. Va ser governant de Valàquia al segle xvii. En G  rald n'és un dels seus descendents.

En Dani va fer un cop d'ull als petits detalls que oferia aquella sala. Era evident que allí hi havia hagut algú m  s enllà dels Cavallers de l'Avern. La cendra de la llar de foc indicava que feia poques hores que aquesta havia estat funcionant. El llibre que hi havia a sobre d'una butaca típica de lectura no estava ple de pols, com els de l'estant, i era d'una edició actual.

—Està bé, reconec que aquí hi ha fet vida algú, però en fi... No hi ha cuina, ni bany i... qui podria viure amb aquesta olor r  ncia que fa tot el castell? —deia en Dani passant la m   per la taula gran per mesurar la quantitat de pols que hi havia.

—Hem de localitzar el Portal i la resta de cavallers —va dir en Julius—. Ara és l'hora, mireu la lluna de sang —va dir asse-

nyalant una de les finestres de la sala on es podia veure la lluna enrogida.

En Dani, per la seva banda, es mantenia en silenci. Més enllà de la seva capacitat d'observació, aquesta vegada semblava que estava calculant. En Julius se'n va adonar:

—Què busca, inspector?

—Si els pisos superiors del castell estan en ruïnes, el que busquem ha de ser per força sota els nostres peus. Si aquest castell es va construir com a reproducció del castell d'Eramprunyà, i els càlculs no em fallen, ha d'haver-hi una via subterrània just a sota d'aquella catifa —va dir assenyalant una catifa vermella amb bordejats daurats que es trobava just al davant del quadre d'en Constantin Brancovan—. Al castell d'Eramprunyà hi havia una cambra secreta on va aparèixer *El Portal* de Giorgione, i tinc l'esperança que també ho faci aquí.

En Dani i els monjos van apartar aquella catifa que pesava molt més del que semblava i van trobar una trapa de fusta. La van aixecar amb impaciència, però en lloc d'aparèixer d'una via el que va descobrir aquella trapa eren unes escales de pedra que descendien i es capbussaven en la foscor.

—Sembla que torna a tenir raó —va dir en Julius mirant en Dani. Després va somriure i li va dir—: bona feina, inspector. Sabia que ens seria de molta ajuda.

Els sis homes van baixar per les escales a poc a poc. No sabien què hi trobarien, però el que era segur és que no havien acabat amb tots els Cavallers de l'Avern. Per ara, no hi havia ni rastre de la Noeliya Orloff, però en Dani no dubtava que tard o d'hora apareixeria. Les escales morien als peus d'una porta de fusta amb un arc de pedra a la part superior. Era tancada, però això no va ser cap impediment per a en Dani, que va frenar l'impuls d'en Wolfrang d'esmicolar-la amb les urpes. Tants anys perseguint

lladres i estudiant el seu *modus operandi* li havien conferit certes habilitats per forçar panys. En apropar-se, però, es va adonar que aquell pany ja havia estat forçat.

—Mala peça al teler —va dir mirant-se en Julius—. Algú ha forçat aquesta porta abans que nosaltres.

Només van haver d'empentar la porta per passar a l'interior, i en fer-ho els va rebre una ferum encara més rància que la de la resta del castell. Era com si el mateix alè de la penombra els murmurés que no entressin en aquella estança en què la llum de les llanternes només podia il·luminar l'espai que els circumdava. Els monjos i en Dani van obrir lleugerament el cercle que havien format, fent que la seva llum pogués arribar a aquells racons d'incertesa.

—Mireu! —va dir en Julius mentre impactava la seva ràfega de llum contra una de les parets—. Aquesta sala és un cementiri d'obres d'art...

—Sí, i algú deu pintar-les aquí —va afirmar en Dani tot enfocant un llenç blanc sobre un cavallet d'antiguitat manifesta.

—Això és impossible, inspector. Aquestes obres pertanyen a estils diferents: gòtiques, renaixentistes, barroques... i per la meva experiència li diria que són d'època.

—No li discutiré allò que desconec, Julius. Però aquí hi ha pintura —va dir passant el dit índex per la paleta del pintor i refregant la pintura des del tou del polze a la resta dels dits.

—Bé, en tot cas hem de trobar el Portal. Afanyem-nos! —va dir en Julius amb certa sorpresa amb allò que havia apuntat en Dani.

En aquell instant es va sentir un soroll inquietant, com si les pròpies parets murmuressin un mal presagi. En Dani i la resta es van afanyar a pentinar cada racó d'aquella sala on es feia difícil respirar.

—*Mein Gott!* —va pronunciar en Wolfrang. En enfocar tots les llanternes allà d'on provenia la seva veu van localitzar un sarcòfag de cristall amb els vorells daurats. Realment no tenia l'antiguitat de la resta de la sala, ni tampoc la del mateix castell. A l'interior hi havia una figura inerta, coberta amb una mortalla blanca. Els monjos van enfocar la llum de les llanternes en direcció a aquell sarcòfag, passant-la tímidament per sobre dels peus en amunt; com de puntetes, com si no volguessin pertorbar el descans d'aquella figura enigmàtica. En arribar al centre del sarcòfag van poder veure gravades unes inicials que els van gelar l'alè, que ja s'havia tornat més pesat després d'aquell descobriment: GBC.

—Gérald Brancovan! —va dir en Wolfrang amb seguretat.

—I la C? —va dir en Julius.

—Els francesos poden adoptar el cognom de la mare des del 2004 —va dir en Dani, acostumat a revisar documents d'identitat de tota mena.

—És impossible! —va etzibar en Julius enfocant el rostre sense vida d'aquella figura, essent aquesta l'única part que la mortalla no cobria.

Efectivament, el rostre d'aquell home no va deixar dubtes enllai: era en Gérald Brancovan. El cervell d'en Dani va activar per defecte professional aquella pluja de preguntes davant les incògnites que se li presentaven. En Brancovan mort? Sense sortir ni tan sols a la premsa? Qui l'havia enterrat en aquell sarcòfag?

Del que sí que estava convençut és que *El Portal* de Giorgione ja no es trobava en aquella sala, i que estaria en mans d'aquells que havien forçat la porta abans de la seva arribada. Quan va decidir compartir els seus dubtes i conclusions va veure que els monjos discutien entre ells. En Wolfrang semblava més exaltat i assenyalava en Brancovan amb les seves urpes d'acer com si el

volgués rematar. En Julius, per la seva banda, semblava dir-li que en aquell instant hi havia coses més rellevants en joc. En Wolfrang i la resta van obeir, i tots plegats es disposaven a enfilars cap a la sortida.

—Espereu... —va dir en Julius, aturant-se en sec—. Apagueu les llanternes i espereu. Aquí hi ha alguna cosa més.

Tots van obeir, fins i tot en Dani, a qui quedar-se sense llum en aquella sala no li feia gens de gràcia. Els monjos es van tornar de marbre mentre la foscor els envaïa. Ells havien après a viure en la foscor, per això van poder atacar els llops com cap home podria fer-ho a les fosques.

Quan la foscor és plena i la penombra s'accentua, la resta de sentits s'aguditzen prou com per detectar detalls que romanen eclipsats en circumstàncies normals: sorolls, llum, olor... El cert és que cal distingir-los d'aquells fantasmes que crea la teva pròpia ment quan es talla l'aixeta de les percepcions. En Dani no estava acostumat a fer-ho, però ells sí. De la pròpia foscor en Julius va detectar uns puntets de llum que s'havien accentuat sobre els seus ulls negres i que travessaven a intervals les parets d'un llenç que s'alçava uns dos metres i mig a la paret oest de la sala. Uns puntets de llum minsa que arribava esgotada després de travessar les esclatxes d'una porta oculta darrere del llenç que estava tancada de bat a bat i, per tant, els Cavallers de l'Avern no havien estat capaços de trobar.

La pregunta era què hi havia al darrere d'aquella porta. El rellotge marcava les 23.45 h, així que aquesta vegada van decidir deixar de banda la prudència i la van esbotzar a cops. En fer-ho, els rajos de lluna es van introduir a ràfegues en aquell habitatacle com si fossin llances. Aquella porta amagava una sortida a l'exterior del castell; concretament a la part posterior, de molt difícil accés des de qualsevol altra banda, atès que caldria vorejar el castell per indrets molt feréstecs.

—No podem sortir del castell —va dir en Julius—. Si els Cavallers no han sortit per aquí és que els hem de buscar en una altra banda.

—No! Un moment, Julius. Jo he estat aquí, en somnis —va dir en Dani amb una suor freda al front, molt conscient que fos el que fos allò de què els seus somnis especials l'advertien estava molt a prop de succeir.

Aquells homes van baixar el corriol que marcava aquella sortida, fins que es van situar als peus d'un planura situada a la part posterior del penya-segat on s'alçava el castell. D'es d'aquella part, les vistes a les muntanyes eren precioses; fosques a la llum feble de la lluna, igual que tot el verd amb què la natura salvatge havia vestit el paisatge durant segles ara es tornava violeta. El cel, més enigmàtic que en qualsevol altre lloc del món, els envoltava amb un marc de colors que centellejaven sobre tot plegat com si fos aquella aurora boreal visible en alguns llocs molt privilegiats. Tot plegat els hauria cridat més l'atenció si no fos perquè als peus d'aquella planura es trobava el díptic; estava obert amb l'obra de Giorgione sense vigilància ni cap altra mesura, i la seva pintura brillava sota aquell fenomen com si aquesta, de sobte, hagués cobrat vida.

—Ull viu! Pot ser una trampa —va dir en Julius mirant a tots cantons—. Per què, si no, haurien d'haver abandonat l'obra aquí?

—No l'han abandonat! És aquí! —va dir en Dani—. En els meus somnis aquí hi havia un llac i una cascada, però és aquí on la vaig veure, n'estic convençut.

—Fa segles el riu Lalomita, que és el que passa per aquests paratges, era molt més cabalós i baixava molta més aigua de les muntanyes —va apuntar un dels monjos dels quals en Dani a hores d'ara encara desconeixia el nom.

—En Sadko descendeix d'aquestes terres, si ell ho diu ha de ser així —va dir en Julius—. En tot cas, què significa tot això?

En Dani es va apropar a aquella obra d'art, la més controvertida i enigmàtica que existia. Realment, *El Portal* semblava haver cobrat vida sota l'efecte de la lluna i el cel que esculprien onades de colors arreu. Mentre això succeïa, semblava que alguna cosa bategava a l'interior d'aquella obra.

—Crec que aquest quadre és l'entrada a un altre lloc; a un altre temps o dimensió. Algun espai paral·lel que només es connecta al nostre món quan es dona aquest fenomen. Aquest és el significat del díptic! Un mateix espai en dimensions paral·leles. El retrat de la dona es trobava sota la part del paisatge endimoniàt. Allà és on està tancada la Lilit —va dir en Dani apropant la mà al Portal amb els ulls brillants i aclaparat per la incertesa del moment.

Quan la mà d'en Dani va tocar la taula els dits es van enfonsar en l'obra, alhora que notava el tacte de la pintura fresca i fugitiva. Quan ja hi havia enfonsat tota la mà es va girar i va mirar en Julius i la resta dels monjos. Aquests, amb una expressió de sorpresa, i això era dir molt tenint en compte que rarament mostren cap tipus d'expressió, van avançar amb decisió en direcció a l'obra.

En Dani va treure la mà i se la va mirar alhora que la movia, com si volgués comprovar que havia tornat sencera.

—Nosaltres entrarem primer, Dani —va dir en Julius, parlant-li per primera vegada com si fos un amic—. Passi el que passi allà dintre, vull que sàpiga que estic molt content de l'encert que ha suposat portar-lo aquí. Els seus somnis i la seva perícia han estat fonamentals. Ara, però, ens toca a nosaltres, i sobretot a elles —va dir traient de sota l'hàbit la Bíblia de Ripoll amb tota la cura que li era possible, mentre en Wolfrang feia el mateix amb la Bíblia de Rodes.

—No pretendrà que hagi arribat aquí perquè ara giri cua —va dir en Dani amb convenciment.

—No li dic que giri cua, només que ens deixi fer un pas endavant. Aquestes bíblies són alguna cosa més. Per això van ser espoliades de Catalunya, de la seva terra. N'hi havia d'altres que havien sentit a parlar del seu poder. Exactament igual que els nazis havien sentit a parlar d'*El Portal* i d'altres abans que ells. D'aquí l'espoli d'obres d'art que van portar a terme. Buscaven *El Portal* de Giorgione. No és d'estranyar que un home de la maldat d'en Hitler busqués el poder que la Lilit podria conferir-li —va concloure.

Els monjos es van apropar al Portal, el primer a passar a "l'altra banda" va ser en Wolfrang amb les urpes per davant. En Dani observava expectant mentre aquella pintura els engolia misteriosament alhora que la llum que conformava aquell arc de colors es feia més intensa. Tots van passar, tots excepte en Dani, que es va quedar dempeus durant uns segons, mentre el seu cervell debatia entre tot allò en el que havia après a creure i allò que aquella obra d'art li mostrava amb pinzellades d'una realitat impossible.

Va esperar uns segons que es tornaven eterns sense que passés res més. Es va preguntar una i altra vegada si hi hauria retorn; es moria de ganes de tornar a veure l'Elsa... però, i la Berta? Si marxava ara es complirien els pitjors presagis? Moriria la seva filla entre d'altres en un futur tan fosc com descrivien els monjos?

Va consultar a la zona més profunda del seu cor, que s'havia convertit en la morada de mil fantasmes. Es recordava a si mateix que ja ho havia perdut tot per salvar la vida d'altres persones que mai sabran el que va fer per ells, rebent com a recompensa la soledat més cruenta. No es mereixia viure allò que la vida li oferia ara amb l'Elsa? Si la Berta ni tan sols volia saber res d'ell... La Berta, la seva nena.

En Dani es va adonar que no hi havia res a rumiar, tot repetint-se a si mateix la seva pròpia frase quan va anar a visitar l'assassí de les set claus: «Per caçar dimonis algú ha de baixar a l'infern», així que va decidir entrar. Va posar primer la mà notant aquell tacte de pintura fresca que s'anava tornant estranyament esponjosa a mesura que passava la resta del braç; va patir una sensació claustrofòbica quan va passar el cap; com si li costés respirar. Una llum de colors el va encegar alhora que ballava al seu voltant, fins que finalment, a la gatzoneta i oprimint, va començar a notar el descens d'aquell tacte esponjós que l'envoltava. En obrir els ulls, amb la vista encara emboirada, va començar a entreveure figures arreu. Es va fregar els ulls i el rostre mentre corrien uns segons d'incertesa. Quan ja hi era tot, se li va congelar l'alè al veure que tenia els peus sobre el paisatge d'un dels seus somnis: un cel de núvols noctilucents al crepuscle amb el sol vençut a l'horitzó, la cascada d'aigua blava que en caure semblava il·luminar el llac i unes ombres servils agenollades a la riba del llac que no havia vist en els seus somnis...

Just a la seva esquena, el castell Sanador s'alçava amb una esveltesa que ja no tenia en l'actualitat. Els seus merlets es retallaven al cel en molt millor estat de conservació del que ara tenia. Aquest fet va confirmar a en Dani que aquell forat els portava a un altre temps.

A diferència del que li havia passat fins aleshores, aquesta vegada no eren els seus somnis els que es feien presents a la seva realitat, sinó que era ell el que s'havia fet present a l'interior del seu somni. Ara sabia que només podia ser la Lilit: aquell ésser primari nascut als inicis de la humanitat en un bressol de divinitat, i que lliurement havia triat el mal com a forma de vida. Els Cavallers l'havien despertat.

En Dani també va poder veure els monjos, que no es rendirien passés el que passés. S'apropaven sigil·losament a les figures

agenollades que, com ja imaginava mentre tenia la vista emboirada, eren els Cavallers de l'Avern. Una d'elles era la senyoreta Orloff, més fàcil de reconèixer per la seva cabellera rossa. Els monjos volien aprofitar aquell moment de reverències en què havien abaixat la guàrdia el suficient per abandonar les seves armes mentre la Lilit sortia de la seva letargia. És possible que la seva intenció fos que aquesta no se sentís amenaçada en absolut en veure'ls i acceptés les seves reverències de bon grat.

Els Cavallers de l'Avern eren vuit, i els monjos eren ja molt a prop del seu objectiu sense que cap d'ells hagués advertit la seva presència, cap d'ells excepte la senyoreta Orloff. En Vanko, que es trobava a tocar de la seva esquena amb l'Estel de l'Alba a les mans, va trepitjar una petita branca seca que va cruixir el suficient perquè aquella dona el detectés. Es va girar amb els ulls ferotges i amb un moviment rapidíssim, sense aixecar-se del terra, va treure la cama, girant cent-vuitanta graus i escombrant el monjo, que va caure d'esquena violentament. Acte seguit va fer un crit per advertir a la resta del perill mentre treia una pistola amb la qual va disparar quatre vegades a en Vanko, que ja no es va tornar a alçar. La resta dels monjos sí que van aconseguir el seu objectiu i van poder evitar que els Cavallers poguessin treure més armes de foc en una lluita acarnissada on els ganivets, les urpes i altres estris afilats, juntament amb les millors tècniques d'arts marcials apreses arreu del món, van tacar els peus del llac d'una fúria roja que prometia posar fi a aquell antagonisme centenari. Tot i la violència, la batalla sota aquell cel màgic gaudia d'un aspecte pintoresc. Els monjos van aconseguir derrotar els cavallers que, tret de la Noeliya Orloff, van trobar la mort en aquell sòl que paradoxalment els situava tres segles abans del seu naixement.

La Lilit, que havia aparegut a través d'aquella cascada, després que una òliba s'hi hagués introduït posant fi al seu vol en cercle al voltant del llac, ara ja havia obert els ulls. Eren grocs i brillants

com les flames de l'infern, la qual cosa no li restava gens ni mica d'aquella bellesa extraordinària. Es mirava les mans aliena a la batalla, emmirallada per l'aigua de la cascada que queia com si fos una llengua de cristall. Els seus moviments eren lents i delicats; mentre es descobria a si mateixa, l'aigua saltava sobre la seva pell blanca, que a mitja llum semblava de marbre. En un moment en què en Dani havia après a valorar la influència de l'art en el món, es va preguntar quants artistes haurien d'abocar el seu geni per esculpir un rostre com aquell.

Els monjos portaven avantatge i en Julius va aprofitar per treure la Bíblia de Ripoll per començar a pronunciar amb una veu ferma i en llatí:

«Et erat in synagoga eorum homo in spiritu immundo: et exclamavit dicens: Quid nobis et tibi, Jesu Nazarene? Venisti perdere nos?»

De sobte, la Lilit va mirar en direcció a en Julius alhora que se li endimoniava el rostre, tot deixant anar un so estrident que va ressonar tan fort que alguns dels presents, entre ells en Dani, es van haver de tapar les orelles amb les mans. Semblava que aquell passatge i la proximitat d'aquella Bíblia produïen un efecte negatiu sobre aquell ésser, que va començar a recular sense voler de nou cap a la cascada com si alguna cosa l'empentés enrere.

La senyoreta Orloff, que ja havia acabat amb en Vanko, i no semblava disposada a permetre que els seus plans s'anessin en orris, va apuntar la seva arma cap a en Julius i va començar a disparar. Es van sentir tres trets, i un d'ells li va impactar a l'espatlla, de manera que la Bíblia li va caure de les mans.

La Lilit, plenament conscient del que estava passant, va tornar a caminar en direcció a aquella porta que la conduiria al nostre món i que ja s'havia començat a fer més petita. El temps se li acabava. En Sadko i l'Allard es van posar al davant per tal d'impedir-li el pas, però quan ja es trobaven al seu davant es van quedar immòbils, encisats; sense poder apartar la mirada per-

duda sota l'embriu de la seva màgia. La Lilit va alçar ambdós braços i, delicadament, sense ni tan sols mirar-los ni deixar de caminar, els va posar la mà a la galta alhora que els convertia en dues estàtues de gel.

En Wolfrang, amb la Bíblia de Rodes a les mans, va començar a pronunciar el mateix passatge de Sant Marc que havia iniciat abans en Julius. La Lilit, que de mica en mica anava recuperant el seu autèntic poder, va veure frenat el seu pas amb menys efectivitat que uns minuts enrere. El seu rostre es va desencaijar mentre els ullals se li començaven a fer llargs i afilats. El mateix que els dits i les ungles. L'aigua del llac va començar a bullir fins a tornar-se roja; tan roig com s'havia tornat el cel. Semblava com si de sobte es convertís en lava candent, empassant-se les dues estàtues de gel que es desfeien, entristides, sotmeses al seu poder.

Per la seva banda, en Julius, lluny d'apartar-se del foc de l'arma de la senyoreta Orloff, va provar de tornar a agafar la Bíblia de Ripoll agenollat i sagnant abundantment. La senyoreta Orloff se li apropava amb l'arma a les mans, decidida a acabar amb ell sense deixar d'apuntar-lo. Quan ja era al seu davant va posar el peu a sobre de la Bíblia i amb l'altre li va clavar una puntada que el va deixar estès. Tot seguit va recollir la Bíblia amb una expressió de satisfacció i la va incendiar davant dels seus ulls. Després el va tornar a apuntar amb l'arma; en Julius estava vençut: un tret va fer eco entre aquelles muntanyes amb veus del passat. A aquest tret el van seguir dos més, però no provenien de la seva arma, sinó de la d'en Dani, fent que la Noeliya Orloff es recargolés de dolor i caigués al terra. Estava sagnant per la boca. En Dani es va ajupir i va ajudar en Julius a incorporar-se:

—De pressa! Haig d'arribar a en Wolfrang abans no ho faci la Lilit —va dir en Julius amb desesperació.

—I què pot fer vostè en aquest estat? Està sagnant molt —va dir en Dani, que no entenia les intencions d'en Julius.

—No ho veu? Aquest dimoni ha aconseguit apropar-se prou a ell com per començar a anul·lar la seva voluntat —va dir assenyallant en Wolfrang, qui intentava continuar amb aquell paràgraf de la Bíblia de Rodes, tot i que de forma interrompuda i entretallada—. Jo tinc l'anell Gurb, amb ell no podrà manipular-me —va dir mostrant-li aquell anell sagrat que no semblava especial als ulls d'en Dani.

La calor es feia insuportable i el terra trontollava ara com si un terratrèmol volgués destruir aquell paisatge atrapat en el temps. En Wolfrang ja havia deixat de parlar sota la influència del poder de la Lilit i havia deixat caure la Bíblia de Rodes al terra. Ella se li va posar al davant, i com si es tractés d'un animal assedegat li va clavar els ullals al coll.

—És ara o mai! —va dir en Julius—. Inspector, marxi d'aquí tan ràpid com pugui. Aquí ja no pot ajudar-nos. El fenomen arriba a la seva fi i el Portal s'ha fet ja molt petit. Si no, quedarà tancat aquí per sempre.

En Julius el va agafar de les mans i les va prémer amb força, ara sí en un gest més habitual dels capellans de sempre. Es va girar i es va apropar a aquell dimoni mentre dessagnava a en Wolfrang. Ella, confiada que ningú se li podia apropar sense convertir-se en un esclau de la seva voluntat, no va advertir la presència d'en Julius, que, sigil·losament, va agafar el braç d'en Wolfrang, en va aixecar lleugerament l'avantbraç i va obrir aquelles urpes que el caracteritzaven en direcció a les costelles del monstre, que va xisclar de dolor tot reculant uns metres. Tot seguit, en Julius es va ajupir per recollir la Bíblia de Rodes, es va mirar un instant el cos ja sense vida d'en Wolfrang i va començar a pronunciar de nou aquelles paraules llatines que havien de mantenir la Lilit en aquella presó on el temps no volia mirar.

En Dani, per la seva banda, va mirar el forat que connectava els dos mons. Ara l'espai era tan petit que no estava segur de si hi

passaria. Va mirar per última vegada en Julius, que s'havia apropiat al monstre amb la Bíblia a les mans impedit que aquesta pogués avançar; eren a tocar i semblava que les forces del bé i del mal estaven a punt d'esclatar.

Va començar a córrer en direcció al forat envoltat d'aquell arc de colors; quan ja era ben a prop va sentir un dolor intens que li travessava l'esquena. En aquell instant no sabia què estava passant, però sí que va ser capaç de reconèixer el bronzit provocat per una arma de foc: dos trets provinents de l'arma de la Noeliya Orloff amb grans dosis d'odi el van fer trontollar davant d'aquell forat temporal. Ella, que havia rebut els dos impactes anteriors a l'armilla antibales, un dels quals va arribar a travessar-lo, encara estava amb vida i també volia sortir.

En Dani va caure agenollat, un dels impactes de bala li havia travessat el pulmó i el dolor es feia molt intens. Tot i així, es va girar en direcció a la Noeliya Orloff i ambdós van iniciar un foc creuat on l'atzar jugaria un paper més important del que voldrien en dues persones entrenades. Sense pràcticament apuntar, sense comptar els trets; senzillament va descarregar tota la munició fins que la corredora de l'arma va quedar oberta i fumejant. La Noeliya Orloff havia rebut un impacte al front i va morir amb la mateixa expressió de maldat que l'havia acompanyat la major part de la seva vida.

En Dani no va sortir il·lès d'aquell infern de pólvora i es va adonar que havia rebut un altre impacte a la cama dreta. Es va arrossegat fins a la petita obertura del Portal sense pensar en res més que tornar a veure la seva filla i l'Elsa. Amb molta dificultat, s'hi va submergir; aquell tacte esponjós, després el de pintura fresca, que era incapaç de distingir-lo del de la seva pròpia sang, i...

CAPÍTOL 19

En Dani va aconseguir sortir del Portal, tot i que no de la manera que hauria volgut. Al sortir d'aquell malson, d'alguna manera esperava que el dolor de les ferides no traspassés a la realitat: no va ser així, és més, anaven en augment. Li costava respirar i la feblesa l'atrapava sense remei.

A més, en entrar de nou a la seva realitat es va adonar que no havia anat a parar a aquell espai exterior on un dia hi va haver un llac i una cascada, sinó que va aparèixer a l'interior d'aquella sala humida del castell on en Brancovan hi tenia la seva pròpia cripta. La sala ara era il·luminada per multitud d'espelmes i de torxes que ballaven provocant que les seves ombres dibuixessin mil màscares sobre les parets de pedra. Tot plegat donava un caire més sinistre als retrats de la família Brancovan i de la resta d'obres d'art.

Es va girar i va confirmar que *El Portal* de Giorgione era al seu darrere i que per tant algú l'havia mogut i l'havia portat a l'interior de la sala. L'obra de Giorgione encara brillava, de manera que el Portal encara era obert, però el seu centelleig ja era molt feble, així que en breu es tancaria de nou, qui sap si uns altres cent cinquanta anys.

Volia escapar d'aquell racó de penombra, d'aquell castell i d'aquell país, però... com ho podria fer, malferit com estava? I, encara que aconseguís arribar al poble, l'ajudaria algú?

Es va arrossegar a la sortida d'aquella sala, deixant un rastre de sang; es va alçar fent un gran esforç i demostrant que tenia una ànima capaç d'assumir qualsevol repte per impossible que semblés. Va sortir al passadís que conduïa a l'escala que portava a la planta principal del castell, moment en què va sentir una veu al seu darrere. Una veu que li era tan familiar com aquelles parets empedrades que s'havien repetit tant en el seus somnis va dir «No es mogui! Policial!». En Dani es va treure el segon carregador i va alimentar de nou l'arma per tornar a caminar en direcció a la porta de la cripta. En arribar, si aquell cas no l'havia sorprès prou encara, l'escena que tenia al davant va suposar per a en Dani l'oportunitat que havia vingut a buscar. En Gérald Brancovan es trobava dempeus davant d'*El Portal* de Giorgione, immòbil, amb la salut i el color de pell estranyament restaurats. A més, entre tots dos es trobava l'Elsa, el seu amor, que apuntava a en Brancovan amb la seva arma. En Dani es preguntava si estava delirant o si realment tenia una possibilitat de sortida. L'Elsa el va mirar sense deixar d'apuntar en Brancovan i li va dir:

—Et vaig dir que no et deixaria sol.

L'Elsa va somriure enamorada i en Dani també, amb tot plegat potser havia estat una bona idea enviar-li la ubicació des del seu mòbil. En Dani va apuntar en Brancovan amb la seva arma també. Aquest es mantenia impassible, com si la presència dels agents no li tragués la son. En Dani va observar els seus ulls, eren estranyament grocs i el seu rostre semblava inclús més jove, tot i que l'acompanyava una expressió de tristesa. El va mirar detingudament amb la seguretat que havia vist aquella expressió amb anterioritat. En Brancovan portava alguna cosa a les mans; era un llibre. Finalment, allà, al llindar de la vida i la mort, en Dani

estava convençut que havia arribat a la resolució del cas. De sobte, va deixar d'apuntar en Brancovan, canviant la direcció de la seva arma i va disparar cinc trets sobre l'Elsa amb tota la fermesa de què va ser capaç. Les bales la van travessar com si es tractés d'una visió fantasmal que va desaparèixer de la sala i també dels seus ulls, fent que tots els impactes no trobessin res més que la pedra freda de la paret. L'Elsa només havia estat una visió.

En aquell instant, el rostre de la Lilit va començar a aparèixer en relleu sobre la pintura del Portal. Era evident que havia estat ella qui havia manipulat la ment d'en Dani, buscant a les profunditats del seu cor i també dels seus records. Així de poderós era aquell dimoni.

En Dani es va girar i va mirar en Brancovan als ulls. Ara sabia molt bé on havia vist aquella expressió trista. L'havia vist a la fotografia d'un autoretrat pintat feia segles. Després de tot el que havia viscut en les últimes hores, encara hi havia lloc per a més sorpreses en tota aquella història.

—Senyor Brancovan, o potser hauria de dir... Giorgione? —va dir en Dani, aconseguint que aquell home el mirés per primera vegada.

—Sí, així és —va respondre tornant a mirar en direcció al Portal—. Ella em va convertir en el que soc. Era l'estiu del 1510, jo pintava un llenç a l'aire lliure, inspirat en el verd de la natura i la seva olor. Una dona es va apropar a mi, la dona més bella que havia vist mai. Em va demanar que li fes un retrat i jo li vaig fer alhora que m'enamorava dels seus encants. Aquest dimoni va jugar amb mi i em va convertir en... això —va dir mirant-se la mà blanquinosa amb l'aflicció de qui carrega una condemna eterna—. Per sort, els monjos negres em van trobar, i entre la màgia divina i la pròpia màgia de l'art la vam poder tancar. He caminat entre centúries convertit en un dels seus dimonis, amagat del món, inclús dels monjos actuals. Disfressant-me d'humanitat,

gràcies al favor de la família Brancovan, esperant que un dia arribaria aquest moment.

—Va ser vostè qui va eliminar l'arqueòleg, veritat?

—És cert, jo el vaig matar. Estava a punt de donar als Cavallers la possibilitat de tornar aquest monstre al nostre món.

Abans de disparar, en Dani va rebre la seva particular pluja d'idees. Allà on tots els punts que no comprenia es lligaven entre si. Va comprendre per què l'arqueòleg era a tants metres de la finestra, una força sobrehumana l'hi havia llençat a través: la d'en Giorgione. Va recordar els seus dubtes el dia que es va adonar que en Brancovan portava lents de contacte; ara sabia que havia d'amagar aquells ulls tan pocs naturals. També va comprendre què havia passat al MNAC, on de forma estranya un espectre apareixia a les imatges canviant *El Portal* per una rèplica, ara sabia que l'objectiu era salvaguardar-lo. També va comprendre que aquella rèplica tingués la pinzellada de l'artista original: havia estat pintada per ell mateix, només que ho va fer tres-cents anys més tard. Era un artista fantasmal que havia creat obres d'art a través del temps en aquella sala humida mentre custodiava un dels secrets més ben guardats de la història de la humanitat. La imatge del sarcòfag amb les inicials GBC va passar pel seu davant abans de disparar la seva arma contra la imatge projectada de l'Elsa. No era en Gérard Brancovan, sinó en Giorgio Barbarelli da Castelfranco. Però el que va acabar de convèncer en Dani va ser el llibre que portava a les mans: era exactament igual que la Bíblia de Ripoll i la Bíblia de Rodes, la tercera Bíblia, la que presumiblement havia desaparegut en un incendi l'any 1835. Sembla que no hauria estat així, en Giorgione s'havia fet amb el tercer còdex i l'havia ocultat del món. I per què hauria de fer una cosa així? Només podia haver-hi una raó: retenir la Lilit a la seva presó en cas que fos necessari.

La Lilit havia tret ja mig cos d'aquella pintura màgica; ja era tan a prop d'escapar de la seva presó que mostrava ara un somriure esfereïdor. Tenia la boca exageradament gran i els seus ullals amenaçaven aquella figura que va reconèixer com el seu zelador... En Giorgione va fer unes passes endavant sense vacil·lar. Va obrir la tercera Bíblia, la germana bessona de les Bíblies de Ripoll i Rodes, destruïdes ambdues en aquell forat, i va pronunciar les mateixes paraules que en Julius. La Lilit, per la seva banda, va començar a proferir paraules en una llengua que només es parla als racons més foscos de l'infern amb la veu totalment endimoniada.

En Dani ja no es podia mantenir dempeus i es va deixar caure al terra. La vida se li escapolia per aquella ferida de bala al pit. Intentava mantenir la mà totalment ensangonada a sobre, però era conscient que tenia el pulmó perforat i que no li quedava gaire temps de vida. El seu alè es tornava més feble mentre observava aquella lluita titànica entre la Lilit i en Giorgione amb el suport de la Bíblia sagrada. Al monstre, que ja havia sortit completament del forat, li era de gran dificultat ara avançar. Aquest havia disminuït considerablement de mida i, si en Giorgione no era capaç de fer-la recular, aviat no hi podria tornar a entrar. En aquell moment en Dani, que no havia tingut la Lilit tan a prop com fins aleshores, va començar a mirar-la amb uns altres ulls. De sobte tornava a apreciar la seva bellesa; quina bellesa! Mai havia vist una criatura amb aquell encant, ni de bon tros. El més alarmant és que en Dani va tenir aquesta sensació, tot i que ara la Lilit semblava més aviat un dimoni. Alguna cosa es va activar a dintre seu, com si corregués per les seves venes fent-li sentir una sensació de benestar que li era recentment familiar: l'amor. El que havia sentit per l'Elsa i que ara la Lilit semblava voler reemplaçar.

—Elsa —va murmurar intentant capturar el seu autèntic amor abans que aquell dimoni li robés del cor i el substituís per un sentiment fals amb la seva màgia.

Tot semblava perdut. En Giorgione es buidava i en Dani sucumbia al malefici. La Lilit va allargar la mà oberta i amb la seva màgia va començar a atreure en Giorgione cap a ella, cosa que seria el final. No només per a ells sinó per al món tal com el coneixem. En aquell instant, però, una mà de dits llargs i prims tan ensagnats com els d'en Dani va creuar el Portal; el van seguir els braços i el cap: era en Julius, que s'arrossegava cap al monstre amb una capacitat de lluita i determinació envejables.

«Quin paio!», va pensar en Dani, que encara no havia perdut del tot la consciència. En Julius el va mirar, es va treure l'anell del dit i l'hi va tirar. Sense perdre un segon, conscient que sense l'anell ell també cauria sota l'embruix de la Lilit, la va agafar dels peus intentant retenir-la. Ella es va girar contrariada, alhora que perdia prou l'equilibri com per interrompre la màgia que atreia en Giorgione cap a ella. Això sí, en Julius es va convertir en una estàtua de gel que en qüestió de segons va quedar esmicolada sota la fúria dels seus ulls de foc.

La Lilit va reiniciar la seva màgia per apropar-se a en Giorgione. En Dani es va mirar l'anell, però l'embruix el va fer dubtar de si havia d'agafar-lo. Va tornar a pensar en l'Elsa primer i en la Berta després. Quan la portava sobre les espatlles a la vora del mar, quan li prometia que la protegiria dels seus malsons. Finalment, va prendre l'anell amb la mà dreta: l'encanteri que el segrestava va desaparèixer i, inclús, va rebre una injecció de força que el va ajudar a aixecar-se del terra. Subjectant aquell anell misteriós, amb la seva figura projectant una ombra robusta, es va treure els dos ganivets de la sivella del cinturó. Mentrestant, en Giorgione li va llençar la Bíblia a aquell dimoni, aconseguint impactar-li al rostre, fent que li sortís fum de la galta alhora que va recular entre crits de dolor fins al llindar de l'entrada al món que amagava el Portal i on aquell monstre no volia tornar a quedar tancat. No content amb això, en Giorgione es va llançar a sobre

seu per donar-li l'última empenta per aconseguir fer-la caure en aquella presó. Al fer-ho en Giogione es va convertir en una estàtua de gel que la Lilit va esmicolar en mil bocins d'un cop de puny, tot intentant recuperar l'equilibri al límit dels dos mons. Per un moment va pensar que ho havia aconseguit, i així hauria estat si no fos per aquell policia que no es rendia mai i que es va abraonar a sobre d'ella amb els dos ganivets per endavant, aconseguint fer-la caure pel forat entre crits de desesperació, just en el moment en què el Portal es tornava a tancar de nou per quedar-se així qui sap per quantes centúries.

En Dani va caure de nou, impactant violentament contra el terra, amb l'anell Gurb al dit, el qual havia impedit que es convertís també en una estàtua de gel. La imatge de l'anell tacat de la sang dels seus dits és l'última cosa que van veure els seus ulls. Com si es miressin després d'haver posat final a aquell malson, tot aconseguint el que semblava un autèntic miracle. I els seus ulls vigilants van continuar oberts, inclús quan ja havia respirat per última vegada. Uns ulls que ja no veurien les llàgrimes de la seva filla quan la seva parella li va donar aquell paper doblegat orfe de paraules, tal qual era ell, però on havia dibuixat el símbol que feien quan creuaven els dits al capçal del llit en senyal que sempre la protegiria. I tampoc van poder veure quan la Berta i aquell jove van ser pares d'un nen al qual li van posar el nom de Dani; ni de la felicitat amb què va viure la resta dels seus dies mentre complia els seus petits somnis. Però res de tot això hauria succeït si no fos pels somnis del seu pare i la voluntat immensa del seu cor de llop.

DIARI NOU DE BARCELONA

5 de febrer de 2017

APAREGUT *EL PORTAL* DE GIORGIONE A ROMANIA

Autoretrat de Giorgione, Museu Herzog
Anton Ulrich de Brunswick (Alemanya)

Durant la matinada del dissabte 4 de febrer va ser localitzada la famosa obra de l'enigmàtic pintor de l'escola veneciana Giorgio Barbarelli da Castelfranco (Giorgione) als afores de la ciutat de Targoviste (Romania). L'obra, que va romandre oculta durant segles en una estança desco-

neguda sota les ruïnes del castell d'Eramprunyà, havia estat sostreta del MNAC el passat mes de desembre en estranyes circumstàncies. Si les circumstàncies de la desaparició van ser estranyes, encara ho han estat més les de la seva localització. Els Mossos d'Esquadra, amb el suport de la Polizei alemanya, havien obert una investigació sobre una organització criminal internacional que es dedicaria a la sostracció d'obres d'art de valor incalculable. Fruit de la investigació es va detenir dues persones i es van localitzar més de vuit-centes obres d'art desaparegudes durant el nazisme que es trobarien en poder d'aquesta organització. Tot i així, l'obra de Giorgione, objecte de desig de diversos països que en reclamen la propietat, així com de col·leccionistes particulars, entre ells G rald Brancovan, encara es trobava en parador desconegut.

Els detalls de la investigació encara són desconeguts, atès que el Jutjat d'Instrucció número 35 de Barcelona, comptant amb l'auxili de les autoritats alemanyes a través d'una Comissió Rogatòria Internacional, encara manté el secret de sumari.

El que sí que ha pogut saber aquest diari és que juntament amb *El Portal* es va localitzar diversos cossos sense vida, un dels quals és d'un dels investigadors que portava el cas. Segons les fonts consultades seria un dels principals responsables que la investigació hagués arribat a bon port. Es tracta del caporal dels Mossos d'Esquadra Daniel Rando i Güell, qui nou anys enrere es va fer famós per haver estat l'artífex de la detenció de l'assassí de les set claus, un dels més famosos assassins de la nostra història recent, el qual havia acabat amb la vida de vint-i-dues persones en menys de quatre mesos.

El revolt aixecat per la notícia ha fet que el Sergent Víctor Manuel Méndez, cap de la Unitat d'Homicidis de Barce-

lona, hagi comparegut davant dels mitjans, sobretot per sortir al pas dels rumors que assenyalen l'agent com a possible part de l'entramat delictiu, basant-se en el fet que aquest no es trobaria a Romania sota paraigua judicial ni actuant en el marc de la investigació. «En Dani és el millor policia amb el qual he treballat. La seva integritat i noblesa estan fora de dubte. És cert que en ocasions seguia el seu instint, i també que podia anar un pas davant del que marquen les pautes en el decurs d'una investigació, però els asseguro que aquest instint ha portat a la resolució de multitud de casos i havia salvat moltes vides. La localització de l'obra suposa un nou mèrit en la seva carrera professional i la cirereta en la present investigació», va dir el sergent, visiblement afectat per la mort del caporal i sense donar més detalls del cas.

En Dani Rando tenia quaranta-dos anys i deixa una filla de quinze.

AGRAÏMENTS

El primer dels agraïments és per a Pedro J. Fernández, el meu professor de literatura al Centre Educatiu Mestral, que a més és l'autor del pròleg d'aquesta novel·la. Els seus consells i la seva ajuda desinteressada han resultat una magnífica eina. A Joan Josep Pintado, Susanna López, Mireia Mestre i en general a tot l'equip del MNAC, per la seva col·laboració professional en què es basa part de l'argument. A Olga Villamayor. Al meu amic Juan Quesada. A tot l'equip de Nova Casa Editorial, més enllà de la seva professionalitat, per fer-me sentir com a casa. A la meua família, pel seu suport, especialment al meu pare, a qui dedico aquesta novel·la pel coratge que ha demostrat en la seva lluita personal, i a tu, lector, per la teva confiança.

CAPÍTOL 7

En Dani s'havia llevat d'hora per arribar a Egara al més aviat possible. Abans va prendre el cafè amb llet a la *boulangerie* de sota de casa, on, a més, aquesta vegada havia demanat mig entrepà per si el matí es feia llarg. Es va dirigir al descampat on solia deixar el cotxe: un BMW 3.25 turbo dièsel de 24 anys que es passava allà llargues temporades. Normalment a la feina hi anava a peu, i com que hi passava gran part de la seva vida els desplaçaments els feia amb el cotxe de la "casa". Les poques hores que no passava a la feina feia servir el transport públic per moure's per Barcelona, i, en casos especials, agafava el seu cotxe particular; un vehicle que va adquirir de ben jove i que era el seu primer i únic cotxe. En Dani pensava que si seguia funcionant, per què hauria de canviar-lo? A més, li tenia una estima especial. Havia viscut tantes coses en aquell cotxe que creia que part de la seva ànima havia de romandre allà: en aquells seients de cuir plens d'estrips.

Es va posar en marxa en direcció a Sabadell. La pluja encara no havia donat treva i dificultava molt la visió a en Dani, que encara no havia canviat l'eixugaparabrises, fet malbé amb tantes hores a la intempèrie en aquell descampat. Va arribar sense incidències a un pàrquing proper a l'edifici Egara, on estacionaven la major part de les persones que hi treballaven, policies o no. Encara faltava gairebé mitja hora. Va posar el canvi de marxes

en punt mort i, en fer-ho, va mirar irremeiablement la fotografia d'una nena que en aquell moment deuria tenir uns sis anys: la seva filla. A la fotografia es podia veure en Dani, visiblement més jove, creuant el seu dit índex amb el d'ella. Va congelar la seva expressió durant uns segons, mentre la seva ment viatjava a la velocitat de la llum i li portava milers d'imatges del passat. Al principi li mostraven aquells temps en què era feliç, però després desembocaven en aquells altres on el seu cor s'esmicolava al pas dels seus últims batecs.

Va baixar del cotxe posant la ment en blanc. Havia après a fer-ho; i després alimentava el blanc amb els pensaments que el portaven de nou al cas fins que tornava a estar totalment concentrat.

Va preferir esperar l'Elsa a l'exterior de l'edifici, tot i la pluja, atès que no podia acreditar-se sense la credencial. Va esperar durant deu minuts a pocs metres d'un mosso uniformat que vigilava l'accés, subjectant un subfusell, i a qui en Dani havia saludat amablement, amb l'esperança que no li demanés què hi feia, allà, per si de cas. Aleshores la va veure des de lluny; l'Elsa caminava de pressa amb un paraigua a la mà dreta i una carpeta que subjectava amb el braç esquerre enganxada al pit perquè no es mullés. Era l'expedient, no hi havia dubte. Vestia amb uns texans clars i unes botes fosques, i el cabell recollit amb una cua. En veure'l va somriure amb aquells clotets que li sortien sobre les galtes pigades.

—Què? T'agrada mullar-te? —va dir en veure en Dani xop de dalt a baix—. On tens el paraigua?

—Jo... no en tinc, de paraigua —va respondre una mica avergonyit.

—Au, vine, que agafaràs una galipàndria —va dir l'Elsa oferint-li un lloc sota el seu paraigua per recórrer els pocs metres abans d'arribar a la zona de control d'accés a l'edifici.

En Dani va accedir-hi i, en apropar-se, encara més avergonyit, va notar l'olor del perfum que duia l'Elsa amb més intensitat. Aquella olor agradable que desprenia al seu pas pel despatx d'Homicidis i que semblava quedar-se adherida durant una estona al teu nas tot i que en realitat és el cervell qui te la recorda.

Una vegada van demanar per en Jesús al punt de control, aquest va baixar de seguida, i en menys de cinc minuts ja el seguien per aquells passadissos neutres amb les targetes d'accés penjades al coll.

—És aquí —va dir en Jesús obrint la porta d'un despatx igualment neutre i fred. Un espai reduït amb les parets blanques i sense finestres.

«És perfecte», va pensar en Dani amb un somriure. Al seu criteri, els espais freds i tancats com aquell eren el lloc ideal per als interrogatoris. Fan sentir incòmode el subjecte i és més fàcil obtenir-ne la col·laboració aprofitant la seva voluntat d'abandonar aquell lloc com abans millor.

En aquell instant el telèfon mòbil d'en Jesús va sonar. Era el mòbil de la "casa": un Nokia dels antics amb molt poques funcions en comparació als d'última gamma, però la bateria li durava una eternitat. A la Unitat d'Homicidis feien servir els mateixos.

—Sí? Ara baixo a buscar-la —va respondre en Jesús penjant el telèfon—. Companys, ja la tenim aquí.

En Jesús va baixar al punt de control de nou mentre l'Elsa i en Dani posaven en marxa l'ordinador i el deixaven preparat per a redactar l'acta de declaració.

En pocs minuts en Jesús va aparèixer amb una noia rossa de gairebé 1,8 m d'alçada. La seva pell era blanquinosa i sota els efectes del maquillatge semblava feta de porcellana. Els seus ulls eres negres i ametllats com els d'un gat murri. Portava un vestit Christian Dior; blanc trencat, curt i destil·lant certa elegància;

deixava a la vista unes cames fortes i estilitzades. La bossa de mà, Louis Vuitton, conjuntava amb la resta.

En Jesús la va fer passar i li va oferir la cadira de l'altra banda de la taula mentre es mirava en Dani bufant, en senyal que la noia estava per sucar-hi pa. Ella va seure sense dir res. Del seu posat no se'n despenia una actitud nerviosa. En Dani l'observava. Estava desitjant travessar la paret inicial que habitualment troben els investigadors i saber quines coses es passejarien per la seva ment. Però ateses les circumstàncies, en un primer moment preferia no participar-hi. Senzillament observaria i si havia de posar-hi cullerada ja ho faria arribat el moment oportú. L'Elsa faria les preguntes i en Jesús escriuria a l'ordinador. Tot i així, en Dani va demanar-li la carta d'identitat per a assegurar-se que estaven parlant amb la persona adequada. En Dani es va mirar la carta d'identitat un instant i li va tornar a la senyoreta Orloff, que la va guardar de nou al moneder i aquest a l'interior de la bossa de mà. A partir d'aquell instant en Dani es va quedar en un racó. L'Elsa va començar.

—Senyoreta Orloff, som aquí per esclarir les causes de la mort de la seva parella, el senyor Josep Soler. Som aquí per ajudar-la, prengui's el temps que necessiti. Si vol aigua o qualsevol altra cosa que estigui a les nostres mans, només ens ho ha de demanar.

La senyoreta Orloff va assentir. L'Elsa havia estat molt hàbil: va donar per fet que sabíem que eren parella. Els missatges del telèfon mòbil no concretaven quin tipus de relació hi havia entre ells. Podien haver estat amants ocasionals: un rotllo, com se sol dir. Els agents comptaven que probablement la senyoreta Orloff es preguntaria ara com és que ho sabien, i, encara millor: es preguntarà fins on sabien. Aquests condicionants juguen a favor de l'investigador en el cas que la persona que té al davant amagui alguna cosa. L'Elsa va prosseguir:

—Si no estem mal informats, en Josep no tenia família —la senyoreta Orloff va assentir—. Quan fa que van iniciar la seva relació?

—Aproximadament, fa un any —va respondre amb una veu més fina del que en Dani havia imaginat, i un to molt baix.

—Sap si tenia problemes greus o algun episodi recent de depressió?

—No. No en tenia. En Josep no es va suïcidar —va respondre amb una expressió de duresa.

—Sap si tenia algun enemic?

—No! En Josep era molt tímid. Tenia molt pocs amics i encara menys enemics.

—Aleshores... Té idea de qui, o per què, voldria fer-li mal?

—No. No en tinc ni idea. Esbrinar-ho és tasca de la policia, no? —va respondre ara més a la defensiva.

—Senyoreta Orloff, ja li he dit que som aquí per ajudar. En Josep mereix la garantia que algú investigui el seu homicidi, en cas que s'hagi produït. Només volem conèixer el seu entorn. L'experiència ens proporciona als investigadors la capacitat de donar importància a petites coses que acaben sent rellevants per a l'esclariment dels fets.

La senyoreta Orloff va assentir, aparentment més inclinada a col·laborar.

—En Josep tenia dues entrades per anar a veure l'estrena de *La Guerra de les Galàxies*. Hi havia d'anar amb vostè, o amb algun amic?

—Amb mi —va respondre ràpidament—. Tots dos som fans de la saga.

—Digui'm... Com li anaven les coses a la feina? —En Jesús va començar a teclejar i en Dani es mirava alguna cosa al telèfon mòbil en un racó de la sala.

—Prou bé, suposo. Si no tenim en compte la merda que li pagaven per a la quantitat de feina que feia.

—Però ell es queixava?

—Teníem plans, ens volíem casar. Sap quant val casar-se, avui dia?

—Sí, i també sé quant val un divorci —va respondre l'Elsa fent veure a la declarant que el camí per entendre's mútuament no era el menyspreu, i menys sense coneixement de causa—. Vostè de què treballa, senyoreta Orloff?

—No treballo, actualment.

—Actualment? Això vol dir que fa que no treballa des de... —L'Elsa es va aturar perquè la declarant contestés. Es va fer el silenci un instant, excepte pel so suau del teclejat d'en Jesús, que es mantenia mut davant de la pantalla de l'ordinador. Finalment, la senyoreta Orloff va respondre:

—Porto uns quinze mesos en aquest país. He treballat de cambrera i altres coses per sobreviure. Vaig fugir de la meua família i en Josep em va ajudar molt. Ell ho era tot per a mi.

La senyoreta Orloff es va posar la mà a la boca i va arrugar l'expressió. Les llàgrimes van fer acte de presència, però no van arribar a vessar. L'Elsa va assentir amb el cap en senyal que la podia comprendre i es va mantenir en silenci, fins que aquesta va recuperar la serenitat. Després va continuar:

—Dispensi que li faci aquesta observació... Si no treballa, com pot pagar aquesta roba? I la bossa de mà?...

—Vinc de bona família —va respondre aixecant el mentó en senyal d'orgull.

—Aquella de la qual va fugir?

La senyoreta Orloff va estrènyer els llavis, però aquesta vegada no va respondre. En Dani va endevinar un cert regust de violència en la seva expressió. L'Elsa ja tenia el que volia i va

decidir que era el moment de continuar la declaració per una altra via.

—Senyoreta Orloff, havia vist mai aquesta peça a casa de la seva parella? —va dir traient una fotografia de la fusta del *Galió Daurat* amb el mapa i la inscripció.

La senyoreta Orloff se la va mirar, però els seus ulls no van parar l'atenció deguda i els tres policies ho van advertir.

—No l'havia vist mai —va dir aixecant la vista i mirant fixament l'Elsa.

«Mentida», va pensar en Dani. Ell sabia llegir com ningú el llenguatge no verbal en les persones; hi ha multitud d'ítems que ajuden els investigadors a saber si una persona menteix, i aquest n'era un. La senyoreta Orloff es va quedar mirant l'Elsa fixament i amb la tensió pròpia de qui llença una pilota de bàsquet a la cistella: a veure si cola. Com la mentida que acabava de sortir dels seus llavis.

—Sap què penso? —va dir l'Elsa amb una expressió freda—. Penso que sap perfectament què és aquesta peça que li he mostrat. Penso que en Josep sabia qui podia estar interessat i la va voler vendre per complaure els seus capricis. Sabem que a dia quinze tenia setanta-quatre euros al seu compte bancari... i que vostè va ingressar vint mil euros aquell mateix dia. Què em dirà? Que li va fer una transferència el seu pare, del qual està fugint?

L'Elsa va tornar a mostrar una gran habilitat en treure la carta dels comptes bancaris just quan la senyoreta Orloff havia explicat la seva precarietat laboral i econòmica. Just en aquell punt el seu to va canviar:

—Espero que rumii bé les conseqüències dels seus actes. Puc mostrar certa empatia i comprensió amb la situació d'aquells que col·laboren; puc intentar suavitzar la seva situació quan parli amb el jutge... però els que em menteixen...

—Està bé... —va respondre la senyoreta Orloff, aquesta vegada amb llàgrimes que ara sí que lliscaven per les seves galtes de porcellana—. Tota la culpa és meva. Si no li hagués demanat aquell anell tan car tot això no hauria passat. Jo estava molt seca amb ell perquè les coses no anaven com jo volia i... de sobte un dia va venir exultant. Em va dir que podia aconseguir els diners amb un negoci no gaire legal. Jo li vaig dir que anés amb compte; que no volia que li passés res dolent. Ell em va dir que estigués tranquil·la, que tot aniria bé i... no el vaig frenar.

—Això ja és una altra cosa, senyoreta Orloff. Segueixi aquest camí i em comprometo a ajudar-la en tot el que pugui.

En aquell instant va intervenir en Jesús:

—Sap a qui li va vendre la peça, senyoreta Orloff?

—No. No en tinc ni idea —va respondre amb el cap baix.

Els tres agents es van retirar un instant amb el pretext de portar-li un got d'aigua per a compartir les seves impressions abans de continuar. En Jesús estava exultant:

—Caram! Molt bona feina, Elsa. Es nota que hi tens la mà trencada.

—Moltes gràcies —va respondre ella alegre pel comentari—. És clar, tu amb això resoldràs el cas de la desaparició de la peça, però nosaltres no hem tret encara l'aigua clara respecte a qui podria haver-lo matat. En tot cas, crec que arribats a aquest punt hauríem d'avisar un advocat.

—No dieu que es van posar en contacte des del despatx d'en Gérald Brancovan? Segur que hi té alguna cosa a veure. És un personatge fosc —va dir en Jesús.

—No sé... Trucar-lo des del despatx deixa molt evident el contacte, i en tot cas, si l'arqueòleg va rebre vint mil euros que va dipositar al compte de la senyoreta Orloff, vol dir que algú va pagar-li aquesta quantitat. Així doncs, per què matar-lo?

En Jesús no tenia resposta. En Dani va decidir intervenir:

—Companys, hi ha alguna cosa que no em quadra. Heu vist aquesta dona? De debò us fa per un paio com aquell?

—Home! Potser se l'estimava —va dir l'Elsa una mica decebuda pel que li semblava un comentari d'un pensament molt bàsic.

—Elsa, no m'empasso la seva actuació de nena mimada i vulnerable. Els seus ulls no em donen aquest perfil, i els seus quàdriceps tampoc. Us demano que em deixeu fer-li algunes preguntes abans de trucar a l'advocat. —En Jesús i l'Elsa van assentir una mica contrariats.

En entrar de nou a la sala, en Dani va treure un paper doblegat de la butxaca de la seva jaqueta de pell. Era una impressió en blanc i negre de la peça de fusta desapareguda que havia pertangut al *Galió Daurat*. La va desplegar i li va mostrar a la senyoreta Orloff.

—Sap què vol dir, aquesta inscripció?

—És clar —va respondre aixecant de nou el mentó—. Significa *els bessons custodien el secret inescrutable enlloc més*.

—Caram! —va dir en Dani aixecant les celles.

—Se sorpren que sàpiga llatí? Ja li he dit que vinc de bona família.

—No, de fet... El que em sorpren és que ho hagi pogut llegir en una fotocòpia en blanc i negre, enfosquida i on pràcticament no es poden llegir les lletres, sobretot les de les dues últimes paraules.

—La seva companya m'ha ensenyat una fotocòpia a color abans on es llegia el missatge perfectament —va respondre amb certa habilitat—. Què vol que li digui? Tinc una memòria extraordinària —va presumir amb un somriure arrogant.

—Fantàstic! Li anirà molt bé per a les següents preguntes. Ha dit que és fan de la saga de *La Guerra de les Galàxies*. Em pot dir el nom de cinc dels seus personatges? —La senyoreta Orloff es va quedar muda amb cara de sorpresa—. No? Sap dir-me el nom de cinc dels seus actors?

—A què venen aquestes ximpleries? —La senyoreta Orloff va arquejar una cella com si sentís una amenaça molt més gran a sobre.

—Caram, no sé... És vostè qui ha dit que n'era fan, i com que té tan bona memòria... No passa res, seguim. Ha dit que en Josep tenia pocs amics. Em pot dir el nom d'algun d'ells?

—Ara no sabia dir-li...

—No? I d'algun company de feina? Sap en quina universitat va estudiar? O com es deien els seus pares? —La senyoreta Orloff va emmudir—. És clar que no. Vostè no sap una merda sobre ell perquè no fa ni un any que el coneix, ni li importa un rave la seva vida. En canvi, és vostè una dona molt orgullosa. No cal ser un geni per adonar-se'n, i el seu orgull és el que l'ha traït. No ha estat capaç de negar que sabia el que significa la inscripció perquè hauria detestat quedar com una ignorant. Vostè sap perfectament què és això —va dir clavant el dit violentament sobre la fotocòpia de la fotografia de la fusta del *Galió Daurat*—. Segur que deu haver tingut motius de pes per fer creure a aquest pobre desgraciat que se l'estimava, i molt em temo que no són els vint mil euros que és capaç de gastar-se en un tres i no res comprant vestits com aquest, amb els quals segur que es pensava que ens entabanaria també a nosaltres.

—Qui es pensa que és? —va dir la senyoreta Orloff amb un to amenaçant i una expressió d'odi que fins ara no havia mostrat. Es feia evident que en Dani era un geni portant la gent al límit. I en aquell límit és on habitualment aconseguia veure realment qui tenia al davant—. Es pensa que m'intimida amb aquesta pis-

toleta als pantalons i el seu posat de fanfarró? Per ara facin venir el meu advocat, però... vostè i jo ja passarem comptes en un altre moment.

—Sap? Crec que encara que no ho sembli aquesta és l'única veritat que ha dit des que ha començat a parlar. No dubti que ens tronarem a veure.

En Dani va sortir del despatx i va deixar les gestions següents amb la senyoreta Orloff a l'Elsa i en Jesús. No convenia encendre més els ànims tenint en compte que ell no hi hauria de ser, allà.

La Unitat de Patrimoni Històric ja tenia l'autor del furt de la peça del *Galió*. No és que ja es poguessin donar per satisfets, ja que els quedava trobar-la; la recuperació de la peça és la màxima prioritat de la Unitat per la seva idiosincràsia. Si una peça històrica es perd suposa un valor cultural irrecuperable. Però era innegable que eren els més beneficiats de l'entrevista amb la senyoreta Orloff. Pel que fa a la Unitat d'Homicidis, el resultant de la declaració no ofería cap prova, ni tan sols un indicati de pes, que els servís per a esclarir el cas. Però en Dani considerava que havia trobat un breu centelleig de llum en un passadís on, ara com ara, només hi regnava la foscor. Un passadís que preveia que seria més llarg del que en un primer moment havia imaginat. Tenia clar que aquell fil de llum no era més que una intuïció: la intuïció d'un policia momentàniament apartat de l'escenari i, per tant, aquella llum fugitiva l'hauria de seguir tot sol. Estava decidit a iniciar una sèrie de vigilàncies i seguiments sobre la persona de la senyoreta Orloff. Perquè les vigilàncies i els seguiment fossin efectius convindria comptar amb un equip de policies experimentats en la matèria. Ara estava sol; però estava disposat a convertir-se en una de les mil ombres que envoltessin la senyoreta Orloff per la ciutat. Volia saber els emplaçaments que freqüenta, qui visita, quins vehicles fa servir... En definitiva, volia entrar a la seva vida tant com li fos possible.

Ja arribada la tarda, en Dani es va dirigir a la fruiteria on aquell vailet entremaliat havia afirmat veure el presumpte capellà i l'home que l'acompanyava el dia que el van matar. En entrar, va veure un home no gaire alt, calb i amb bigoti que donava ordres a un jove que devia treballar per a ell.

—Bona tarda —va dir en Dani mentre mirava a tots cantons.

Abans que aquell home respongués, en Dani va localitzar una càmera a la paret que donava a la caixa enregistradora i apuntava cap a la porta d'entrada. Això era un gran què. Moltes càmeres en establiments com aquell no estan pensades per identificar delinqüents sinó per controlar els seus propis treballadors. Així durant la seva carrera havia trobat càmeres que únicament apunten a la caixa enregistradora des de dalt, de manera que només es podia veure la part superior del crani o de la gorra que portava el delinqüent, fent-ne així impossible la identificació.

—Policia... —va dir obrint i tancant ràpidament una funda de credencial vella, ja que l'actual es trobava en poder d'en Méndez, ahora que apuntava a la càmera amb el dit—. Funciona? Digui'm que sí —va dir en Dani, coneixedor que moltes càmeres estan en desús i es mantenen per dissuadir als delinqüents.

—Sí, funciona. A veure si així no venen més fills de puta a atracar-me. Què necessita?

—Quant de temps es conserven les gravacions?

—Crec que dues setmanes.

—Fantàstic —va dir en Dani satisfet.

El temps de conservació de les imatges és molt variat. Alguns establiments les conserven durant setmanes, però n'hi ha que es perden en només vint-i-quatre hores.

—Vull les gravacions del dia 13 de novembre entre les 9.00 h i les 13.00 h.

—Sí. Passi a la rebotiga. Jo d'ordinadors no en sé gaire, el que sap com va el programa és el meu fill.

Van creuar per una porta a través d'una vella cortina i van travessar un passadís estret fins a arribar a un despatx que pertanyia a l'habitatge del fruiter.

—Jordi! —va escridassar aquell home amb una veu potent—. Baixa de seguida.

De les escales va baixar un jove amb l'expressió tímida. En Dani li va fer la mateixa petició que al seu pare i ambdós es van posar davant del monitor de l'ordinador. El jove tenia traça, i en pocs minuts va posar les imatges del dia i l'hora corresponents. En Dani li va demanar com podia passar endavant més de pressa. I així ho va fer, fins que, efectivament, va localitzar el presumpte capellà acompanyat d'un home altíssim que es corresponia amb la descripció facilitada pel vailet.

—Porta un llapis USB? —va preguntar el jove. En veure la cara de circumstàncies d'en Dani li va gravar les imatges en un DVD dels seus.

En Dani es va acomiadar donant les gràcies a pare i fill. Abans de sortir es va mirar la fruita i va pensar el mateix que cada vegada que la veia ben posada en una paradeta: que hauria de menjar-ne més.

La nit va arribar, i havia de ser *a priori* una nit qualsevol. Però no va ser així. El bar d'en Connor tindria un dia que en Dani recordaria sempre. Aquella nit seria d'un altre color, i el *whisky*, d'un gust més dolç. Tot va començar quan l'Elsa va creuar la porta d'entrada. En Dani, assegut al seu lloc de sempre, la va veure escombrar el bar amb la mirada. I sense saber per què, el cor li batejava més fort. Ella el va veure i s'hi va apropar. Estava clar que l'estava buscant.

—Puc seure?

—És clar —va dir en Dani assenyalant el banc de fusta amb coixins estampats que hi havia a l'altre cantó de la taula.

—He sentit que vens molt sovint per aquí —en Dani va assentir amb el cap baix, mirant a l'interior del got. L'Elsa va demanar un gintònic: amb aquella ginebra blava i una tònica francesa que preferia abans que aquelles que serveixen habitualment—. Saps? Avui creia que estava fent un interrogatori més que notable. Vens tu i en uns segons evidencies el contrari.

—No... Jo... No era aquesta la meva intenció. Disculpa'm si...

—Calla, tonto. El cert és que m'has impressionat.

—Elsa, de debò que crec que ho estaves fent genial. Ets una policia excepcional, però aquest és un dels meus punts forts, i d'alguna manera sabia...

—Sí. Això he sentit —el va interrompre per descongestionar la incomoditat que semblava tenir-lo atrapat—. Hi ha hagut un moment en què jo parlava amb ella i tu miraves el mòbil. Estaves buscant allò de *La Guerra de les Galàxies*, oi? Aquell rotillo dels actors i els personatges...

—Sí —va respondre en Dani amb un somriure entremaliat, i ambdós van esclafir a riure.

—Que fort! Ho tenies tot ben estudiat i l'has portat a l'hort com has volgut. Creus que està realment implicada en el robatori de la peça?

—Sí. Ho crec.

—Ara jo també. I en l'homicidi?

—És molt possible. No ho sé... ja ho veurem.

—Què creus que hem de fer? —va preguntar l'Elsa arrugant el front mentre feia una glopada al gintònic.

—Bé, jo no soc qui per decidir-ho —va dir interrompent la seva pròpia frase amb un singlot i reprenent-la amb la veu més aspra que al principi—. Però jo la seguiria amb total seguretat.

—I això és exactament el que faràs... —va dir l'Elsa inclinant-se lleugerament endavant per apropar-se a en Dani, amb el to de veu baix.

En Dani va assentir mirant l'interior del got al qual estava donat més voltes del normal, i on va veure reflectit el seu propi somriure. Va alçar el cap i va assentir mentre es fixava en els ulls de l'Elsa, que brillaven com quan els estels utilitzen el mar per emmirallar-se.

—Vull venir amb tu. En Méndez no té per què assabentar-se de res. Almenys aquells moments en què el servei m'ho permeti.

—Per què? —va preguntar en Dani estranyat.

—Dani... La meva feina m'importa molt. Ara mateix ho és tot. I no ha estat fàcil per a mi en molts moments. Vull aprendre del millor, i el millor ets tu. Si més no, totes les boques absents d'enveja ho deixen palès; i no només a la nostra Comissaria.

—Elsa, pensa que gran part d'aquesta fama es deu al fet que detingués l'assassí de les set claus. És un dels pocs assassins en sèrie que han existit a Catalunya i va cridar molt l'atenció de tots els estaments; la premsa inclosa. Però soc molt lluny de ser un model a seguir. En aquell cas es van donar uns condicionats que em van afavorir; condicionants dels quals prefereixo no parlar, però que no puc controlar, i per tant se'm pot atribuir menys mèrit del que creus.

—Per què no em deixes decidir-ho a mi? —va dir traient un bitllet de cinquanta euros del moneder—. Ets un home molt misteriós, Dani Rando —va dir aixecant-se i posant-se el dit índex al llavi quan en Dani volia protestar en adonar-se que l'Elsa volia convidar-lo—. Ens veiem demà.

Quan l'Elsa va sortir per la porta en Connor es va mirar en Dani. Sabia perfectament el que estava pensant. En aquell instant es va adonar que el *whisky* li havia donat suficient eufò-

ria perquè el seu aspecte li resultes més gracios del normal. Les entrades li deixaven un manyoc de cabells al centre; eren entre castanys i rogencs i els portava més llargs del normal, fent que els rínxols agafessin un volum semblant a l'escuma seca. El seu nas era petit però ample, i tan vermell com el front, li conferia un aspecte semblant a aquells pallassos que recordava de la infància i que sempre li havien semblat còmics i melancòlics a parts iguals.

—Ara entenc per què els porta a tots de cul —va dir-li a en Connor abans d'acomiar-se d'ell una nit més.

En Dani Rando feia molt de temps que havia assumit que les relacions no feien per a ell. Els temps l'hi havia demostrat. Havia estat incapaç de sentir res des de feia molt, i ho preferia així. Per a ell l'amor era aquell acte irracional on deixaves el timó dels teus sentiments a un altre, que molt probablement et portaria a la deriva sense importar-li el més mínim. Després d'alguns naufragis, preferia navegar sol. Al principi li entristia aquella idea, i les feia culpables a elles; però a hores d'ara estava convençut de ser el problema. Així que cada vegada que algú podia fer-li bategar el cor més de pressa, girava el timó en direcció contrària, fins que un dia, el mar va assolir un estat de calma inamovible; la mateixa que presentaven els seus batecs: absents d'una marea que representa la vida en forma de passió. I ara navegava en línia recta camí de l'horitzó, on tots ells es convertirien en vaixells fantasma irremeiablement.

Tot i així, va pensar que la parella de l'Elsa era un home afortunat. Aquell company de Seguretat Ciutadana alt i musculat; de pell morena i amb aquell coll llarg que s'enfilava fins a un mentó pronunciat i amb un clotet al mig, que s'accentuava quan somreia amb aquelles dents que no podien ser més blanques. El que més li agradava d'ella és la seva ambició per convertir-se en una gran professional. Més encara quan se li podia caure el pèl si la trobaven amb ell. Era un ambició sana. No volia grapejar

fent la rosca als caps com feien altres companys, volia ser millor començant a ser una bona companya. En Dani pensava que els millors sempre comencen sent els millors companys perquè no necessiten trepitjar els altres per fer-se veure, i ella tenia aquest perfil.

Va enfilar el camí a casa amb aquell pensament sense adonar-se que aquell dia el *whisky* no havia canviat la soledat per l'oblit, sinó per una eufòria pràcticament imperceptible.

